

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Beneficiorum Ecclesiasticorum Natvra, Ereptione, Qualitatibvs Ad Ea Obtinenda Requisitis ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

Index Accuratus Et Copiosus Rervm Omnivm In Hac Prima Parte Contentarvm.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74477)

I N D E X

ACCURATUS ET COPIOSUS

RERVM OMNIVM IN HAC PRIMA PARTE

CONTENTARVM.

Numerus Questionem significat ; ubi duo sunt numeri, secundus Paragraphum questionis indicat.

Abbas.

Vide *Prelatus.*

Abbatibus habentes proprium territorium, omnimodamque in eo jurisdictionem quasi Episcopalem, usumque congregandi synodum, habent potestatem habendi concursus, 205. 4

Abbatibus, quibus competunt omnia, quae Episcopo in suo territorio, exceptis iis, quae sunt

Ordinis, vocantur etiam Diocesani, 205. 4
Abbatibus aliis, dum collatores sunt, minime competit potestas habendi concursus, nullamque iis huius officii partem attingere licet. 205. 8

Abbas habet curam fori penitentialis respectu suorum Monachorum. 248

In Abbate quanta requiratur scientia. 248

Abbas nesciens Grammaticam an deponendus. 248

Abbatibus antiquorum Monachorum potestatem jurisdictionis propriam non habebant. 310

In Abbatem an eligi possit habens solum minores, vel etiam primam tonsuram tantum. 316

Abbatibus (intellige curari) si intra annum non susceperint Sacerdotium, Abbatia non ipso jure privati, sed privandi sunt, si moniti id non fecerint. 320. 4

In Abbatem eligi quis potest statim a professione. 324

Abbatibus & Prioribus exempti habentes in suis jurisdictionem quasi Episcopalem, possunt cum suis dispensare in bigamia similitudinaria. 358

Abbatibus aliisque Praelatis exempti tempore sibi a Concilio concessio ad abessendum uti possunt sine licentia alterius Superioris; secus est de subjectis Episcopo. 372

Ad Abbatibus non residentes, dum curam animarum saecularium non habent, sed tantum suorum Religiosorum, non extendit se poena illa privationis fructuum statuta curatis non residentibus. 389. 12

Abbatia.

Abbatia numeratur inter majora beneficia. 32. 3

Abbatia, Prioratus, &c. & beneficia regularia habentia administrationem non nisi professis conferri possunt. 37. 3 & 39

Abbatia uniri potest Ecclesia parochialis. 164

Abbatia nuncupative solum tales, administratione & conventu carentes non nisi requisitam ad beneficia simplicia aetatem requirunt. 223.

Abbatia cura & conventu carens non requirit residentiam. 297. 4

Abbatia annexum habet sacerdotium. 317

Abbatissa.

Abbatissae, Priorissae conventuales cujus aetatis esse debeant. 224

Abbatissae & Priorissae esse nequeunt illegitimae, & quo ad hoc cum ipsis dispensare nequit Episcopus. 263

Abbatissae & Priorissae habent verè praelaturam & dignitatem. 263

Abbatissae, ut fieri possint Moniales illegitimae, dispensare possunt ex privilegio plures Ordines. 271. 1

Abbatissae aliaeque Antistites monialium carent jurisdictione spirituali propria, & potestatem solum gubernativam quasi maternam habent. 310

Abbatissa aut Priorissa ut eligi possit monialis, requiruntur in ea ad minimum anni quinque a professione. 324

Abesse. Absentia.

Vide *Residere, Distributiones.*

Abesse, sive interruptè sive continuè per trimestre licet Episcopi, per bimestre parochis. 371. 2

Abesse an sine peccato gravi ad duos vel tres dies possit parochus nullo infirmante, sine justa causa, ubi in proprio non sunt alii Sacerdotes. 371. 2

Abesse ad unam alteramve septimanam justa ex causa sine venia Ordinarii, substituto tamen Vicario, an liceat parochi. 371. 2

Abesse possunt Episcopi bimestri sibi concessio sine approbatione superioris. 372

Abesse num etiam possint parochi ex justa causa tempore sibi concessio sine licentia Ordinarii. 372

Abesse tempore sibi concessio possunt Praelati exempti si e licentia Episcopi; secus est de subjectis Episcopo. 372

Abfuturi ultra trimestre ex causa magna necessitatis, aut utilitatis Episcopi, eisque in jurisdictione similes, debent superiori, nempe Papae aut Metropolitano exponere causam, eisque approbationem obtinere in scripto, quod ipsum limitatur. 373

Abesse ad quinquennium ratione studiorum jure antiquo licebat parochis. 374. 1

Abesse studiorum gratia aliave de causa justa, dum jus ipsum vel Papa generaliter indulget Curato, an is adhuc insistere debeat causam Episcopo, eaque ab illo cognosci, & obtineri ab eo venia in scripto. 375. 2

Abessendi licentiam nullam aliam opus est petere ab Ordinario, dum Papa indultum particulare concedit, non tantum percipiendi fructus in absentia, sed etiam abessendi. 375. 2

Abessendi haec licentia adhuc debet peti ab Episcopo, etiam si statim alicujus specialis petenda esset a Capitulo. 375. 2

Estque haec licentiae petitione adhuc opus, etiam si abfuturus pro certo habeat, se eam ab eo, a quo peti debet, non obtenturum. 375. 5

Quin &, licet ad evitandam poenam sufficiat eam petisse, si tamen eam non obtinuit, non sufficit ad effectum consequendi fructus, nisi recursum ad superiorem fuerit prosequutus. 375. 5

Absentiae quae censentur causae justae. 376

Absen-

Absentia brevis, nempe illius bimestris, sufficiunt causæ le-
viores, v. g. recreationis, visitationis amicorum, &c.
376. 1.
Absentia pro trimestri Episcoporum requiritur solum æ-
quitas aliqua relicta conscientia Episcoporum. 376. 1.
Absentia graves causæ reducuntur ad quatuor capita. 376. 1.
Absentia iustitia requirit concursum causæ rationabilis &
licentiæ. 376. 2.
Absentia semel iusta ex concursu causæ & licentiæ tam diu
durat, quamdiu durat causa, Prælato concedente etiam
mortuo. 377.
Abesse etiam curatus ut possit sine licentiâ Ordinarii ex cau-
sa rationabili, maximè in iure expressa, potest induci
consuetudine. 378. 1.
Abesse etiam curatus potest sine dicta licentiâ, dum aliter
cautum in privilegio ei desuper specialiter daro. 378. 2.
Item dum ingruit necessitas non patiens moram petendi ve-
niam. 378. 3.
Item opus non est petitione illâ licentiæ, dum provilus in
Curia ibi perseverat studiorum gratiâ. 378. 4.
Item hanc licentiâ petere & obtinere non tenentur do-
centes, dum ab ipsa Universitate ad hoc constituti, quod
limitatur ad non curatos. 379. 1.
Abesse ratione doctõionis Theologiæ & juris canonici, & in
absentia percipere fructus permittit ius ipsum: ac pro-
inde opus non est licentiâ Ordinarii. 379. 1.
Secus est quod ad docentes Grammaticam & Philosophiam,
hi enim egent indulto Papæ & licentiâ Ordinarii. 379. 1.
Quin & curati ad abessendum ratione doctõionis Theologiæ
hodie dum egent indulto Papæ. 379. 2.
Abesse ad quinquennium poterant curati iure antiquo, &
fructus percipere studentes Theologiæ, vel iuri canoni-
co, limitatur & extenditur hoc ipsum. 380. 1.
Secus est de studentibus Philosophiæ, vel legibus, quod
i. sum tamen etiam limitatur. 380. 1.
Quinquennium illud quomodo computetur. 380. 1.
Nec opus erat olim petere ad hoc licentiâ Ordinarii,
380. 1.
Abesse adhuc hodie post Tridentinum posse studiorum cau-
sâ ad quinquennium vel septennium habentes parochia-
lem, petitiâ & obtentiâ Ordinarii licentiâ, tenent plures.
230. 2.
Contrarium tamen est robabilius, egeri nempe ad hoc in-
dulto Papæ & licentiâ Ordinarii. 380. 3.
Modus concedendi hanc licentiâ in Urbe, & dum conce-
denda committitur Episcopo. 380. 3.
Quò ad absentiam curatorum gratiâ studiorum ubi in in-
Tridentino derogetur privilegiis antiquis. 381.
Absentia ab Ecclesiâ causa iusta, ut sit negotium proprium,
debet implicare utilitatem Ecclesiæ vel beneficii, de cuius
residentia agitur. 382.
Absentia causa iusta est lis mota super iuribus ac bonis be-
nificii, etiam parochialis; secus est, si lis non tangat ita-
tum persone ipsius beneficiarii vel beneficii, de cuius re-
sidentia agitur. 382.
Abesse ab Ecclesiis suis qualiter possint Cardinales. 386. 2.
Abesse a suis Ecclesiis qualiter possint Episcopi ob servitium
Papæ, vel aliorum Principum secularium. 386. 1.
Abesse non possunt parochi ad longum tempus ob servitium
Papæ, nisi urgente gravi necessitate vel utilitate publicâ.
386. 3.
Abesse non possunt parochi alique curati ultra bimestre
solum ob servitium præstitum Episcopo. 386. 4.
Abesse non potest parochus aliusve curatus, ultra bimestre
ob peregrinationem, etiam de licentiâ Ordinarii. 387.
Absentia ultra duos menses sine causa, quæ pœnæ statu-
ta à Tridentino curatis; & quo ordine ea intelligendæ,
389. 4. & seq.
Absens ex causa & de licentiâ concessa ad certum tempus,
dum eo elapso non redierit, num opus sit monitione, ante-
quam spolietur beneficio. 390.
Absens, qui temerè recessit, scitirque, ubi moratur, nec ipse
latitat, aut impedit accessum ad suam personam, debet
legitimè moneri, ut rediat intra tempus conveniens iux-
ta locorum distantiam, intra quod si non redierit, poterit
dein privari beneficio. 391.
Monitio hæc, ut sit judicialis & solennis, non requiritur, sed
sufficit, ut de facto moneatur, & de facto spoliatur; nec
opus expectare post dictum tempus elapsum. 392.
Absens, dum scitur, ubi sit, ipse tamen impedit, ne persona-
liter moneatur, debet citari per edictum, quæ citatiõ
operatur eundem effectum quem citatiõ personalis. 392.
Absens, dum penitus ignoratur ubi sit, adeoque citari perso-
naliter nequit, debet citari tribus vicibus, & expectari

P. Lewen. Fori Benef. Tom. I.

per sex menses, & ante hos elapsos privari nequit. 393. 1.
Absente citato, si apparuerit excusator causas absentia ex-
ponens, nisi hæ fuerint excusæ, processus & omnia sunt
nulla. 394. 1.
Absens, si postmodum reversus probaverit impedimentum,
validus erit processus cum omnibus inde secutis; sed sub-
venitur illi extraordinario remedio restitutionis in in-
tegrum. 394. 2.
Abesse non possunt vi ullius statuti aut consuetudinis ultra
trimestre singulis annis habentes Dignitates, Canonica-
tus, præbendas in Cathedralibus vel Collegiatis. 397. 1.
Abessendi tamen statutum ultra tres menses, ubi à Papa
confirmatum ex certa scientia cum cognitioe causæ,
derogatum non est per Tridentinum. 397. 8.
Neque derogatum indultis Apostolicis, quibus conceditur
absentia ultra tres menses. 397. 10.
Neque derogatum statuto vel consuetudini permittit ab-
esse, & non residere deinceps his, qui per 40. annos con-
tinuos per se ipsos deservierunt residendo & in residen-
do divinis; ita ut si præsentem habeantur tam respectu
fructuum quam distributionum. 397. 11.
Absentia ultra tres menses licentiâ Canonici dictisque
ceteris concedere nequit Episcopus, nisi in casibus in iure
exceptis. 398. 2.
Multò minus id potest Capitulum. 398. 3.
Nisi forte ad breve tempus ex causis in iure expressis. 398. 3.
Absentia trimestris istius concessi Canonici & Dignitari-
bus habet adhuc locum, ubi consuetudo vel statutum re-
quirit servitium totius anni. 401. 2.
Absentia tres menses in singuli pro 30. diebus computandi,
401. 1.
Absentia illâ trium mensium frui possunt sine declarata cau-
sa aut petita venia. 401. 3.
Abesse tamen simul non possunt omnes, aut tot, ut Ecclesiâ
debito servitio destituatur. 401. 4.
Absentia illa fieri non debet maximis anni solennitatibus.
401. 5.
Abesse non possunt simul Coadjutor & Coadjutor, 401. 6.
Absentes illis 3. mensibus percipere nequeunt distribu-
tiones. 402.
Secus est, si fructus omnes consistant in distributionibus,
vel etiam hæ deductæ alias ex proventibus Capituli. 402.
Absens ob negotium Ecclesiæ vel beneficii, an & qualiter
lucretur distributiones. 404. vide *distributiones*.
Abesse possunt, & in absentia percipere fructus Canonici,
alique non curati ratione studiorum, nisi forte residen-
tia requiratur ex fundatione. 408. 1.
Ut hoc fruatur privilegio, ubi, quibus studiis, qualiter va-
care debeant. 408. 1.
Ad abessendum ratione studii tales adhuc egent licentiâ Or-
dinarii, in cuius diocesi situm beneficium illud. 408. 2.
Abesse ad quantum tempus de licentiâ Ordinarii ratione
studiorum possint non curati. 408. 3.
Absentes ratione studii, etiam dum licentiâ hæc obtenta
à Papa percipere nequeunt distributiones quotidianas,
nisi in his consistat Canonicatus. 408. 3.
Abessendi licentiâ ratione studii num expiret per adeptum
Doctoratum. 409.
Abesse an & qualiter ratione doctõionis possint non curati.
410.
Absentes non curati ratione peregrinationis, etiam ex voto,
non lucrentur fructus, nec distributiones. 411.
Absentes à Choro, ut lucrentur distributiones, quantum in
specie sint causæ. 412.
Absentes plerumque à Choro, dum tamen morantur in loco
beneficii, lucrentur adhuc fructus. 413.
Absentes à Divinis citra causas in iure expressas aliasve si-
miles, ut lucrentur distributiones consuetudine nequit
induci. 414. 1.
Abesse à Capitularibus Congregationibus ordinariè an pos-
sit Canonicus. 420. 1.
Abesse ab eis quando & cur licitè possit. 420. 2. & seq.
Absentes à Capitulo, eo convocato non legitimè vel incon-
gruo & insolito tempore, excusantur. 420. 5.
Absentes à Choro recipere & retinere nequeunt distribu-
tiones, dum ceteri præsentem, quibus ea aliàs accrevif-
sent, illas eis remittunt, vel donant. 421. 1. & 2.
Absentes tamen has distributiones licitè recipere possunt,
dum ea à præsentibus, quibus accrevif-
sunt sine ullo pacto, vi, aut metu iis donantur. 421. 2.
Absens quanto tempore expectandus, antequam proceda-
tur contra eum ad pœnas, ad bonum Judicem spectat
arbitrari. 424. 5.

Index rerum

Accusatus.

Accusatus in iudicio, non sententiarus, per hoc infamis non est, ne quidem infamia facti, nisi diffamatus jam esset ex probabilibus motivis apud viros graves & bonos. 350. 1
 Et accusatus talis licet infamis foret infamia facti, & promoveri non deberet, ejus tamen promotio non esset ipso jure nulla. 350. 2

Actio.

Actionem instituere potest pro juribus & possessione Ecclesie suae parochus, vel Rector illius. 445. 1
 Actionem non solum personali, sed & reali per rei vindicationem potest Ecclesia recuperare decimas, quin & agere contra eos, quibus praedia vendita, donata &c. ut decimas praeteritas solvant. 495. 2
 Actio confessoria utilis quae. 493. 1
 Actionem confessoriam instituere potest Ecclesia, dum agitur de jure decimandi, ad quem pertineat. 496. 1
 Actionem qua agere possit, dum quaestio est super ipsis decimis, seu fructibus decimalibus. 496. 2

Aetas.

Aetas ad beneficium simplex, cui annexus non est Ordo sacer, olim erant 7. anni, jure novo Tridentini ad illud quacunque via obtinendum sunt 14. anni. 212. 1
 Aetas 14. annorum dicitur discreta. 212. 1
 Aetatem illam habere sufficit tempore executionis litterarum gratiae. 212. 1
 Aetas tamen illa haberi debet tempore electionis, praesentationis, collationis alteriusve promotionis. 212. 1
 Aetas nulla certa requiritur per se ad beneficia impropria seu fundata, etiam sub nomine beneficiorum sine auctoritate Ordinarii. 212. 2
 Aetas nulla certa requiritur ad pensionem ecclesiasticam. 212. 2
 Aetas 14. annorum sufficit ad Canonicatum in Collegiata. 213. 1
 Aetas in promovendo ad Canonicatum in Cathedrali ea saltem requiritur, ut intra annum fieri possit Subdiaconus. 212. 2
 In Germania sufficiunt 14. anni.
 Quin & ibi quandoque assumuntur, qui annum 12. non exceperunt, petita tamen tunc plerumque dispensatione Romae. 212. 2
 Aetas praedicta, etiam in Canonicatibus Cathedralibus, non requiritur, dum fundator voluit sufficere aetatem minorem. 214
 Aetas ad beneficium non curatum, cui sacer Ordo annexus est, ea requiritur, quae ad Ordinem illum intra annum suscipiendum est necessaria. 215
 Aetas pro Canonicatu subdiaconali sunt 21. anni. 215
 Aetas pro Canonicatu Diaconali sunt 22. anni. 215
 Aetas pro Canonicatu presbyterali sunt 24. anni. 215
 Aetas tamen non requiritur illorum annorum completorum tempore promotionis, sed sufficit ita inchoatos, ut intra tempus, quo suscipiendus Ordo, compleri possint. 215
 Aetas ad dignitates, etiam primas in Cathedrali, quibus cura annexa non est, requiritur, & sufficit non minor 22. annis. 216. 1
 Aetas eadem requiritur & sufficit ad talem dignitatem in Collegiata, praescindendo a speciali statuto, lege fundatoris, & sacerdotio forte annexo. 216. 2
 Aetas 25. annorum inchoative requiritur & sufficit ad dignitates habentes annexam curam animarum per se. 217. 1
 Item habentes solam jurisdictionem spirituales fore externi. 217. 2
 Item ad alia beneficia, quibus cura per se incumbit. 217. 1
 Aetas requisita pro principali sufficit, dum cura accessorie unitur Canonicatui, Dignitati &c. 217. 1
 Aetas requisita ad Vicarias perpetuas parochialium sunt quoque 25. anni inchoati. 217. 2
 Aetas in principalibus requisita requiritur etiam in coadjutoribus. 217. 2
 Aetas tanta, ut quis intra annum fieri possit Sacerdos, non sufficit ad beneficia curata. 217. 3
 In aetate ad beneficia curata requisita dispensare nequit Episcopus. 217. 4. & 218. 1
 Aetas requisita in Canonico Penitentiario sunt 40. anni. 219
 Aetatis tamen hujus defectu non obstante, dum aptior pro loci qualitate non reperitur. 219
 Aetas requisita ad Episcopatum sunt 30. anni completi. 220

Aetas ea ad Cardinalatum sufficit, quae requiritur ad Ordinem sacrum Cardinalatui annexum ex Constitut. Sixti V. 221
 In aetate tamen minore creati possunt Cardinales. 221
 Aetas nulla certa a SS. Canonibus requiritur ad Papatum, quamvis decens sit, ut sit 30. annorum. 222
 Aetas autem tanta, ut habeat usum rationis, in re naturali a divino requiritur ad Papatum. 222
 Aetas requisita in Praelatis Regularibus, etiam qui jurisdictionem quasi spirituales habent, sunt 25. anni inchoati. 223.

Aetatem quam requiritur Diffinitoratus. 223
 Aetas quae requiritur in Abbatibus & Prioribus. 224
 Aetatis requisita ad beneficia & Praelaturas, si modicum, etiam hora deficit, provisio est ipso facto nulla. 229
 Ante aetatem requiritur, si beneficium collatum sit, superior collationem irritare potest, nisi velit illam dispensative tolerare, dum habet potestatem dispensandi in aetate. 215
 Ante aetatem legitimam promotus, ut quis incurrat poenas statutas, requiritur dolus & contemptus probatus. 226
 Aetas qualiter probetur. 227
 Probatur per librum baptismalem. 227. 1. & 432. 2
 Probatur ex libro patris, in quo descripta natiuitas filii. 227. 2
 Probatur etiam per testes excedentes saltem 14. annis aetatem illius, de quo agitur; esseque possunt ipsi parentes, domestici & consanguinei: imo etiam parentes spirituales, qui baptizatum a sacro fonte levarunt. 227. 3
 Aetas probata per testes per modum obiectus admittit probationem per alios testes in contrarium. 227. 3
 Aetatis materia, cum sit probationis difficilis, admittit etiam praesumptiones & conjecturas. 227. 4
 Conjecturae illae & praesumptiones serviunt provisio ad effectum justificandi suam habilitatem in aetate, non tamen sufficient obijcienti defectum aetatis pro repellendo provisio a sua possessione. 227. 4

Alienatio.

Alienatio bonorum Ecclesiae sine Apostolica auctoritate Rectoribus ejusdem prohibita. 446. 3
 Alienatio quoque illa, etsi facta cum clausula: *Reservatio Sedis Apostolica beneplacito*: invalida est, dum ante confirmationem possessio tradita fuit alteri. 446. 3
 Alienationem talem, si revocaverint dicti Rectores ante realem & pacificam possessionem, excusantur a poenis. 446. 3
 In alienatione tamen tenuium, etiam immobilium, non requiritur auctoritas Apostolica aliaque solemnitate, sed sufficit Ordinarium cognita causa, & evidente Ecclesiae utilitate eam approbare. 446. 5

Altare.

Altare est locus proprius beneficii. 19
 Altare ad idem erigi possunt plura beneficia. 19
 Altare, quod datur in titulum, dicitur beneficium. 19
 Altari exstructo in Ecclesia habenti dotem & Rectorem suum acquirunt, quid quid ei, seu imagini in eo depictae legatur vel offeratur. Si non habet Rectorem, neque dotem, acquirunt Ecclesiae, in qua est altare. 19
 Altare vox non semper sumitur pro altari materiali ad sacrificandum instructo, sed aliquando pro ipsa Ecclesia, vel titulo beneficii. 19. 4

Altarista.

Altarista nomine quis veniat. 19
 Altarista nomen convenit sacerdoti tanquam principali altaris ministro. 312. 4
 Altarista nomen competit etiam Diacono & Subdiacono. 314. 4
 Altarista nomen competit etiam cuicumque beneficii Rectori, seu Clerico beneficiario. 312. 4

Appellatio.

Appellatio interposita post censuram ea non suspendit. 209. 3
 Appellatio datur ad effectum devolutivum & suspensivum, dum Metropolitanus revocat sententiam seu praecellentionem factam in concursu per Episcopum. 201. 2
 Appellatio non datur, etiam ad Sedem Apostolicam a relatione Examinatorum, nec ea impediti aut suspendi potest in parochialibus. 202. 1
 Appellationi tamen suspensiva locus est in beneficiis simplicibus ab Examinatorum reprobatione. 202. 2
 Ap-

& Verborum.

Appellatio, etiam in parochialibus juris patronatus laici, conceditur præsentatis à reprobatione Examinatorum. 202. 3

Appellationis remedio, quo minus instituendus in beneficio examen Ordinarii subire teneatur se nemo tueri potest. 202. 1

Appellatio conceditur à mala Episcopi electione. 203. 1

Appellatio hæc est solum ad effectum revolutivum, non suspensivum. 203. 2

Appellatio hæc non impedit aut suspendit, quo minus executioni detur prælectio Episcopi, etiam si per Judicem appellationis sit lata sententia, à qua prælectus appellavit. Item etiam si Examinatores in approbatione fuerint discordes. 203. 2

Appellatione hac pendente, prælectus & provisus non est amovendus à parochiali. 203. 2

Lata tamen primâ sententiâ apud curiam (secus est de sententiâ Ordinarii) contra possessionem, sequelstranda est parochialis. 203. 2

Appellatio à mala Ordinarii prælectione datur tunc solum, quando de cetero servata est forma Concilii. 203. 3

Appellare, ut quis possit, appellansque in secunda instantia provocare ad novum examen, non est necesse, ut prius doceat de fumo læsionis seu gravaminis, deque irrationabili iudicio Episcopi. 203. 4

Appellationes tamen & provocaciones huiusmodi ad novum examen non nisi pro facti qualitate & circumstantiis prudenti arbitrio pensandis sunt admitrendæ. 203. 4

Appellans, ut prius vel etiam absolute doceat de dolo Episcopi, necesse non est, sed sufficit, ut per examen factum coram Iudice appellationis ejusque Examinatoribus constet de mala fide. 203. 5

Appellatio conceditur ad corrigendum gravamen, non solum ex dolo & intentione, sed absolute illarum. 203. 5

Appellanti, ut sit per Judicem appellationis ad iudicanda parochia sine novo examine, non sufficit, quod, dum iudicati sunt æquè idonei in examine primæ instantiæ, appellanti insit qualitas doctoris, sacerdotis, diocesani, pauperis &c. 203. 6

Appellatio in effectu etiam suspensiva conceditur à relatione Examinatorum secundæ instantiæ. 203. 7

Appellanti obtinenti in causa, seu reperio magis idoneo, non potest Auditor Rotæ, cui commissa causa appellationis, sine speciali mandato conferre, dum parochia reservata Papa. 203. 8

Appellanti perseverat adhuc jus, potestque illud prosequi, dum appellatus cedit aut decedit, aut obtinet beneficium incompatible, antequam à Iudice appellationis factum examen. 203. 9

Appellationes huiusmodi ab electione Episcopi, ut optatum ferant finem, hoc est, irrita electione Episcopi, parochia decernatur appellanti, rari sunt casus. 204

Appellatio à sententiâ privatoria beneficii ob non residentiam est prohibita, concediturque solum ad effectum devolutivum. 424. 13.

Approbatio.

Approbatione num egeat Episcopali, cui collata Ecclesia vel Vicaria Ecclesiæ annexæ monasterio ab eisdem Prælato non habente jurisdictionem quasi Episcopalem. 111

Approbatum semel potest iterum subjeci examini & suscipi. 210. 1

Idque, etiam si fuerit approbatus per concursum. 210. 2

Approbatio pro una parochia non sufficit pro altera obtinenda. 210. 1

Approbatione novâ seu alterius Ordinarii non eget parochus, ut subdicitum suum in aliena diocesi absolvat. 434. 2

Secus est de regularibus aliisque sacerdotibus secularibus non parochis aut Vicariis perpetuis; hi enim in diocesi, à cuius Ordinario approbati non sunt nequeunt audire confessiones, etiam eorum, pro quibus jam alibi approbati erant. 434. 3

Sine approbatione nova an parochus post dimissum parochiale beneficium audire possit confessiones. 434. 4

Approbatio, quæ per obtentionem Prælatuæ regularibus confertur respectu suorum subditorum regularium, exprimitur per dimissionem Prælatuæ. 434. 4

Archidiaconus.

Archidiaconus an debeat esse doctor. 25. 3

Archidiaconus si intra annum non fiat Diaconus, Archidiaconatu, non ipso jure privatus, sed privandus est, si monitus id non fecerit. 30. 4

Archidiaconus ab Ecclesia absens ob incuriam ejus munus visitationis, an lucreretur distributiones. 404. 4.

Archipresbyter.

Archipresbyter (intellige curatus) nisi intra annum susceperit sacerdotium, hac dignitate non ipso jure privatus, sed privandus est, si monitus id non fecerit. 320. 4

Auditor Rotæ.

Auditor Rotæ, cui commissa causa appellationis, non potest iudicari magis idoneo conferre parochiam, dum hæc est reservata Papa, sine speciali mandato. 203. 8

Baptismus.

Baptismus infanti moribundo ex iustitia cum evidente vitæ periculo conferre tenetur parochus, dum non est alius, qui id præster. Sufficit verò in morali periculo docere eum vocantes, ut ipsi baptizent. 425. 4

Baptismus probatur ex libro baptismali parochi. 432. 2

Baptismus solenniter citra necessitatem conferens sacerdos non parochus sine hujus licentia peccat mortaliter. 435. 2

Beneficium.

Beneficii Ecclesiastici definitio. 1

Beneficium inter res incorporatas numeratur. 2

Beneficii formalis ratio in quo consistat. 3

Beneficium quam perpetuitatem importet. 4. 1. & 2

Beneficium est velut matrimonium beneficiati cum Ecclesia. 4. 2

Beneficia manualia qualiter sint perpetua. 4. 2

Beneficium verum, etiam seculare, non perpetuum dari potest. 4. 2

Beneficium perpetuum ex institutione sua ad tempus conferri potest. 4. 2

Beneficii non perpetui titulo nequit quis ordinari. 4. 2

Beneficium ab auctoritate Ecclesiastica tanquam ultimo constitutivo suo & forma suam esse accipit. 10

Beneficiorum Ecclesiasticorum origo. 11

Beneficii Ecclesiastici nomen quando primò usurpatum. 12

Beneficia quo jure inducta. 12. 1

Beneficium, in quantum præcisè jus est ob ministerium spirituale percipiendi fructus ad sustentationem necessarios, est juris divini, ad minimum positivi. 12. 2

Beneficiorum erectio spectata secundum formam illam, quæ beneficiales constituti sunt tituli, singulis; deputati certi redditus cum tali onere vel officio, est juris merè humani. 12. 2

Beneficia erigere seu instituere qui possunt. 13

Beneficia erigere non possunt Prælati inferiores, dum solenniter benedicti & Pontificalibus ornamento insigniti non sunt. 13

Beneficii erectio an requiratur consensus expressum habentis potestatem erigendi. 14

In beneficii erectione ab initio interpositam fuisse auctoritatem Ecclesiasticam, unde præsumatur. 15

Beneficii status ultimus in dubio qualiter attendendus. 15

In beneficii erectione intervenisse consensum Episcopi, an rectè præsumatur ex eo, quòd consensus ille fuerit ab coepitatus, vel quòd ipse consilium dederit fundandi beneficium. 16

Beneficii materialia. præsupposita ejus erectione, quæ sint. 17

Beneficii locus necessarius quis. 18

Beneficium ubi dicatur consistere. 18

Beneficium requirit certam Ecclesiam vel capellam, cui adscribatur. 18

Beneficii locus communis dicitur Ecclesia, proprius altari ei in illius erectione assignatum. 19

Beneficia plura erigi possunt ad idem altare. 19

Beneficia erigi possunt in Ecclesia cum consensu Ordinarii, contradicente etiam eisdem Ecclesiæ Rectore. 20

Item erigi possunt in Ecclesia vel altari jam subdito juripatronatus, non requisito ad hoc consensu patronorum. 20

Beneficii dos quid importet. 21

In beneficii erectionem consentire nequit Episcopus ante assignatam dotem congruam. 22

Beneficium, si ignoretur ab initio sufficienter dotatum fuisse, non per hoc amittit statum beneficium. 24

Beneficium non habens amplius dotem dicitur de peritica. 25

Nec potest cum alio, quòd dotem habet, permurari. 25

Beneficii dos congrua quæ. 25. 1

Index rerum

- Beneficium ubi est residentiae praecise, constituenda dos
sufficiens pro sustentanda vita in tali loco, spectata loci
qualitate. 25. 1
- Beneficium quoddam censetur sufficiens ad honestam su-
stentationem. 25. 2
- Beneficium prius congruenter dotatum, si postmodum dos
ad incongruentiam usque deficiat, quis teneatur redot-
tare. 26
- Beneficii legum nomine quid veniat. 28. 1
- Beneficii leges, quas voluerit, in limine fundationis consti-
tuere potest fundator. 28. 2
- Beneficii leges examinandi admittendique auctoritas, est
penes habentem potestatem erigendi beneficium. 28. 3
- Beneficii leges, quando rejicere possit Episcopus. 29
- Beneficii leges seu condiciones quando sint contra perpetuam
legum eas improbantium auctoritatem. 30. 1
- Beneficii leges a fundatore appositae alterari nequeunt. 31
- Beneficium semel constitutum in libertate non potest redigi
in servitutum. 31
- Beneficio vacanti potest Episcopus onus aliquod imponere
praeter prius impositum. 31
- Sic potest imponere, ut catechesin habeat ejus possessor. 31
- Item ut plures missas hebdomadatim legat. 31
- Beneficiorum naturam seu institutionem per nova statuta
alterare non potest Capitulum cathedrale. 31
- Beneficia differant inter se ratione variorum; nempe ra-
tione collatorum, ratione annexi, ratione actus provi-
dendi. 32. 1
- Beneficium dividitur in saeculare & regulare. 32. 2
- Beneficii saecularitati non obstat, quod conferatur per regu-
lares. 32. 2
- Beneficium saeculare quod? quod regulare. 32. 2
- Beneficium praesumitur saeculare, dum non constat esse re-
gulare. 32. 2
- Beneficium esse saeculare, est magis favorabile Ecclesiae. 32. 2
- Beneficium tam saeculare quam regulare dividitur in du-
plex & simplex. 32. 3
- Beneficium duplex quod. 32. 3
- Beneficium duplex quadrifariam dividitur. 32. 3
- Beneficium duplex quoddam dicitur dignitas. 32. 3
- Beneficium quoddam dicitur proprie curatum. 32. 3
- Beneficium habens solam jurisdictionem fori contentiosi
adhuc dicitur curatum. 32. 3
- Beneficia quae dicuntur curata ad effectum incompatibili-
tatis. 32. 3
- Beneficia alia simplicia, qualiter in ordine ad residendum
dicenda sint curata. 32. 3
- Beneficium quoddam dicitur personatus. 32. 3
- Beneficium, quod in una Ecclesia est dignitas vel persona-
tus, in alia est simplex. 32. 3
- Beneficium quoddam dicitur officium. 32. 3
- Beneficiorum duplicium alia dicuntur majora, alia me-
dia. 32. 3
- Beneficium simplex quod. 32. 3
- Beneficium in dubio praesumitur simplex. 32. 3
- Beneficium dividitur in manuale & non manuale. 32. 4
- Beneficium manuale quod, quod non manuale. 32. 4
- Beneficia saecularia jure communi omnia sunt non manua-
lia: regularia ferè omnia manualia. 32. 4
- Beneficium dividitur in electivum & collativum. 32. 5
- Beneficium quod electivum, quod collativum. 32. 5
- Beneficium aliud est minus, & quod illud. 32. 5
- Beneficii cujusque status unde deprehendatur. 33. 1
- Beneficii statum quomodo mutare possit Episcopus. 33. 4
- Ad beneficium statum immutandum quae requirantur. 33. 2
- & seq.*
- Beneficium in propria sua significatione comprehendit om-
nes jam enumeratas species. 34. 1
- Beneficii nomine etiam in materia stricta prolato, veniunt
omnia curata & dignitates. 34. 1
- Beneficium regulare conferri potest quandoque saeculari. 36
- Nimirum ex plenitudine potestatis Pontificiae. 37. 1
- Item ex necessitate, dum non adsunt alii idonei regulares,
etiam ab Episcopo. 37. 2. & 39
- Item citra necessitatem jure novo Tridentini conferri po-
test saeculari, qui tamen habitum Ordinis statim, ac ac-
ceperit tale beneficium, suscipere debet, & professionem
emittere. 37. 3. & 39
- De cetero praescindendo ab hoc jure novo Tridentini, ne
quidem simplicia regularia conferri possunt novitio. 37. 3
- Beneficium regulare, ut transeat in saeculare, & contra, per
praescriptionem, quid requiratur. 38
- Beneficium, ut per praescriptionem de regulari transeat in
saeculare, non sufficit possessum jure solum administra-
tionis vel commendationis. 38. 2
- Neque sufficit saecularem in eo simpliciter institutum Re-
ctorem. 38. 3
- Nec sufficit in eo saecularem institutum ut & instar Recto-
ris saecularis, nisi id ipsum fiat intentione imprimendi be-
neficio regulari statum beneficium saecularis. 38. 4
- Beneficium, ut hac ratione per praescriptionem transeat de
regulari in saeculare aut contra, non sufficit decen-
nium. 38. 5
- Beneficium esse regulare, non est contrarium juris disposi-
tioni. 38. 5
- In beneficio regulari & saeculari est idem praescriptionis
modus. 38. 5
- Beneficium, ut per praescriptionem transeat de regulari in
saeculare aut contra, requiritur etiam in possessore bona
fides. 38. 6
- Beneficia regularia habentia administrationem non possunt
conferri ab Ordinario sub conditione futurae profes-
sionis. 39
- Beneficia regularia regularibus, saecularia saecularibus con-
ferenda juxta communem regulam. 39
- Beneficium regulare unius Ordinis non potest haberi à re-
ligio alterius Ordinis. 40
- Beneficia saecularia esse possunt in Ecclesiis regulatum &
contra. 44
- Beneficia fundata in Ecclesiis vel monasteriis regularium
non hoc ipso sunt regularia. 45. 1
- Quod si tamen ex fundacione non constet fundata pro sae-
cularibus, nec recta à saecularibus 40. annis, praesumen-
da sunt regularia. 45. 2
- Beneficium saeculare conferri potest novitio valide; minus
tamen id decens est. 48
- Beneficio unde insit manualitas. 61. 2
- Beneficium manuale potest fieri perpetuum & contra per
praescriptionem 40. annorum. 62
- Beneficium manuale non dicit revocationem, sed potesta-
tem expeditam revocandi. 62
- Beneficium perpetuum juris patronatus, an per patronum
de consensu Ordinarii fieri possit manuale. 63
- Beneficium juris patronatus expedit esse potius manuale. 63
- Beneficiis saecularibus status perpetuitatis est connaturalis
63
- Beneficium non amittit manualitatem seu amovibilitatem
ex eo, quod quis ejus titulo initiatur Ordinibus sacris. 65
- Beneficium parochiale saeculare non amittit manualita-
tem. 66
- Beneficia regularia electiva non admittunt manualitatem. 67
- Beneficium regulare curatum potest esse ad nutum amovi-
bile, fundatore sic disponente. 68. 1
- Idem fieri potest per 40. annorum praescriptionem. 68. 2
- Beneficium regulare curatum non est ad nutum removibile,
dum praesentatur ad illud à monasterio confirmatur, &
instituitur ab Episcopo. 68. 3
- Beneficium regulare curatum dari potest, etiam independen-
ter ab institutione Episcopi, in amovibile. 69
- Beneficium quocumque regulare dabile est, quod, etsi nec ele-
ctivum nec curatum (saltem proprie) sit tamen in amove-
vibile. 70
- Beneficium manuale ex certa scientia & declaratione alicui
collatum in perpetuum à Papa, deinceps, mutata natura,
non sit perpetuum. 80
- Beneficium manuale collatum à Papa in perpetuum regula-
ri, an possit eidem ob crimen commissum auferri à su-
periore regulari. 81
- Beneficium manuale non revocatur per mortem conce-
dentis. 82
- Beneficium manuale an dicatur verè vacare, & possit resig-
nari. 83
- Beneficia manualia num verè sint beneficia. 84
- Beneficia omnia simplicia, exceptis praestimoniis, de jure re-
quirunt residentiam, verum ex consuetudine generali re-
cepta eam non requirunt. 100. 1
- Beneficium quor modis sit sacerdotale. 101
- Beneficium est sacerdotale, actumque tempore praesentatio-
nis alteriusve provisionis requirit sacerdotium, dum fun-
dator vel statum dicit: *promoveatur sacerdos vel capel-
lanus, qui missam celebret, vel assumatur persona idonea
ad celebrandum &c.* 101. 1
- Item requiritur actu sacerdotium, dum fundator, vel statu-
tum, vel consuetudo habet, ut provisus sit capellanus vel
sacerdos. 101. 1
- Beneficium nec actu nec aptitudine requirit sacerdotium,
sed conferri potest simplici Clerico, dum fundator dixit,
Capellanum debere celebrare missas. 101. 2
- Beneficium est solum aptitudinae, non actu sacerdotale, ubi
fun- 101. 2

& Verborum.

fundator dixit, capellanum debere celebrare per se-
ipsum 102. 3
Beneficium seu capellania ex hoc erit sacerdotalis aptitudi-
ne, quod præter onus legendi missas habet onus iuvandi
curantur in canrando & aliis similibus assistendi in cho-
ro. 102. 4
Ad beneficium præsentari debet sacerdos, si talis reperia-
tur tempore præsentationis, etsi alius adsit in sanguine
proximior, dum fundator dixit: *præsentetur sacerdos*
proximior in sanguine, si inventiatur alius Clericus. 103
Beneficii administratio & cura mortuo Vicario perpetuo,
interim dum alius substituatur, spectat ad Rectorem
principalem. 131
Beneficiis simplicibus competunt quandoque ea, quæ aliis
competunt parochialibus. 148
Beneficium non efficitur curatum per hoc, quod ei accessio-
riè annexa sit cura habitus. 153
In beneficiis unitis semper habenda est ratio principalioris
qualitatis, & secundum hanc regulandæ qualitates ac-
cessoriæ. 153
Beneficium simplex in curatum, seu Ecclesiam simplicem
in parochialem convertere potest Episcopus. 158. 1
Beneficium tamen curatum in simplex convertere, aut dis-
membrando illud unire simpliciter, etiam ex parte minore
fructuum parochialis, constituendo beneficium simplex,
non potest. 158. 2
Beneficium quodcumque curatum cum curato, uti & non
curatum cum curato potest unire Episcopus. 162. 1
Ad talem unionem copulativè requiritur causa & solenni-
tas. 162. 2
Item vocatio & consensus patroni & Rectoris 163. 1. & 2
Beneficium quando plenus, & quando plenissimo iure spe-
ctare dicatur ad monasterium. 166. 3
Beneficia vacantia sede Papali vacante sunt reservata Pa-
pæ. 171. 1 & 2
Beneficia vacantia in mensibus reservatis sede Papali vacan-
te conferri non possunt ab Ordinario. 172. 1
Beneficia omnia sede Papali vacante per concordata Ger-
manicæ providentur per collatores ordinarios. 174. 1
Beneficium vacans in mense Papali, Papæ adhuc vivente, &
eo ivente mansit improvisum ob mortem Papæ, nequit
conferri ab Ordinario. 174. 2
Beneficium semel reservatum vel affectum manet tale.
174. 2
Beneficium conferri potest ei, qui semel in examine non
reperitus idoneus, denuò examinatus invenitur idoneus.
200.
Secus tamen videtur dicendum, ubi beneficium est paro-
chiale. 200
Beneficia parochialia permutantes, etiam dum sunt inæ-
qualia, vel dum unum est simplex, non egent concur-
su. 206. 3
Sed neque egent novo examine, nisi dum beneficia ambo
curata, vel unum curatum permutatur cum simplice.
206. 3
Beneficium simplex habens de per se exercitium curæ in
aliqua parte parochialis, provideri debet per concur-
sum. 206. 7
Beneficia parochialia & curata regularia provideri non de-
bent per concursum. 206. 13
Ad beneficia parochialia, præsciendò à concursu, an sem-
per promovendus dignior. 211
Ad beneficia non curata an promovendus dignior. 211
Beneficium simplex, cui sacer Ordo annexus non est, iure
novo requirit 14. annos, quacumque viâ obtineatur, rem-
pore promotionis. 212. 1
Ad beneficia improprie talia seu fundata sine auctoritate
Ordinarii nulla ætas cetera requiritur. 212. 2
In beneficio institui potest infans, ubi sic voluit fundator.
30. 2. & 214
Proceditque idiosum, etiam, ubi sic tacite voluit fundator,
modo fundatio facta ante Tridentinum. 214
Ad beneficium non curatum, cui annexus est sacer Ordo,
requiritur ætas, quæ ad illum Ordinem intra annum sus-
cipiendum est necessaria. 215
Beneficium curatum unitum accessoriè alteri non curato,
illam solam ætatem requirit, quam requirit illud non
curatum. 217. & 218
Beneficium curatum, cui cura per se incumbit, requirit 24.
annos inchoatos. 217. 1
Ad beneficium per se curatum non sufficit ætas tanta, ut
quis intra annum fieri possit sacerdos. 217. 3
A beneficii obtentione qui defectus corporis prohibeant.
229. & seq.

beneficium an conferri possit ei, qui post susceptum Cleri-
catum contraxit vitium corporis, ob quod factus irregu-
laris. 239
Beneficium consequi nequit redditus ob vitium corporis in-
habilis ad recitandas horas. 239
Beneficium & officium Ecclesiasticum quantum scientiam
requirit iure naturæ & divino. 242
Ad beneficium universaliter loquendo quanta requiritur
scientia iure humano. 243
Ad beneficium habens annexum Ordinem requiritur scien-
tia tanta, quanta ad suscipiendum Ordinem est necessa-
ria. 244. 2
Beneficium curatum quam scientiam requirit. 245
Ad beneficium, simplex etiam, promoveri nequit illegiti-
mus, natus etiam ex simplice fornicatione. 262
Ad beneficia & dignitates, etiam Episcopatum, promoveri
potest legitimatus per subsequens matrimonium. 261
Ad beneficia simplicia cum illegitimis quibuscumque dispen-
sare potest Episcopus, secus quo ad curata, etiam nisi essent
occulsi & urgeret necessitas. 267
Ad beneficia ista dispensare quoque cum illegitimis possunt
Prælati habentes jurisdictionem similem Episcopali in
suis. 268. 1
Ad beneficia dispensatus, quæ vi illius dispensationis ob-
tinere possit beneficia. 269
Ad beneficium simplex unum tantum cum illegitimo dis-
pensare potest Episcopus. 269
Beneficii simplicis nomine hic non venit dignitas aut perso-
natus carens curâ. 270. 1
Venit tamen canonicatus, etiam cathedralis, habens etiam
annexum sacrum Ordinem. 270. 2
Item venit beneficium simplex, cui accessoriè unitum aliud
curatum, modo beneficiatus non possit per se annexam
suo beneficio curam illam exercere. 270. 3
Ad beneficium simplex ex statuto jurato vel confirmato re-
quiritur legitimam, cum illegitimis dispensare nequit
Episcopus. 270. 4
Beneficium in eadem Ecclesia obtinere nequit illegitimus,
in qua ejus pater beneficium habet aut habuit, aut ex offi-
cio ministravit. 272
Multoque minus idem beneficium patris, etiam in com-
mendam temporalem, aut etiam si tertius aliquis inter-
medius possederit illud. 272
Beneficium avi habere potest nepos natus patre illegiti-
mo. 273. 2
Beneficium avunculi aut patris habere potest illegitimus.
273. 3
Beneficium illegitimi habere potest pater ejus. 273. 4
Beneficii & beneficii ejusdem paterni, quod habere nequit
filius ejus illegitimus, nomine quid veniat. 275
Beneficium accessoriè unitum beneficio patris an habere
possit filius ejus illegitimus. 275. 2
Per beneficium obtinere quid intelligatur in ordine, an be-
neficium patris obtinere possit filius ejus illegitimus.
275. 3
Beneficium habere potest pater in Ecclesia, in qua filius ejus
illegitimus beneficium habuit. 279. 1
Beneficium tamen idem habere non potest, quod habuit fi-
lius ejus illegitimus. 279. 2
Beneficium habere non potest pater in Ecclesia, in qua filius
ejus illegitimus actu habet beneficium. 280
Beneficium in eadem Ecclesia habere potest filius legitimus
cum patre. 281. 1
In beneficio tamen eodem patri succedere nequit, nisi me-
diarè. 281. 1. & 2
Beneficium tamen, cujus tantum titulum, non verò posses-
sionem habuit pater, immediatè post illum habere potest
filius. 282. 2
Beneficium patris mutatum v. g. de portione in canonica-
tum, immediatè post patrem habere potest filius. 282. 2
Beneficia patris & filii, dum tenuia sunt, mortuo patre, uni-
ta inter se habere potest filius. 282. 2
Ad beneficia & officia promoveri nequeunt infideles non
baptizati. 289
Ad ea tamen, ne quidem iure humano communi, impro-
movibiles sunt infideles conversi. 290
Sed neque descendentes ex Judæis, Saracenis, idololatriis, im-
promovibiles sunt, nisi iure speciali quarundam Eccle-
siarum & ordinum. 291
Ad beneficia qualiter impromovibiles sint hæretici, eorum
fautores filii &c. 293. & seq. vide V. hæreticus.
Beneficium habitum ante paternam hæresin post illam per-
mutare nequeunt hæreticorum filii. 298. 2
Ad

Index rerum

- Ad beneficia habenda & conferenda inhabilis per se & directè est schismaticus putus. 301
- Ad beneficium quodcumque Ecclesiasticum requiritur Clericatus, 302. vide *V. prima tonsura, clericus, laicus.*
- Beneficium à Papa collatum laico manente laico officium quid temporale. 304
- Beneficium obtinere nequit clericus conjugatus. 307
- Neque etiam, cui clericatus collatus nulliter quo ad executionem. 307. 2
- Beneficium habens annexum Ordinem sacrum, quando cum requiritur habitum tempore promotionis, quando non. 311
- Beneficium, an habeat annexum Ordinem actu, an solum obligationem illum suscipiendi intra tempus statutum, unde dignoscatur. 311
- Beneficium sacerdotale quando dicendum. 312. 5. & 313. vide *V. Sacerdos, sacerdotium.*
- Beneficia & dignitates omnes, quibus cura animarum incumbit, requirunt sacerdotium saltem habitu. 316
- Beneficium simplex non habens annexum Ordinem recipiens animo fruendi per annos aliquot ejus fructibus, & postea relinquendi non peccat. 320. 3
- Beneficium simplex habens annexum Ordinem cum animo non suscipiendi illum Ordinem recipiens, non tenetur ad restituendos fructus; secus, si est beneficium parochiale. 320. 2
- Beneficium recipere pro seipso cum animo resignandi illud alteri, an prohibeatur sub excommunicatione. 320. 3
- Beneficio ob non susceptum intra annum sacerdotium semel privatus, etiam cum dispensatione Episcopi, illud beneficium denuo obtinere non potest. 320. 4
- Beneficia habentes in cathedralibus & collegiatis (secus est de aliis Ecclesiis) quibus annexus Ordo, si hunc intra annum non suscipiant, privandi sunt dimidiâ parte distributionum quotidianarum. 320. 5
- Ad beneficia quæcumque inhabilis est excommunicatus excommunicatione majore, etiam toleratus & occultus, ita ut ejus promotio sit ipso jure nulla. 325. vide *V. Excommunicatio.*
- Ad beneficia non simplicia est impromovibilis excommunicatus excommunicatione minore, ejusque promotio est irritanda, non ipso jure irrita. 330. 1. & 2
- Non tamen est impromovibilis ad beneficia simplicia. 330. 3
- Ad beneficia qualiter impromovibilis suspensus. 331. & 332.
- Ad beneficia qualiter impromovibilis interdictus. 333. & 334
- Ad omnia beneficia inhabilis est irregularis. 335. & 336.
- Ad beneficia requiritur morum probitas & honestas. 337
- Ad beneficia qualiter inhabilis infamis. 340. & seq. vide *V. infamia.*
- Ad beneficia inhabiles sunt bigami. 335
- Beneficia curata habentes tenentur residere personaliter. 366. vide *V. residere.*
- Beneficiarius.*
- Beneficiarius est solum administrator honorum, ex quibus ratione beneficii percipit fructus. 5. 1
- Beneficiarius minus aptè comparatur usufructuario. 5. 2
- Beneficiarius fundum beneficiale curare potest tanquam suum. 5. 2
- Beneficiarius majus jus habet, quàm usufructarius. 5. 2
- Beneficiarius ex patrimonio suo dives, jure divino exigere potest ex rebus Ecclesiæ portionem fructuum, ut alimentum & stipendium operæ. 12. 1
- Beneficiarius non potest sibi designare successorem in beneficio. 30. 2
- Beneficiarius, cui à collatore laico amovibiliter collatum beneficium sæculare, ab eodem auctoritate propria amoveri nequit. 71
- Potest tamen eundem amovere talis collator operâ Ordinarium. 71
- Beneficiarius, seu habens beneficium manuale, potest sine causa removeri validè, nec potest conqueri contra removementem. 72. 3
- Non potest tamen sine causa removeri licitè. 72. 2
- Potest adhuc removeri validè à Prælato, cui tale beneficium plenè jure subest, et si is promississet se illum non revocaturum. 73
- Et hoc quidem, et si talis promissio firmata juramento. 73
- Beneficiarium talè amovendi quæ censeatur causa justa. 74
- Beneficiarium talem amovens an teneatur manifestare & probare causam amotionis, amoto vel amovendo recurrente ad superiore. 74
- Beneficiarium talem amoventis quando constet aut præsumatur malicia. 76
- Beneficiarium contra talem, si fieret accusatio vel inquisitio, & is eâ pendente amoveretur, præsumitur malicia. 76. 1
- Item si is contra receptam consuetudinem, ne beneficiarius intra certum tempus moveatur, absque culpa moveretur. 76. 2
- Item, dum ad instantiam beneficiati fieret inquisitio adversus Prælatum, penes quem est potestas amovendi, & is eâ inquisitione pendente illum amoveret. 76. 3
- An beneficiatio tali manuali negantur causam amotionis in ipso articulo amotionis expressam, debeat dicta causa justificari, & interim suspendi amotio. 77
- Beneficiarius talis an adhuc amoveri possit, dum facta ei collatio beneficii manualis à Papa esset confirmata. 78
- Beneficiarius talis adhuc amoveri possit, dum Papa jure devoluto contulisset ei beneficium manuale. 79. 1
- Limitatur tamen id ipsum. 79. 1
- Beneficiarius talis adhuc amoveri possit, dum Papa simpliciter ei contulisset beneficium nomine proprio, & jure concursus. 79. 2
- Si tamen, sciens illius naturam, conferret illud nomine proprio simpliciter sæculari, censebitur ei contulisse pro tota ejus vita. 79. 3
- Beneficiarius habens onus legendi missas in certa Ecclesia, sacello, altari, peccat mortaliter legendo eas alibi. 104. 1
- In beneficiatio magis requiritur morum honestas quam literatura. 337
- Beneficiatio, ubi agitur interesse Ecclesiæ ipsius, permissum est agere per seipsum, & consequenter abesse pro negotio vel lite Ecclesiæ; non autem pro lite ipsi mota super beneficio ipso, sed tantum super juribus & bonis beneficii, de cujus residentia agitur. 382. 2.
- Bigamia.*
- Bigamia inducit irregularitatem non ex culpa. 351. 1
- Bigamia quid sit & quoruplex. 351
- Bigamia in conscientia non inducitur sine persequente copula; secus est de foro externo. 352. 1
- Bigamia non contrahitur per hoc, quod quis plures cognoverit concubinas. 352. 1
- Bigamia vera quid sit? 352. 1
- Bigamia interpretativa quid sit, & quot modis contrahatur. 353. 1
- Bigamia interpretativa, cur potius incurrarur ab eo, qui dicit corruptam, quàm eo, qui corruptus sine affectu maritali cum pluribus, dicit virginem, remissivè. 353. 1
- Bigamia similitudinaria quid sit? 354
- Bigami, tam interpretativè & similitudinariè, quam verè tales sunt impromovibiles ad beneficia. 355
- Item prohibentur suscipere Ordines, & in susceptis ministrare, intelligendumque hoc ipsum etiam de clericatu. 355
- Bigami non tantum verè, sed & interpretativè tales ipso facto nullâ obstante consuetudine contrariâ, carent omni privilegio Clericali, prohibentur deferre habitum clericalem sub anathemate, subjecti jurisdictioni fori sæcularis, & immunnes ab excommunicatione eos percutientes. 355
- Quod ipsum tamen intelligendum de constitutis tantum in minoribus, in sacris enim constituti gaudent privilegio clericali, donec degradentur. 355
- Bigami similitudinariè non amittuntur privilegia clericalia, etiam respectu constitutorum in minoribus tantum. 355
- In bigamia, etiam quo ad minores Ordines tantum, dispensare nequit Episcopus, dum vera est vel interpretativa. 357. 1
- Neque in bigamia similitudinaria orta ex delicto. 357. 1
- Potest tamen id in alia bigamia similitudinaria, etiam quo ad Ordines factos. 357. 2
- In bigamia tamen hac dispensare nequit cum Clerico sæculari post susceptos Ordines, vel etiam religioso dacente invalidè & cognoscente viduam. 357. 2
- In bigamia verè & interpretativa, etiam quo ad Ordines minores dispensare cum suis nequeunt Prælati regulares, etiam exempti. 357. 2
- Possunt id tamen in bigamia similitudinaria, dum in suos jurisdictionem quasi Episcopalem habent. 357. 2.

& Verborum.

Bona.

Bona immobilia, ex quibus percipiuntur beneficiorum redditus, debent esse intra bona secularia. 6
 Bona eadem pertinent ad particulares quasque Ecclesias, suntque communis, eorum tamen modum administratione existente penes Ecclesiarum Rectores. 6
 Bona hæc debent esse res certa & stabiles. 7
 Bona hæc sunt dos beneficiorum. 7
 Bona hæc, ut transeant in dominium Ecclesiarum, non requiruntur. 8
 Bona, super quibus fundata capellania non collativa, manent & reputantur laicalia, subiecta potestati secularium magistratum. 56. 1
 Bonorum Ecclesiarum, etiam mobilium inventarium facere tenentur parochi, eisque copiam tradere Ordinario. 446. 1
 Bona & res istiusmodi mobiles Ecclesiarum vel domus Ecclesiarum à prædecessoribus acquisita nullatenus sine licentia Ordinarii distrahere, aliisque deferre potest Rector Ecclesiarum vel beneficiorum, quod ipsum limitatur. 446. 2
 Bona immobilia Ecclesiarum sub excommunicatione aliisque penis nullo pacto sine auctoritate Apostolica alienare, aut ultra triennium elocare potest ejus Rector. 446. 3
 Bonorum Ecclesiarum elocatio cum anticipatis solutionibus prohibita à Tridentino. 446. 4

Canonicatus.

Canonicatus omnes, ubi in Ecclesia annexum habent facram Ordinem absque determinatione, quod uni hinc alteri alius Ordo annexus, provetus de uno illorum debet ad minimum esse subdiaconatus. 312. 7
 Canonicatus omnibus in cathedralibus annexum esse facram Ordinem, voluit Tridentinum. 317. 7
 Sine canonicatu nequit esse præbenda. 312. 7
 Canonicatus est, & considerari potest tanquam diversum quid à præbenda. 312. 6
 Canonicatus cathedralis non comprehenditur in facultate concessa alicui, ut provideatur de primo vacaturo. 34. 3
 Canonicatus cathedrales non comprehenduntur in dispensatione, nisi dispensatio sit facta motu proprio. 34. 4
 Canonicatus, cui cura factam unionem parochialis incumbit cura, conferendus est per concursum. 206. 7
 Canonicatus conferendi non sunt per concursum, dum in collegiata aliqua cura nulli in particulari imposita exercetur per canonicos illos hebdomadatum. 206. 9
 Canonici tamen illi examinandi & approbandi ab Episcopo. 206. 9
 Canonicatus cathedralis, etsi nullus ei annexus Ordo, requirit ætatem saltem illam, ut provetus intra annum promovetur possit ad subdiaconatum. 213. 2
 In Germania tamen assumuntur passim, qui 14. annum attingerunt, quin & quandoque qui 12. annum non excedunt. 213. 2
 Canonicatus subdiaconalis requirit 21. annos. 215
 Canonicatus diaconalis 22. annos. 215
 Non requiruntur illi anni completi tempore promotionis sed ita inchoati, ut intra tempus, quo ordo suscipiendus compleri possint. 215
 Canonicatus, cui annexus Penitentiarius in cathedrali, requirit doctoratum. 252. 5
 Canonicatum dimidia saltem pars in cathedralibus & collegiatis, ut conferatur graduatis, hortatur Tridentinum. 252. 5
 Canonicatus, etiam cathedralis, etiam cui accessorie unitum curatum aliud, venit adhuc nomine beneficium simplicis, ad quod cum illegitimo dispensare potest Episcopus. 170. 2
 Canonicatus & præbenda quando & qualiter sit sacerdotalis. 312. 5
 Canonicatus cathedralium & collegiarum Ordinem nullum sacrum, præcedendo à Tridentino, annexum habent. 318
 De canonicatus substantia non est habere suffragium in electionibus aliisque actibus capitularibus. 318
 Canonicatus, præbendas, portiones, officia habentes in cathedrali, quibus annexus Ordo, si hunc intra annum non receperint, præterquam quod privati possint beneficiis, privandi sunt per Episcopum dimidia parte distributionum quotidianarum. 320. 4
 Canonicatum & monasterium curam & conventum catens habens tenentur residere in canonicatu. 397. 4

Canonicatus duos habens tenentur residere in digniore, vel, si æquales sunt, in quo maluerit. 357. 5
 Canonicatus, etiam dum accessorie in perpetuum annexus est dignitati, habens illam dignitatem per se debet obire officia incumbantia illi canonicatu. 419. 1
 Multo magis, dum æque principaliter annexus est, vel etiam præbenda canonicatu, per seipsum obire debet illa officia. 419. 2

Canonicus.

Canonicus & clericus regulares habere non possunt in titulum beneficia secularia curata. 53. 1
 Canonicus non subdiaconus suffragium habere nequit in electionibus, aliisque actibus capitularibus, nec de concessione capituli, nec ex dispensatione Episcopi. 318
 Potest tamen omnia alia extra capitulum, habere stallum in choro, Turnarius esse & conferre, optare præbendas &c. 318
 Canonici & præbendati cathedralium & collegiarum residere tenentur, nec ultra trimestre singulis annis abesse possunt. 397. 1
 Canonici nequeunt facere gratiam eximendo aliquem à servitio, & ut in absentia participet, estque talis consuetudo abusiva. 398. 5
 Canonicorum collegium ipsum remittere potest residentiam, dum ea soluta est ex eorum statuto. 398. 4
 Canonici auctoritate conscientia abesse possunt, & non residere ultra tempus à concilio concessum, amittendo distributiones & omnes fructus. 399
 Canonici an vi consuetudinis in absentia percipere possint fructus. 400
 Canonicus pro anno, quo est in novitium non lucratur fructus. 403
 Canonicus aliisque beneficiatus tempore divinarum officiorum celebrans in cathedrali vel collegiata lucratur distributiones. 404. 8
 Canonici vel habentes dignitatem exercentes curam animarum incumbentem de jure vel consuetudine suis canonicibus, pro tempore, quo in Ecclesia curata resident & ministrant, habentur pro presentibus in cathedrali vel collegiata. 404. 10
 Canonici vel dignitatem habentes & simul parochialem annexam canonicatu vel dignitati in parochialibus residentes, non lucrantur quotidianas distributiones, nec optare possunt domus aliaque familia. 404. 10
 Canonici infirmi qualiter lucentur distributiones. 407. 1
 Canonici duo existentes in obsequio sui Episcopi percipiunt fructus suorum canonicatum, non vero distributiones. 409. 1
 Procedit id etiam de canonicis doctorali & magistrali. 409. 2
 Item probabiliter in canonicis collegiarum. 409. 3
 Canonici servientes Episcopo lucrantur distributiones quotidianas, dum canonicatus consistunt in meris distributionibus. 406. 4
 Canonici ex sua institutione & jure communi tenentur canere in choro. 418. 1
 Nec sufficit ad lucrandas distributiones integrè, quantum est de jure communi, ut horas privatim & submissè recitent. 418. 2
 Canonici & præbendati tenentur per seipsum, & non per substitutos officia divina suo canonicatu incumbantia obire. 419. 1
 Canonicus habens in super dignitatem, præbendam vel portionem tanquam duo beneficia separata, debet utriusque officia per seipsum obire, nisi forte occurrerit eodem tempore obiri ab eadem persona nequeant. 419. 2
 Canonicus non potest licite ordinari abesse à capitulis & congregationibus capitularibus. 420. 1
 Canonici officium versantur quoque in administratione & gubernatione rerum Ecclesiarum & capituli, spiritualium & temporalium. 420. 1
 Canonicus quando, & qua de causa licite abesse possit à capitulis. 420. 2. & seq.

Capella, Capellania, Cappellanus.

Capella nomen unde desumptum. 85. 1
 Capellæ nomine ad jus canonicum translatum quid veniat. 85. 1
 Capellani quinam dicantur. 85. 3
 Capella à capellania qualiter differat. 85. 2
 Capellæ noviter erectæ intra fines parochiæ, assignato ei proprio parochi, de jure debentur decimæ. 481. 1
 Capellæ

Index rerum

- Capellæ noviter erectæ nequit Episcopus sine justa causa deputare certam parochiam in præjudicium Ecclesiæ baptismalis. 481. 1
- Capellæ, etiam existentes in Ecclesiâ, quo ad cæmента & ornamenta, ipsiſumque firum materiale sunt in hereditate & commercio profano. 96. 2
- Capellaniæ faculares manuales nullum titulum beneficialem præbentes esse possunt in Ecclesiis regularium. 44
- Capellaniæ fundatæ in Ecclesiis vel monasteriis regularium non sunt eo ipso regulares. 45. 1
- Si tamen non constet fundatas pro secularibus, præsumantur regulares. 45. 2
- Capellaniæ juris patronatus expedit potius esse manuales quam perpetuas. 63
- Capellaniæ manualitati obnoxia, dum rationem beneficii non habent, per administratores v. g. Ecclesiæ, aut pias Congregationes aliquas sub mercede conducti promissis celebrandis absque peragendis, ad nulum more famulorum, sine causa & superioris auctoritate sunt amovibiles. 72. 1
- Idem est de iis, qui ab Episcopo, capitulo, monasterio deputantur tanquam Vicarii ad exercitium curæ, vel servitium Ecclesiæ unita capitulo, dignitati &c. 72. 1
- Capellania ex dispositione fundatoris conferibilis & amovibilis ad nulum patroni laici sine legitima causa, non est beneficium nisi æquivocè. 84
- Capellania erecta & dotata auctoritate Episcopi est verum beneficium. 86. 1
- Capellania ad nulum amovibilis, ut judicari debeat verum beneficium, sufficit, illam semel iterumque collatam per Ordinarium. 86. 1
- Capellania, quotiescunque erecta non fuit auctoritate Episcopi, non est beneficium Ecclesiasticum. 86. 2
- Idque verum, etiam si ex ordinatione fundatoris esset inamovibilis, haberetque pro dote bona stabilia. 86. 2
- Item, etiam si ejus titulo sacris Ordinibus initiarentur illius possesores. 86. 2
- Item, etiam si ipse Episcopus eam fundasset tanquam laicus ex bonis propriis. 86. 2
- Capellaniæ esse beneficia præcisè non præsumitur ex onere celebrandi, vel faciendi celebrari missas, vel ex denominatione capellæ. 87
- Capella fundata ad servendum in ea deo, licet non appareat de approbatione Episcopi, præsumitur beneficium Ecclesiasticum. 87
- Capella ad nulum amovibilis, etiam si collativa sit & beneficium, nequit esse titulum ordinationis. 88. 1
- Nisi talis capellania ad nulum amovibilis habeatur in capella Papæ. 88. 1
- Vel nisi per accidens hic & nunc in hac persona ordinanda foret perpetua, eò quòd, ad quos pertinet amovere, permittant talem ordinari. 88. 1
- Capellania perpetua præbet titulum ordinationis. 88. 2
- Idque etiam si non esset collativa nec beneficium. 88. 2
- Capellania ex non collativa ten ex non beneficio fieri potest collativa & beneficium. 89. 1
- Dum nimirum ex prima sua fundatione ob non accedentem auctoritatem Ordinarii non habebat nisi rationem Legati Pii, superveniente deinceps auctoritate Ordinarii erigitur in beneficium, non reluctante voluntate fundatoris. 89. 1
- Quæ voluntas tunc censetur non reluctati, ubi fundator in fundatione nihil addidit, per quod ratio collativæ & beneficiæ excludatur seu prohibeatur. 89. 1
- In quo casu non mutabitur voluntas fundatoris, sed dicitur per talem adjunctionem solum alterari. 89. 1
- Vult tamen Garcias, hæc solum procedere, ubi capellania instituta in ultima voluntate; non in capellania instituta inter vivos, & ita cum effectuata per positionem capellani. 89. 2
- Capellaniam, dum fundator noluisset collativam, Ordinarius deinceps, accedente consensu patroni, non potest erigere in beneficium. 90
- Capellania, quam fundator noluisset esse beneficium, ad hoc, ut habeatur pro beneficio, sufficit, per annos 40. collatam ut beneficium. 91
- Capellania perpetua, dum erecta est auctoritate Ordinarii in beneficium, non tener prohibito illa fundatoris, quòd Ordinarius non debeat se intrinsece in illius provisione, sed ea spectet ad solos laicos. 92
- Idque etiam si Episcopus ipse in ejus erectione in beneficium consenserit in talem conditionem. 92
- Tener tamen talis conditio, & est servanda, ubi Episcopi auctoritas in ejus institutione non intervenierit. 92
- Capellaniæ, in quibus non intervenit auctoritas Episcopi, non possunt impetrari in titulum beneficii. 93
- Nec possunt permutari cum beneficio. 93
- Capellania erecta in beneficium, tenet, quòd fundator ab ejus administratione, cura, & visitatione excludat Ordinarium, saltem excepto casu negligentia. 94
- A qua tamen visitatione non excluditur per hoc præcisè Ordinarius, quòd fundator alteri simpliciter commiserit visitationem. 94
- Capellania non collativa bona manens secularia & subiecta potestati seculari. 96. 1
- Capellaniæ privata auctoritate instituta tanquam profana jure sanguinis aut hereditario devolvuntur in Hispania more fideicommissorum & majoratum. 99. 1
- Capellaniis talibus non collativis non potest imponi subsidium bonis & redditibus Ecclesiasticis imponi tollitur. 96. 1
- Capellaniæ tales venire possunt in pactum circa auctoritatem Papæ sine simonia. 96. 2
- Capellaniæ instituta sine auctoritate Ordinarii, etsi de cetero sub nomine beneficii fundentur, obvenire possunt laicis, etiam infantibus ac feminis, nisi aliter caverit fundator. 97. 1
- Neque requirunt ætatem certam, nisi indirectè quandoque, dum v. g. fundator voluit, ut obtinens tale legatum vel capellaniam sit clericus. 97. 1
- Capellania erecta in titulum beneficii requirit clericatum. 97. 2
- Nihilominus ex fundatione dari potest puero ante primam tonsuram titulo seculari. 97. 3
- Capellania obligat ad horas, dum est beneficium, non alias. 98
- Capellaniæ duæ fundatæ super eodem altari, & sub eisdem oneribus ab uno haberi non possunt. 99. 1
- Capellaniæ duæ fundatæ in eisdem Ecclesiâ diversis capellis, vel etiam in eisdem capellæ diversis altaribus, vel etiam in eodem altari, ad diversos tamen fines, & cum diversis oneribus non sunt incompatibiles. 99. 2
- Capellania cum diversi nominis & instituti beneficio in eadem Ecclesiâ non est incompatibilis. 99. 3
- Capellania requirens residentiam est incompatibilis cum quocunque alio beneficio pariter residentiam requirente in loco alio. 99. 4
- Capellaniæ beneficiales non habentes annexam curam, præsciendendo à fundatoris ordinatione, statuto & consuetudine, non requirunt residentiam. 100. 1
- Idque si ultra onus celebrationis missarum haberet impositum servitium cantandi in choro, dixissetque fundator: *obtinens capellam cantet & serviet.* 100. 1
- Secus tamen est, ubi fundator dixisset: *inter sit, & assistat in choro.* 100. 1
- Quarvis & hæc verba adhuc non importare nisi residentiam tantum casualivam seu improptiam dicat C. de Luca. 100. 1
- Capellania beneficiælis residentialis ab onere residentiam liberatur ob fructus ad insufficientiam diminutos. 100. 2
- Capellania nullos fructus habens in absentia, omnibus inter presentes distribui solitis, videtur requirere residentiam personalem & præcisam. 100. 3
- Capellani alicujus Ecclesiæ collegiatæ, an habeant jus interessendi capitulo. 100

Capitulum.

- Capitulum cathedrale constituit idem corpus cum Episcopo. 447. 2
- Capitulo ante hac, attentâ primâ origine, omnes, etiam regulares, erant subiecti, adeoque ab ejus jurisdictione modo regulares quidam non nisi privilegialiter eximuntur. 447. 3
- Capitulum cathedrale in omnibus locis & Ecclesiis intra diocesim, etiam exemptis habet jus reverentiale & eminentiale, etiam sede plenâ. 447. 3
- Capitulo cathedrali solemniter & capitulariter interveniente in erequis in Ecclesiâ regulari, an jus peragendi officium spectet ad Prælatum regularem. 447. 3
- Capitulo cathedrali solemniter interveniente in Ecclesiâ regulari vel seculari exempta, an Prælati illius, cui alias concessum pontificaliter celebrare, id possit prætereendere. 447. 3
- Capitula tam collegiatarum quam cathedralium semper & ubique præcedere debent Ecclesiis inferiores. 448. 2
- In

& Verborum.

In capitulo habere vocem, & esse de capitulo sunt diversa. 405. 4

Capitulum sine consensu Episcopi statuere potest circa particularia capituli negotia. 415

Capitulum an, & qualiter circa distributiones certo modo inter canonicos distribuendas statuere potest, 415

Capitulum an statuere possit, ut certis tantum horis assignentur & fiant distributiones. 416

A capitulo an ordinariè abesse possint canonici. 420. 1

A capitulo quando, & cur licitè abesse possint canonici. 420. 2. & seq.

Capitula tempore divinorum officiorum haberi non debent. 420. 4

In capitulo gesta tempore divinorum etiam valeant, non tamen valent, si duæ partes capitularium essent absentes, quia in choro occupari. 420. 4

Capitulo non convocato legitime, vel insolito tempore & incongruo, absentes excusantur. 420. 5

Capituli consensus non est necessarius, sed sufficit Episcopi, ut decima acceptæ legitime ab Ecclesia donentur à laico alteri Ecclesie vel loco pio. 475. 1

Capitulum cathedrale non potest immutare naturam & institutionem beneficiorum. 31

Capitulum dare non potest præbendam & canonicis licentiam absentia, & habere illos pro presentibus ultra tres illos menses, etiam ad breve tempus, & ex iusta causa. 398. 3

Nec valet in contrarium eius statutum, nisi à Papa ex certâ scientiâ, & in specifica forma confirmatum. 398. 3

Etique talis consuetudo dandi talem licentiam abusiva. 398. 3

Capitulum tamen videtur posse dare licentiam ad breve tempus ex causis iure expressis. 398. 3

Capitulum sede vacante potest remittere obligationem residendi præcisè, dum obligatio hæc solum est ex statuto aliquo synodali aut diocæsano. 398. 4

Capitulum sede vacante vacantes parochias conferre acquirit. 171. 1

An in iis statuere possit æconomum, vel eas ad sex menses commendare. 171. 2

Capitulum sede vacante habere potest concursum, etiam post annum à celebrata synodo ultima, modò supersint sex Examinatores. 188. 1

Capitulum sede vacante post elapsam ab ultima synodo annum habere non tenetur synodum. 188. 1

Capitulum sede vacante habet potestatem celebrandi synodum. 188. 2

Capitulum sede vacante, si elapso anno ab ultima synodo non supersint sex Examinatores, non potest habere concursum, nisi prius in synodo ad hoc congregata sex constituerit Examinatores. 188. 2

Capitulum sede vacante, ut teneatur habere synodum, causa sola sufficiens est, deputandi hic & nunc Examinatores necessarios. 188. 2

Capitulum sede vacante dispensare potest in defectu natalium quo ad ordines minores, & beneficia simplicia. 268. 2

Capitulum sede vacante ex gravi causa cum curato dispensare potest, ut ad breve tempus non resideat. 374. 4

Cardinalatus, Cardinalis.

Cardinalatus quo iure constituitur. 12. 2

Ad Cardinalatum promoveri nequeunt legitime per subsequens matrimonium. 261

Ad Cardinalatum dispensatus non censetur, cum quo dispensatum ad quascunque dignitates. 269

Cardinales Episcopi existentes in curia sine concursu conferre possunt parochiales suæ diocæsibus. 206. 13

Cardinalis creandus esse debet in ætate requisita ad ordinem sacrum Cardinalatus annexum. 221

Cardinales tamen etiam creari in minore ætate nil obstat. 221

Cardinales iure communi residere tenentur apud Ecclesias suas, quibus ut pastores præficiuntur. 386. 2

Cardinales, dum eorum opere eget Papa excusantur à residendo. 386. 2

Cardinalatus non est sufficiens causa, præsciendò ab illa Papæ vel boni communis egentia, ut commoretur in curia Romana, dum simul est Episcopus Ecclesie distantis ab Urbe. 386. 2

In Cardinalis obsequio existentes duo canonici sui tituli lucrantur fructus, non distributiones. 405. 5

Cardinalium etiam familiares, universaliter loquendo, non percipiunt in absentia fructus, nec excusantur à residendo. 405. 5

P. Leuron. Fori Benef. Tom. I.

percipiunt in absentia fructus, nec excusantur à residendo. 405. 5

Censurâ.

Censura non suspenditur per appellationem post eam interpositam. 329. 3

Censuram in suos citra speciale privilegium ferre non possunt parochi. 444

Censuram ferre spectat ad jurisdictionem fori externi. 444;

Citatio.

Citatio per edictum operatur eundem effectum, quem citatio personalis. 392

Citatio ab Ecclesiis & beneficiis suis absentium an, & qualiter fieri debeat. Vide V. Absente.

Clausula.

Clausula: *ex motu proprio*: supplet solum subreptionem ex causis extrinsecis, non verò eam, quæ provenit ex personæ inhabilitate, & intrinseca beneficii qualitate. 37. 1

Clausula decreti irritantis inducit formam, & actum contra illud factum reddit nullum. 198

Clausula: *non obstantibus*: adjici solita in provisione Papali, non derogat dispositioni fundatoris; derogat tamen qualitati requisitæ ex speciali statuto alicujus Ecclesie. 313

Clausula: *se à quibusvis* &c. poni solita in literis Apostolicis, operatur valorem impetrationis factæ ab excommunicato, ita tamen, ut si provisio facta in forma commissaria, & forma *signum*, impetrans, ut validè obtineat beneficium, priusquam fiat collatio debet absolvi à commissario. 329. 4

Vi dictæ clausulæ absolvitur impetrans ab excommunicatione Bullæ cænæ, non tamen ab incurfa ob hæresin. 329. 4

Dicta clausula non favet infidelibus. 329. 4

Vi dictæ clausulæ positæ in literis legatorum & Episcoporum non absolvitur impetrans nisi ab excommunicatione, à qua illi possunt absolvi. 329. 4

Clausula: *ex certa scientiâ*: inserta confirmationi, an operetur, ut confirmatio sit ex certa scientia. 397. 8

Clericatus, Clericus.

Vide *Tonsura prima*.

Clericatus privilegia constitutorum in minoribus tantum amittuntur per bigamiam veram & interpretativam, non per similitudinariam. 355

Clericatus qualitas positivè hodie debet exprimi in impetratione beneficii, ita ut literæ sine hac narrativa tanquam contra stylum extortæ habeantur suspectæ de fallo. 309

Clericatus perperam collatus ab alieno Episcopo ratificari potest à proprio Episcopo. 307. 2

Clericatus requiritur ad obtinendam pensionem Ecclesiasticam. 308

Clericatus per se non requiritur in superiori regulari. 310

Clericorum nomine in odiosis non veniunt Episcopus & Regulares. 152

Clerici conjugati non secus ac laici incapaces sunt obtinere beneficia. 307. 1

Clericus conjugatus reputatur in omnibus tanquam laicus. 307. 1

Cum clerico conjugato ne quidem ad simplex beneficium dispensare potest Episcopus. 307. 1

Clericus carens executione clericatus, seu cui collatus clericatus nulliter quo ad executionem incapax est beneficii. 307. 2

Dicta tamen inhabilitas tolli potest per ratificationem talis clericatus factam à proprio Episcopo; ita tamen, ut collationem beneficii præcedat ratificatio illa. 307. 2

Clerici nomen deductum à κληρος, quod sortem significat. 309

Clerici nomen generalissime acceptum capit mancipatos Ecclesie servitio, etiam citra susceptam primam tonsuram, adeoque capit omnes personas Ecclesiasticas. 309.

Clerici largo modo sunt laici conversi & milites Hierosolymitani. 309.

Clerici

Index rerum

Clerici nomen sumptum in genere subalterno pro electo quidem in sortem domini, sed ordinato, non capit simplices monachos ac conversos: capit tamen omnes species ordinatorum, hoc est, initiatorum, sive primam tonsuram, sive minoribus, sive sacris Ordinibus. 309
 Clericus notorie concubinarium vel adulter post peccatum sufficienter penitentiam & vitæ emendationem sine dispensatione celebrare potest, aliisque præstare. 344
 Clericus non nisi habentibus beneficium proprium tale debentur decima jure communi ex Justitia. 480. 2
 Clericis verò aliis debentur quidem ex Justitia, non tamen jure communi, sed v. g. vi privilegii. 480. 2
 Clerici non curati obligantur per se & debito personali ad solvendas decimas, intellige, prædiales. 483. 8
 Clerici, qui parochi non sunt, tenentur agnoscere proprium pastorem, & ab eo sacramenta percipere. 483. 8
 Clericus clericum non decimas: qualiter intelligendum. 483. 8.

Coadjutor.

Coadjutor & coadjutus simul abesse non possunt, etiam in illo trimestri concessio canonicis, dignitatibus &c. 401. 6
 Coadjutor debet habere eandem ætatem quam principalis. 217. 2
 Coadjutores dantur Episcopis & parochis ægrotis. 238

Collatio, Collator.

Collatio aliavé provisio beneficii curati ante annum 24. completum est nulla. 217. 3
 Collatio beneficii vacantis in mense Papali, Papâ adhuc vivente, quod mansit improvisum ob mortem Papæ, non spectat ad Ordinarium. 174. 2
 Collatio parochialium vacantium in mensibus aliis Papæ reservatis, sede papali vacante, spectat ad collatores ordinarios. 174. 2
 Idem est de ceteris beneficiis. 174. 2
 Collatio parochialium vacantium sede Episcopali vacante non spectat ad capitulum. 171. 1
 Collatio parochialium reservatarum Papæ vacantium, sede Papali vacante, spectat ad Ordinarium, etiam inferiorem, collatorem. 171. 1. & 2
 Secus est de Ecclesiis aliis curatis non parochialibus, & de parochialibus collegiatis, vel habitu tantum parochialibus. 172. 3
 Collatio beneficiorum neque est jurisdictionis, neque Ordinis Episcopalis. 166. 2
 Collatio speciali aliquo jure spectare potest ad monasterium. 166. 2
 Hoc tamen jus conferendi incorporationem aut unionem factam monasterio non infert. 166. 2
 In collationibus parochialium per concursum adhuc est locus præventioni inter Ordinarium & alium quempiam collatorem inferiorem. 205. 8
 Collatio aliâque provisio facta non clerico tempore provisionis est ipso jure nulla. 303
 Collatio est nulla, dum provisio prius post expeditionem literarum Apostolicarum sit clericus. 303
 Collatio à Papa facta destinata solum ad clericatum est nulla, nisi in rescripto hujus tantum destinationis ad clericatum fiat mentio. 303
 Collator laicus, eum, cui beneficium amovibiliter contulit, non potest auctoritate propria ab eo removere. 71
 Collator ex eo præcisè, quod contulerit beneficium, non potest eundem admittere ad ejusdem beneficii resignationem. 71
 Collatores inferiores non habent potestatem habendi concursum, nec ullam licet eis attingere hujus officii partem. 205. 8
 Collator inferior Episcopo sine concursu conferre potest parochialem alteri, dum in concursu præelectus intra quadrimestre à die vacationis non exhibuit dicto collatori testimonium de sua præelectione. 206. 6
 Collator potens absol. ere excommunicatum, dum ei confert beneficium, censetur eum absolvere, & sic valide promovere. 326
 Idem est de confirmatore & institutore potente absolvere, & sine electione conferre beneficium. 326

Collegiata.

Collegiata, in qua exercetur cura per illius canonicos aut hebdomadarios, eò quod nulli in particulari commissa,

etsi sit simul parochialis, non tamen dicitur curata aut parochialis. 206. 9
 Collegiata insignis quæ. 294. 8

Compromissum.

Per compromissum jus decimarum transire potest de uno in alium. 477. 2
 In compromisso tali necesse est intervenire consensum superioris, aliâque solennitates ad alienationem rerum Ecclesiasticarum requisitas. 477. 2

Concilium.

Concilium Tridentinum quas pœnas statuerit Episcopis non residentibus. 389. 1
 Quas pœnas statuerit aliis curatis. 389. 2
 Concilii Tridentini dispositio de residendo quo ad canonicos non est ubique recepta. 397. 13
 Concilium Tridentinum quibus statutis & consuetudinibus non residendi deroget. 397. 6. & seq.

Concubinarium, Concubinatus.

Concubinarium notorie, vel etiam adulter post peccatum sufficienter penitentiam & vitæ emendationem, sine dispensatione celebrare, aliisque præstare potest. 344
 Concubinatus est signum majoris incontinentiæ quam matrimonium. 351. 1

Concursus.

Vide *Examinatores, Appellatio, Episcopus.*

Concursu opus non est in provisione Vicariarum perpetuarum parochialium. 120. 2
 Neque in deputatione Vicarii parochialis, usque dum ei vacanti de Rectore provideatur. 120. 1
 Concursu tamen opus est dum cura tota, sive actualis & habitualis advocata à Rectore principali translata in Vicarium. 12. 3
 Concursu opus non est, ubi Ecclesia parochialis vel cura annexa dignitati vel canonicatui stanti de per se, etiam ipsi quoque exercitium curæ sit penes possessorem dignitatis, canonicatus. 120. 3
 Concursu opus est in provisione Vicariæ de per se existentis, ubi nullus apparer Rectore. 120. 3
 Concursus an pro forma, & ad valorem sui requiratur ad examen vocari plures. 180
 Concursus an pro forma requiratur per edictum fieri vocationem omnium examinari volentium. 181
 Ad concursum pro parochialibus vacantibus per resignationem factam in manibus Episcopis, is admittitur neque sanguineos affines vel familiares tam suos aliorumque collatorum, quam resignantis. 182. 1
 Ad concursum pro parochia vacante admitti potest habens jam beneficium curatum. 182. 2
 Concursus locum non habet, dum parochialis est juris patronatus laicalis, nisi forte jus patronatus laicalis sit ex mero privilegio, vel sint plures æqualiter presentati. 206. 10
 Concursus locus non est, dum parochialis est juris patronatus mixti, ubi mixtura est æqualis. 206. 11
 Concursus habendus dum parochialis est juris patronatus merè Ecclesiastici. 206. 11
 In quo casu is, quem patronus inter approbatos digniorem judicabit, ab eodem presentari debet Episcopo instituendus, dum institutio spectat ad Episcopum. 206. 11
 Si verò institutio spectet ad alium, Episcopus digniorem eligit, quem patronus presentabit habenti instituit. 206. 11
 Concursus habendus in provisione parochialis juris patronatus Ecclesiastici, etiam si institutio spectet ad Abbatem aliosque exemptos. 206. 11
 Item, etiam si institutio spectet ad Papam, dum nimirum in mense Papali vacavit talis parochialis; in quo casu Ordinarius nullâ habitâ ratione patronorum, habere debet concursum, dignioremque à se electum mittere Romam instituendum. 206. 11
 Concursus tamen non habendus, si sic cavet fundator Ecclesiasticus. 206. 11
 Concursus habendus in provisione canonicatus, cui citra factam unionem parochialis annexa est cura. 206. 7
 Idem est de dignitate, in quam cura de cetero incumbens toti capitulo translata est ab Episcopo. 206. 7
 Concur.

& Verborum.

Concurfus habendus in provisione simplicis beneficii habentis de per se exercitium curæ in aliquo loco parochialis. 206. 7

Concurfu opus non est in provisione dignitatum habentium curam animarum in Ecclesiis collegiatis. 206. 8

Concurfu opus non est in provisione canonicatum, dum in collegiata aliqua cura in particulari nulli imposta, exercetur per canonicos illos hebdomadarum. 206. 9

Examinandam tamen sunt tales canonicis, & nequaquam absque approbatione sua Episcopus iis permittere debet exercere curam. 206. 9

Concurfus cessat in parochiis litigiosis vacantibus, nisi tamen uterque colligens obierit. 206. 12

Concurfus non habet locum in parochialibus regularibus. 206. 13

Ad concursum admitti potest comparens elapso termino edicti, examine nondum habito. 182. 3

Idque, etiam si de novo comparens docere nequeat de impedimento & ignorantia. 182. 3

Item, etiam si descripti jam ab Episcopo contradicant. 182. 3

Concurfus habendi terminus semel statutus ultra 20. dies prorogari nequit ab Episcopo. 183. 1

Terminus hunc, etsi Episcopus non teneatur, potest tamen prorogare, etiam pluries, donec isti 20. dies compleantur. 182. 1

Intra præfixum terminum, nemine comparente, potest edicta renovare toties, quoties ei videbitur, durantibus 6. mensibus competentibus ei ad conferendum. 183. 2

Concurfus est nullus, ubi elapso nondum termino illo fieret examen. 183. 4

Concurfus examen, quot diebus ab elapso termino in edicto proposito necesse sit fieri examen, determinatum non est à Tridentino. 184

Ad concursum, dum intra præfixum terminum nemo comparet, potest Episcopus liberè conferre parochiam; vel dum collatio spectat ad inferiorem collatorem, eligere aliquem, ab illo collatore providendum. 185. 1. & 4

Ad concursum, dum unus solus comparet, is examinatus, si repertus fuerit idoneus, providendus de parochia. 185. 2

Concurfus subsistit, si ex adscriptis aliqui tantum comparentes præscripto examini die examinentur. 185. 3

Quid faciendum, ubi ex omnibus examinatis nemo repertus idoneus. 185. 4

Concurfus pro valore sui requirit, ut 6. ad minimum Examinatores sint constituti, etsi ab eorum tribus aut quatuor haberi possit examen. 186

Concurfus est nullus, dum anno elapso à celebrata synodo, senario illo numero deficiente, substituantur extra synodum Examinatores. 187. 1

Concursum habere potest capitulum sede vacante, etiam post elapsam annum ab ultima synodo, modò tunc remaneant 6. Examinatores. 188. 1. & 205. 3

De concurfus forma est, ut Examinatores præliterint juramentum cum attractu Evangeliorum, se munus suum fideliter executores. 189. 1. & 3

Juramentum hoc præstari debet publice in synodo, mox ut electi Examinatores. 189. 2

Juramentum hoc semel præstitum sufficit, nec requiritur, ut præstetur in quolibet concurfu. 189. 4

Concurfus pro forma & valore requirit, ut Episcopus aut ejus Vicarius intersit examini. 190

Concurfus tamen haberi potest coram & à Vicario solo, Episcopo etiam non impedito. 190

Non potest tamen Vicarius sine speciali mandato ipsam collationem parochialis facere indicato & electo magis idoneo. 190

Concurfus haberi potest coram præsidente ad hoc specialiter ab Episcopo deputato. 190

Concurfu novo opus non est, dum magis idoneus ex Examinatis desistit ab aspirando ad parochiam ante electionem factam ab Episcopo de magis idoneo; secus si id fiat post illam electionem. 199

Concursum indicere & habere est Episcopi ejus diocesis, cujus sunt parochiæ, pro quibus instituitur concurfus. 205. 1

Concursum habendi, & ex approbatis eligendi digniorem, est etiam penes Vicarium generalem Episcopi, & quidem regulariter ex generali commissione. 205. 2

Concursum habendi potestatem habent Abbates habentes proprium territorium, omnemque in eo jurisdictionem quasi Episcopalem, & usum cogendi synodum. 205. 4

P. Lewen. Fori. Benef. Tom. I.

Concursum habere spectat quoque ad eum, qui lire pendente inter Episcopum & alium Prælatum talem inferiorem super hac ipsa jurisdictione, subrogatur tantisper à Papa. 205. 5

Concursum habebit Episcopus vicinior, dum parochia nullius est diocesis. 205. 6

Concursum habendi potestas non est penes Patriarchas respectu parochialium existentium in diocesi Episcopi provincie suæ, etiam dum eorum collatio spectat ad Patriarcham. 205. 7

Concursum habendi potestas non comperit Abbati, multòque minus alteri collatori inferiori, nec illis ullam hujus officii partem licet attingere. 205. 8

Concurfu opus non est, dum parochia resignatur in favorem alicujus; sufficit enim tunc resignatarum probari idoneum ab Examinatoribus synodalibus. 206. 1

Concurfu opus est, dum parochia resignatur simpliciter. 206. 1

Sine concurfu tamen ex stylo datariæ, dum parochialis vacat apud Sedem, sive per obitum, sive per resignationem simplicem aut cessionem, ea confertur prævio solum examine de sufficientia. 206. 1

Concurfus haberi debet facta resignatione parochialis in manibus collatoris inferioris Papæ, in quo, si resignatarius non invenitur saltem minus aptus, fieri ei non debet collatio. 206. 1

Concurfu opus non est, dum per Papam Romæ præsentem providetur de parochia vacante in partibus Papæ reservata; sed sufficit, examinarum ab Examinatoribus in Urbe deputatis repertum idoneum. 206. 2

Concurfu opus non est, dum beneficia parochialia, etiam inæqualia, vel etiam dum unum est simplex permittuntur. 206. 2

Concurfu opus non est, dum parochialis ab immemoriali tempore consuevit operari. 206. 4

Concurfu opus non est in provisione parochialis, in cujus prior provisione servata non fuit forma Tridentini. 206. 5

In concurfu approbato & prælecto ab Episcopo non potest fieri collatio, si intra quadrimestre à die vacationis non exhibuerit Papæ aut alteri, ad quem spectat collatio, testimonium Ordinarii de sua præelectione. 206. 6

Et in hoc casu sine concurfu alteri tunc fieri potest collatio, etiam ab inferiore illo collatore. 206. 6

Concurfu opus non est in provisione dignitatis, cui perpetuè accessoriè unita parochialis. 206. 7

Secus, ubi parochialis unita æquè principaliter. 206. 7

Concurfui locus non est, dum parochialis acquiritur per regressum, si tamen regrediens eam ante possederit. 206. 15

Sine concurfu providetur parochialis tantum habituralis, ubi tamen ea redierit ad actum, deinceps opus concurfu. 206. 16

Sine concurfu Cardinales Episcopi existentes in curia conferre possunt parochiales suæ diocesis, modò collatarius examinetur ab Examinatoribus deputatis à Papa. 206. 18

Concurfus ubi per accidens haberi nequit, debet adhuc approbatio fieri prævio examine Examinatorum synodalium. 208

Confessio.

Confessio delinquentium contra illos, non contra tertium valet, nisi adminiculata externis indicis. 205. 3

Congrua.

Congrua portio ex fructibus beneficii assignanda Vicario, etiam temporali. 123

In congruæ hujus deputatione habendus respectus præcipuè ad conditionem personæ, Ecclesiæ suæ, regionis consuetudinem, Ecclesiæ facultates. 123

Congruam hanc assignate, vel potius arbitrariè ejus sufficientia, dum assignatur Vicario à Rectore principali, est Episcopi. 124. 1

Ad congruam hanc præstandam Episcopus cogere potest monasterium. 124. 1

Congrua hæc præstanda à percipiente decimas, aliæque emolumenta parochialia, etiam si non haberet curam habitualem. 125

Non tenetur Vicario dare ultra id, quod petcipit à parochia, & emolumentis parochialibus. 125

In quo casu tenetur supplere, & ad hoc compellendus populus. 125

Modus

Index rerum

- Modus extorquendi illud supplementum à parochianis est, si ab Episcopo nonnihil augeantur emolumenta parochialia. 125
- Congrua hæc quanra esse debeat, nihil statuit quo ad hæc Tridentinum; sed reliquit Ordinarii arbitrio pro facti & onerum qualitate. 126
- Congruam Vicarii seu economi, donec Ecclesiæ vacanti de Rectore provideatur, S. Congregatio taxavit ad 2. aureos singulis mensibus. 126. 1
- Pro congrua tali Vicario assignari non possunt omnes fructus, nisi forte omnes conjunctim non excedant congruam. 126. 1
- Pro congrua Vicariis aliis Pius V. constituit summam non majorem centum, nec minorem 50. scutorum annuorum, computatis omnibus etiam incertis emolumentis. 126. 2
- Quid veniat nomine illorum incertorum. 127
- Pro congrua tamen quandoque 300. & 400. scuta assignantur. 126. 2
- Congrua semel constituta contentus esse debet Vicarius. 128
- Congruæ tenuitas ab initio factæ, an & quando sufficiat, ut ea augeti debeat. 128
- Congrua Vicariæ perpetuæ vacantis ad quem spectet. 129
- Conjectura.*
- Conjectura in dubio sumenda, quæ delictum excludat. 265. 1
- Conjecturam in dubio in præjudicium innocentis sumere non licet ab eo, quod est verisimilius, & plerumque fit. 265. 1
- Consuetudo.*
- Consuetudo capituli dandi licentiam absendi, & eximendi aliquem, ut non seruiat, & participet, est corruptela. 398. 3
- Consuetudini immemoriali etiam non residendi in canonicatu, vel dignitate cathedralis vel collegiatae derogatum per Tridentinum. 397. 6
- Consuetudo generalis, quæ beneficia liberantur ab onere residendi, abrogari potest per statutum capitulare. 395. 3
- Consuetudine induci potest, ut etiam curati sine licentia ex causa rationabili, maxime in jure expressa, absint. 378. 1
- Consuetudine induci potest, quidquid privilegio haberi potest. 368
- Consuetudine nullâ induci potest, ut habens strictè curam animarum absit à sua Ecclesia, quod tamen limitatur. 368
- Consuetudo non excusat ab aliis effectibus civilibus, excusat tamen à pœna. 385. 8
- Consuetudo mala, etiam damnata tanquam corruptela, excusat à contumacia & incurfu pœnarum de præterito. 387. 8
- Consuetudine num induci possit, ut canonici cathedralis & collegiatae, & dignitates non resideant & percipiant fructus. 400
- Consuetudine induci potest, ut Episcopus sine auctoritate Papæ concedat laico decimas in feudum perpetuum. 474. 6
- Consuetudine nullâ generali alicujus provinciae induci potest, ut laici decimas jure domini directi sibi vendicent. 473. 2
- Consuetudine decimæ uni Ecclesiæ debita alteri adscribi possunt. 479. 1
- Consuetudo disponendi liberè de decimis ac aliis bonis patrimonialibus toleratur. 475. 5
- Consuetudine tolli potest obligatio solvendi decimas, etiam à parochianis, non tantum, ut hoc vel illo modo solvantur, sed & in totum. 491. vide V. decima.
- Consuetudo in administrandis oblationibus, & quo ad jus eas percipiendi admittenda & observanda. 463. 9
- Ex consuetudine portio quarta canonica potest esse tertia pars vel medietas obventionum, & qualis debeat esse illa consuetudo. 454. 2
- Consuetudine nullâ, etiam immemoriali, generari potest præscriptio, ubi est incapacitas possidendi. 474. 8
- Consuetudo toto orbe recepta est, ut satisfaciant fideles præcepto audiendi missam, audiendo eam extra parochiam. 438. 1
- Consuetudo recepta est, ut parochi in confinio dnanum diocesium existentes in festiuitatibus evocent vicinos in subsidium audiendi confessiones, absque eo, quod ab Ordinario istius alterius diocesis approbentur. 434. 2
- Consuetudo, ut canonici præsentés in choro non teneantur canere, dum habent capellanos & ministros alios, qui id faciant, non est irrationabilis. 418. 3
- Consuetudine induci nequit, ut præsentés in urbe beneficii absentes tamen à divinis lucrentur distributiones. 414. 1
- Item, ut habens duos canonicatus, interessendo divinis in una Ecclesia percipiat distributiones in utraque. 414. 2
- Item ut lucrentur distributiones hebdomadis sequentis, qui solum hebdomadâ præteritâ interfuit divinis. 414. 3
- Item, ut distributiones dari solitas pro reliquis horis percipiant, qui soli matutino interfuit. 414. 6
- Item ut distributiones anni sequentis percipiant hæredes defuncti. 414. 4
- Consuetudo tamen valet, ut hæredes percipiant fructus anni sequentis. 414. 4
- Consuetudine vel statuto induci potest, ut absentes canonici percipiant distributiones in absentia per trimestre illud, ubi hæc ex proventibus capituli deductæ. 402
- Consuetudo percipiendi distributiones in absentia ob servitium Episcopi servanda est. 406. 1
- Consuetudo, ut canonici aliqui non curati absentes ratione peregrinationis, etiam ex voto percipiant fructus & distributiones, non est rationabilis. 411
- Consuetudo, ut certis tantum horis assignatæ sint distributiones, an valeat. 416
- Consuetudinis immemorialis ea est operatio, ut vi illius allegari possit quicumque titulus. 416. 3
- Consuetudo & observantia centenaria stat loco probationis. 416. 3
- Cura.*
- Cura incumbens beneficiis in eorum impetratione est exprimenda. 175. 1
- Secus est, ubi cura tantum est jurisdictionis. 175. 1
- Cura animarum potest esse penes monasterium ejusvè Prælatum, & tamen ea actualiter immediatè exerceri ab aliquo illius monasterii religioso ad nutum amovibili. 68. 1
- Cura animarum, & hujus curæ exercitium distincta sunt & separabilia. 68. 1
- Cura, ubi hoc modo est penes monasterium, & illius exercitium penes unum religiosum istius monasterii, Abbas seu Prælatum est Rector & sponfus istius Ecclesiæ. 68. 1
- Cura ad quem jure proprio pertinet. 110. 3
- Cura quandoque tota avocatur à Rectore principali, & transfertur in Vicarium etiam temporalem. 126. 3
- Curam animarum habere dicitur Vicarius perpetuus, & non Rector principalis, seu habens curam tantum habitua-lem. 130. 2
- Cura habitualis seu habitualiter residet penes Rectorem principale beneficii uniti, & curæ illius exercitium seu cura actualis penes Vicarium in illo beneficio unito. 130. 3
- Curæ exercitium dividuum est etiam ipsum jus parochiæ seu curæ sit individuum. 130. 4
- Curam administrans collegium per plures vel unum ministrum amovibilem est verus Rector. 130. 4
- Cura ut exercetur in collegiata, & tamen cura non pertinet ad collegiatam, contingere potest. 130. 4
- Cura & administratio beneficii, Vicario perpetuo mortuo, interim dum alius substituitur, spectat ad Rectorem principalem. 131
- Cura (intellige habitualis; secus enim est de exercitio curæ) accessorie annexa dignitati vel canonicatu, non alterat naturam ipsius dignitatis, canonicatus, reddendo illa beneficia curata. 133
- Curia.*
- Curia Romana longè quid diversum est ad Urbe Romanam. 173. 1
- Curia Romana non est ibi, ubi est Papa cum solis suis domesticis vel etiam officialibus. 173. 2
- Sed ubi est Papa cum senatu Cardinalium. 173. 2
- Curia Romana separari potest ab Urbe Romana; non tamen à sede Apostolica. 173. 3
- In curia vacante, & apud sedem, idem est. 173. 4
- Dataria.*
- Dataria Apostolica in praxi non nisi pro clericis beneficiarum capacibus admittere solet resignationes pensionum. 308
- Decanatus.*
- Decanatus non requirit gradum. 251. 5
- Deca-

Decanatus annexum habet sacerdotium, dum collegium & curam animarum habet; secus dum curam non habet. 317
 Decanus talis nisi intra annum susceperit sacerdotium privandus est decanatu. non ipso jure privatus, si monitus id non fecerit. 320. 4

Decima.

Decimæ quid sint. 464
 Decimarum nomen sumitur quandoque pro jure decimandi. 464
 Decimæ aliæ laicales, aliæ Ecclesiasticæ. 465. 1
 Decimæ in dubio inter Christianos præsumuntur Ecclesiasticæ. 465. 2
 Decimæ Ecclesiasticæ in dubio, an spirituales, an à titulo spirituali abstractæ, laicis in perpetuum collatæ, præsumendum pro Ecclesiæ. 465. 1
 Decimæ aliæ sunt prædiales, aliæ personales, aliæ mixtæ; & hæc sub prædialibus comprehendi possunt. 465. 2
 Decimæ quo jure olim, & quo modo debita. 466
 Decimæ jure communi non debentur ex bonis adventitiis; puta ex hæreditate, legato, donatione similivè titulo. 467. 1
 Decimæ prædiales ex injustè acquisitis & possessis rebus frugiferis solvendæ. 467. 2
 Decimæ personales ex acquisitis ministerio personali, dum ea obnoxia sunt restitutioni, solvendæ non sunt. 467. 2
 Decimæ ex injusta actione acceptis, justè tamen recensis v. g. ex fornicatione, homicidio &c. ubi peccatum est publicum, & turpis causa continuatur, non solvendæ nec recipiendæ. 467. 2
 Secus, ubi causa lucti peccaminosa non est publica, vel cessavit. 467. 2
 Decimæ, etsi ex pecunia usuraria non debeantur, debentur tamen ex fructibus prædii eà pecuniâ comparatis. 467. 2
 Decimæ ex minimis justè acquisitis non debentur. 467. 3
 Non debentur ex accepto pretio rei venditæ, quod limitatur, neque ex fructibus seu lucro parto labore, si lucrum illud est res immobilis. 467. 4. & 5
 Decimæ solvendæ ex lucro facto per militiam, negotiorum, artificum, officiorum, advocaturam. 467. 6
 Decimæ prædiales debentur ex omnibus fructibus & proventibus rerum immobilium & mobilium. 468. 1
 Decimæ illæ ex quibus in specie rebus debeantur. 468. 2. & seq.
 Decimæ personales (ubi adhuc in usu) solvendæ non nisi in fine anni, vel etiam in fine vite. 469. 1
 Decimæ personales non nisi deductis expensis solvendæ ex lucro negotiationis & similibus. 469. 2
 Decimæ prædiales solvendæ mox, ut fructus collecti, ex fructibus animalium non prius, quam sine matre vivere valeant. 470. 1
 Decimæ hæc debentur, præsciendò à consuetudine, antequam petantur. 470. 2
 Decimarum solutione notabiliter dilata, præcipuè ubi à parrocho petitæ, peccatur mortaliter. 470. 2
 Ad decimas ipsi fructus realiter obligati sunt. 470. 2
 Decimæ, ubi ob culpabilem moram solvendi perierunt, vel damnum passa, debentur ad damnum iste morosus debitor, quod ipsum limitatur. 470. 2
 Secus, si debitor paratus eas solvere monuerit parochum, sique eas sine justa causa neglexit recipere. 470. 2
 Decimæ parochiales solvendæ ex fructibus integris, hoc est, non deductis ante pensionem, tributo, expensis feminis, pretio pro colendis agris & colligendis fructibus. 470. 3
 Decimas ex integris fructibus, & non ex iis detracta prius parte eorum relicta colono in pretium laboris, solvere debet dominus. 470. 3
 Decimæ personales solvendæ, ubi quis habet domicilium, & sacramenta recipere debet. 471
 Decima hæc dividenda, dum habet quis duo domicilia, de ætate habitans in hac, de hyeme in alia parochia. 471.
 Decima hæc solvenda illi parochiæ, in qua quis habet domicilium principale, dum habet plura accessoria. 471
 Decima hæc solvenda ab habitante in consinio duarum parochiarum illi parochiæ, in qua est pars domicilii, in qua semper laborat. 471
 Decima hæc solvenda, dum nullum quis habet domicilium ibi, ubi majore parte habitat. 471
 Decimæ prædiales solvendæ illi parochiæ, in cujus jurisdictione. *Leuren, Feri Benef. Tom. I.*

atione sita est prædium vel res frugifera; etiam si possessor alibi habitet, & alibi suscipiat sacramenta. 472. 1
 Decimæ ex novalibus ubi solvendæ. 472. 2
 Decimæ ex fructibus animalium ubi solvendæ. 472. 3
 Decimæ prædiales qualiter ab una Ecclesia contra aliam præscribantur. 472. 3
 Decimæ ubi recipiendæ. 472. 4
 Decimas jure & nomine proprio ratione ministerii spiritualis exhibiti recipiendi nullo modo capax est laicus. 473. 2
 Decimæ ipsæ, pro ut sunt fructus Ecclesiastici, & stipendium ministerii spiritualis, per se deberi non possunt laico. 473. 2
 Decimandi jus primarium, seu fundatum in titulo spirituali, à Papa concedi nequit laico. 473. 2
 Decimandi jus hoc primarium præscribi nequit à laico. 473. 2
 Decimas quo ad titulum domini directi possidere, adeoque nec præscribere potest laicus, sed solum utile est ab eo præscribibile. 473. 2
 Decimas ut jure domini directi sibi vendicent laici nullâ consuetudine generali provincæ alicujus induci potest. 473. 2
 Decimandi tamen jus illud etiam primarium competere potest laicis religiosis. 473. 2
 Decimandi jus aliquod secundarium, ortum duccens ex illo primario (mediante nempe emptione, donatione &c.) competere potest laico. 473. 3
 Decimarum Ecclesiasticarum jus propriè ac formaliter sumptum, quatenus nimirum fundatum in spirituali illo titulo, sine simonia nequit vendi vel permutari. 474
 Jus tamen illud sumptum materialiter pro commoditate solum percipiendi fructus præcisa à spirituali titulo vendi, locari, aliterve concedi, prohibitum non est, quantum est ex natura rei. 474. 1
 Jus decimandi illud sic sumptum materialiter pro dicta utilitate percipiendi fructus, potest beneficiatus, ad quem jure proprio spectat jus decimandi, elocare ad breve tempus auctoritate propria. 474. 2
 Decimæ tamen sic spectatæ concedi possunt etiam ad vitam in stipendium pro præstito Ecclesiæ obsequio. 474. 2
 Decimandi jus sic acceptum vendi quoque potest. 474. 3
 Item donari potest ad vitam remunerationis loco, adhibitâ solemnitate juris à Prælato Ecclesiæ. 474. 4
 Decimas concedi laicis in feudum perpetuum est prohibitum. 474. 4
 Potest tamen id fieri à Papa; non à Prælaro inferiore Papæ sine hujus auctoritate, præsciendò à consuetudine. 474. 5. & 6
 Decimas possidens laicus in feudum perpetuum citra Papæ auctoritatem restituere debet Ecclesiæ, ad quam spectant. 474. 6
 Decimæ, quas laicus post Concilium Lateran. sine iusto titulo obtinuit, restitui præcisè debent Ecclesiæ, ad quam spectant, & ne quidem cum consensu Episcopi applicari aliis Ecclesiis regularibus vel secularibus. 474. 6
 Decimas seu decimandi jus sic separatim à titulo spirituali, an temporis immemorialis derogatione præscribere possit laicus. 474. 8
 Dicitur quidem decimarum jus possidere potest laicus, sed non nisi per privilegium Papæ, aut alterius Prælati Ecclesiastici concessionem legitimam. 474. 8
 Decimæ sunt ex rebus, quæ propter canonum expressam dispositionem possideri nequeunt, nisi verus subititulus, seu jus decimandi. 474. 8
 Decimarum illa separatio à titulo spirituali fit, & aliter fieri nequit, quam per Prælati legitimam concessionem. 474. 8
 Decimas habitas legitime, etiam in feudum perpetuum, potest laicus sine consensu Episcopi restituere Ecclesiæ, à qua acceptæ; non tamen alteri loco. 475. 2
 Potest etiam illas habitas in feudum cum consensu Episcopi & Ecclesiæ concedere in feudum alteri laico. 475. 3
 Decimæ in feudum datæ, mortuo feudatario sine successore, revertuntur ad Ecclesiam; antequam tamen iterum ei incorporentur, potest Prælatus Ecclesiæ eas iterum dare in fructum. 475. 3
 Decimas in feudum datas, & inter alias res feudales & emphyteuticas profanas differentia. 475. 3
 Deci-

Index rerum

- Decimas, etiam in feudum habitas, potest oppignorare laicus alteri laico. 475. 4
- De decimis liberè per consuetudinem disponere ac de bonis patrimonialibus, adeoque inter hæres divideri, dare in dotem &c. possunt laici. 475. 5
- Decimas contra laicum præscribere potest laicus 10. annis inter præsentis, 20. inter absentes, 30. sine titulo. 475. 6
- Decimarum jus quot modis obvenire possit Ecclesiis & personis ecclesiasticis. 476
- Decimæ iis obvenire possunt per transactionem. 477. 1
- Hæc transactio erit perpetua, si interverit auctoritas superioris, sine illa erit rata tantum inter pacificos, & Successores non obligabit. 477. 1
- Translatio hæc facta absolute & indefinite intelligitur non tantum de decimis præteritis & præsentibus, sed & de solvendis in futurum. 477. 1
- Transactio huic non derogatur per privilegium exemptionis à solvendis decimis. 477. 1
- De decimis præteritis potest fieri transactio, etiam cum laicis, sine auctoritate superioris. 477. 1
- Decimarum jus per compromissum potest uni litigantium auferri, & alteri adjudicari, sive in totum, sive in partem. 477. 2.
- In tali compromisso necessarium est intervenire consensum legitimum superioris, aliasq; solemnitates requisitas ad alienationem jurium ecclesiasticorum. 477. 2
- Decimas uni Ecclesie adimere, & alteri concedere potest Papa ex causa. 478. 1
- Decimas, quas nunquam possedit Episcopus, potest post eorum recuperationem concedere aliis Ecclesiis; secus est de iis, quas aliquando possedit. 478. 2
- Decimas justè possessas potest laicus cum consensu Episcopi donare Ecclesie cuicumque, vel etiam laico, idque etiam sine consensu Episcopi per consuetudinem. 478. 3
- Decimarum illud jus primum laicus nullus, in quacunque dignitate constitutus donare potest, etiam Clerico. 478. 4
- Donatio talis ita est, ut nequidem titulum coloratum tribuat. 478. 4
- Decimarum jus hoc, qui receperit de manu laici, quamdiu vivit, præscribere nequit; præscribere tamen possunt eorum in beneficio vel dignitate successores. 478. 4
- Decimæ debite uni Ecclesie per consuetudinem adscribi possunt alteri Ecclesie. 479. 1
- Consuetudo hæc quot annos requirit. 479. 1
- Decimæ præscribi possunt à quibuscunque Clericis & Conventibus Regularibus, etiam contra parochum. 479. 2
- Decimas à parochianis exigendi jus à non parochio possideri nullibi est verum. 479. 2
- Dum præscribit Conventus Religiosus, vel Clericus non habens curam animarum contra proprium parochum, vel monasterium, cui pleno jure incorporata parochia, requiruntur anni 40. cum titulo, vel sine titulo tempus immemorabile. 479. 3
- Ut parochialis, in qua recipiuntur sacramenta, præscribat contra parochialem, in qua sita sunt prædia, 10. anni sufficiunt. 479. 4
- Ut præscribat parochus contra parochum, dum dubium est, ad cujus parochie limites pertineat prædium, 10. anni sufficiunt. 479. 5
- Ut decimas de jure communi debitas Episcopo, dum is eas nunquam possedit, præscribat Ecclesia aliqua, 40. anni sufficiunt cum scientia & patientia Episcopi. 479. 5
- Decimæ contra Ecclesiam, cui ex tantum ex privilegio vel præscriptione competunt, præscribuntur 40. annis. 479. 6.
- Contra privatum Clericum inter præsentis 10. anni, inter absentes 20. sine titulo 30. annis. 479. 7
- Decimas qui præscripsit in fundo aliquo, censetur præscripsisse in omnibus fructibus. 479. 8
- Decimas præscribens personales habitantium in aliquo loco, eandem præscribit contra figentes ex post in illo loco domicilium. 479. 9
- Decimæ dioceseos totius ante divisionem diocesis in parochias & erectionem beneficiorum, debebantur toti curæ Clericorum: post divisionem verò illarum in parochias & erectionem beneficiorum singulis ea debetur decimarum portio, quæ eorum titulo annexa. 480. 1
- Decimæ, posito Ecclesie præcepto & taxatione de decimis solvendis, debeantur eæ ex justitia, non solum animarum curatoribus, sed & aliis. 480. 1
- Decimæ ex justitia de jure communi non debentur nisi Clericis habentibus beneficium propriè tale, sive simplex, sive curatum. 480. 2
- Decimarum applicatio alicui loco pio modo quocunque, si ex inde beneficiarius privetur debitâ sustentatione, est nulla; vel certè tenetur locus ille pius, cui facta applicatio, beneficiarium illum congruenter alere. 480. 2
- Decimas avocare tenetur Papa à tali loco, si aliter isti beneficiario succurrere nequit. 480. 2
- Decimæ ex justitia de jure communi debentur non solum Capitulis, Dignitatibus, Canonis, sed & aliis Clericis omnibus beneficiatis. 480. 3
- Decimæ de jure communi debentur primariò Rectoribus parochialium. 480. 4
- Respectu decimarum omnium intra fines parochie existentium intentionem pro se fundatam in jure habet parochus contra quemcumque, qui fructus percipit, vel etiam possessorem juris decimandi, etiam Episcopum, vel etiam contra Vicarium curatum perpetuum. 480. 4
- Decimas pertinere ad se non tenetur probare parochus, sed contrarium asserens. 480. 4
- Decimarum perceptionis possessione spoliatus à parochio non restituitur, nisi plenè de suo jure docuerit, & sic possessionem suam justificet. 480. 4
- Decimarum parochialium pars quarta debetur Episcopo de jure communi; sed in plerisque locis abicit in delendum. 480. 5
- Decimarum quartam illam partem (ubi adhuc in usu) Episcopus exigere immediate non potest, sed ab ipsis parochis ex toto cumulo decimarum obvenientium parochiali. 480. 5
- Ad decimarum illam quartam partem Episcopus eodem in reali concurrendum cum parochio. 480. 5
- Decimæ adhuc hodie integrè immediate de jure communi ad Episcopum in quibus casibus pertinere possunt. 480. 7
- Decimæ ex omnibus bonis ecclesiasticis à Clericis omnibus, etiam Episcopis, solvi debent, si exigantur. 480. 8
- Decimarum jus & perceptio de jure communi debetur Cappellæ noviter erectæ intra limites alterius parochie, assignato in proprio parochio. 481. 1
- Decimæ tamen pertinentes ad Ecclesiam matricem ipso jure non transeunt in Ecclesiam parochialem de novo erectam, sed manent apud matricem, nisi factâ illâ dismembratione per Episcopum, is eas novo parochio assignat. 481. 2.
- Ad decimas solvendas per se ex debito propriè personali obligantur omnes, qui ad recipienda spiritualia & divina subijciuntur alicui Ecclesie aut proprio Sacerdoti. 483. 2.
- Ad decimas solvendas hoc debito propriè personali non tenentur Judæi alique non baptizati. 483. 3
- Neque Papa. 483. 4
- Neque pauperes, non solum extremâ, sed etiam gravi pressi necessitate, ita ut solutis decimis non habeant necessaria ad se suosque congruè alendos. 483. 5.
- Decimarum pars olim applicata pauperibus. 483. 5
- Decimas ex debito personali de jure solvere non tenentur Episcopi, neque parochi. 483. 6
- Decimas ex debito personali solvere tenentur hæretici. 483. 7
- Decimæ personales hodie dum per consuetudinem seicæ universalem sunt abrogatæ. 483. 8. & 488. 1
- Decimas (intellige prædiales) ex debito personali tenentur solvere omnes Clerici non curati. 483. 8
- Eas hi tenentur solvere ex prædiis, redditibus seu fructibus ecclesiasticis, quos possident & percipiunt titulo merè spirituali; neque ex iis, quæ lucrantur actu spirituali; quod limitatur. 483. 8
- Decimas solvere tenetur Ecclesia alteri Ecclesie parochiali intra cujus fines habet prædia. 483. 8
- Decimas personales de lucro & redditibus temporali titulo acquisitis solvere tenentur Clerici, ubi hæc decimæ adhuc in usu. 483. 8
- Decimas ex debito personali, spectato jure antiquo, & exclusis privilegiis, & contrariâ consuetudine, solvere tenentur Religiosi. 483. 9
- Item supremi Principes ac Reges. 483. 10
- Decimas solvere tenentur debito tantum reali omnes omnino cuicumque status ac dignitatis, nisi præscriptione, consuetudine, privilegio eximantur. 484. 1
- Decimas ex debito reali ratione bonorum patrimonialium titulo non spirituali propriorum solvere tenetur Papa. 484. 2
- Item Episcopi & parochi ex bonis titulo seculari acquisitis, item ex bonis sitis in aliena parochia donatis Episcopo, vel parochio tanquam privata persona. 484. 3
- Decimæ hoc debito reali, num debeantur Ecclesie, in qua sita sunt bona ab alia Ecclesia parochiali, cui donata sunt. 484. 3
- Deci;

& Verborum.

Decimas solvere tenentur religiosi, etiam exempti ex possessionibus acquisitis & acquirendis iis Ecclesiis, quibus dicta possessiones, antequam ad eos devenirent, erant decimales, nisi super hoc sive speciali privilegio; præscriptione, vel consuetudine sint immuti. 484. 4
 Decimas quoque hoc debito reali solvere tenentur Judæi similisque non baptizati ex possessionibus jam ante, quam ad eos pervenirent obnoxiiis decimis; secus est de aliis quæ nunquam à fidelibus fuerunt possessa. 484. 5
 Decimas has præteritas licet similes infideles injusto bello occupantes terras Christianorum deberent solvere Ecclesiæ, ubi eæ terræ revertuntur ad Christianos, Ecclesiæ tamen id non solet exigere. 484. 5
 Decimas an solvere tenentur domini prædii, an verò colonus seu conductor. 485
 A decimis solvendis dari potest exemptio. 486. 1
 Hæc exemptio fieri potest tribus modis, privilegio, consuetudine, præscriptione. 486. 2
 Decimas solvendi obligationem quo ad omnes fideles tollere potest Papa, modo Ecclesiæ ministris aliunde suppeditetur sustentatio. 487. 1
 De factis tamen id non potest licite. 487. 2
 Decimas solvendi obligationem potest quoque Papa valide & licite in totum vel in partem remittere per privilegium in particulari concessum aliquibus. 486. 3
 Licite tamen id non potest sine causa. 487. 4
 Decimas solvendi obligationem nullus Prælati inferior Papæ, multo que minus sæcularis remittere potest. 487. 5
 A decimis prædialibus solvendis ex novalibus, quæ propriis manibus vel sumptibus excolunt; item de hortis suis & nutritis animalium suorum exempti hodie dum sunt omnes religiosi. 488. 1
 Idem est de leprosis: non verò extenditur idem privilegium ad hospitale commune leprosis cum aliis infirmis. 488. 1
 A decimis solvendis ex aliis quoque prædiis suis, quæ propriis manibus vel sumptibus colunt, jure quoque communi exempti sunt Cistercienses & Hospitalarii. 488. 3
 Quod ipsum limitatur. 488. 4
 A decimis solvendis ex prædiis suis quibuscunque, quæ manibus propriis vel sumptibus colunt, hodie dum per specialia privilegia exempti sunt religiosi ferè omnes. 488. 5
 Decimas non solvendi speciale privilegium qualiter extendendum & limitandum. 489. 1. & seq. vide V. privilegium.
 Decimas non solvendi privilegium qualiter amittitur. 490.
 Amittitur, si progressu temporis evadat enormis læsio, seu in grave præjudicium eorum, ad quos secluso privilegio pertinet decimæ. 490. 1
 De quo, dum evidenter constat privilegiato, & est notorium, ipso jure cessat, & non potest is amplius uti, eo, etsi Ecclesiæ læsa eum propriâ auctoritate cogere nequeat ad solvendas decimas. 490. 1
 Dum autem de enormitate læsionis non constat, recurrendum ad Papam, ut is declaret, num privilegium evaserit graviter læsivum. 490. 1
 Dum dicta læsio est notoria, & indubitato totum cessat, nec potest auctoritate inferioris Papæ reduci ad debitam moderationem. 490. 1
 Privilegium illud amittitur quoque per tacitam renunciationem seu non usum, seu potius per usum contrarium, hoc est, per solutionem decimarum. 490. 2
 Privilegium illud per renunciationem expressam & absolutam à privatis domibus & Prælati remitti nequit, dum concessum in favorem integri Ordinis. 490. 2
 Amittitur quoque per alienationem prædii, dum nimirum prædium desinat esse sub dominio privilegiati, & transit ad alium pariter non privilegiatum. 490. 3
 Dum tamen prædium à privilegiato permutatur cum alio, vel venditur, ut pecuniâ coëmatur aliud, prædium illud emptum mox, ut transit in dominium privilegiati illius, evadit quoque exemptum. 490. 3
 Decimas solvendi obligatio, non tantum hoc vel illo modo, sed & in totum tolli potest per consuetudinem à parochianis. 491. 1
 A decimis solvendis, ut eximatur tota aliqua communitas, Papæ sciente vel ignorante, quantum tempus requiratur. 491. 2
 Consuetudine tali immemoriali abrogativa decimarum non obstante, potest Papa iterum præcipere, ut denuo decimæ integræ solvantur. 491. 2

A decimis solvendis præscriptione propriè dicta particulares eximi possunt. 492. 1
 Ad dictam præscriptionem quid, & quantum tempus requiratur. 492. 2
 A decimis solvendis qualiter quis eximi possit transactione, commutatione, similive pacto. 493
 Decimas non solventes, aut solvi impediētes, aut usurpantes excommunicari possunt, præviâ tamen monitione. 494. 1
 Item debet eis negari absolutio, quousque restituant, quod ipsum limitatur. 494. 2
 Item in Bulla Cænarum incurrunnt excommunicationem latæ sententiæ exigentes, occupantes, sequestrantes decimas. 494. 3
 Item privari debent sepulturâ Ecclesiasticâ. 494. 4
 Excommunicationem qualiter speciatim propterea incurrannt religiosi, & qualiter ea pœna extendenda vel limitanda. 494. 5. & 6.
 Decimas injustè non solventes vel desinētes ad solutionem compelli possunt ac debent per incertam excommunicationem; nisi fortè exinde timeatur scandalum publicum. 495. 1
 Decimæ recuperari possunt actione non solum personali, sed & reali per rei vindicationem, quin & contra eos, quibus vendita aut donata sunt prædia, ut decimas præteritas non solutas solvant, 495. 2
 Decimæ à domino prædii vel colono non solutæ per vim ab eo ad quem spectant, accipi nequeunt. 495. 3
 Ad decimas solvendas Pastor cogere nequit parochianum, negando ei sacramenta. 495. 3
 De decimandi jure dum est quæstio, ad quem pertineat, instituit potest Ecclesiæ actionem confessionariam utilem. 496. 1
 Dum autem quæstio est de ipsis fructibus decimalibus nondum separatis à fundo, vel aliis fructibus injustè detentis, agere potest Ecclesiæ ad separationem & solutionem; non quidem strictè dicta vindicatione, sed conditione. 496. 2
 Ob decimas non solutas non potest conveniri novus dominus & possessor prædii. 495. 3
 In decimarum causa quis sit Judex competens. 496
 Decimarum causa, dum est facti & non juris, debitor decimarum laicus, tam coram Judice Ecclesiastico, quam laico, conveniri potest. 497. 1
 Dum decimarum causa est juris, solus Ecclesiasticus est Judex competens; quia hæc est causa spiritualis. 497. 2
 Decimarum daratum in feudum laicis causa cognoscenda & discutienda coram Judice Ecclesiastico. 497. 4
 Secus est, dum feudum decimarum concessum laicis in perpetuum à Papâ, causa decimarum à Judice sæculari cognosci & agitari potest. 497. 3
 Decimarum causa in possessorio agitata contra laicum, is conveniendus coram solo Judice Ecclesiastico. 497. 4
 Decimarum conductor laicus ratione non soluti pretii conductionis conveniri potest tam coram Judice Ecclesiastico quam laico. 497. 5
 In decimis vel potius fructibus decimalibus quale jus habeat Ecclesiæ. 498
 Horum fructuum, dum non sunt à fundo ceterisque fructibus separati sunt, dominium non habent, cui debentur decimæ. 498. 1
 Habet tamen non solum jus personale, sed & reale in illa decima parte fructuum, seu qual- jus habet usufructuarius in fructibus nondum collectis & perceptis. 498. 2
 Decimalium fructuum à reliquis fructibus separatorum & designatorum dominium directum & utile habet is, ad quem spectant decimæ, seu Ecclesiæ. 498. 6
 Decimalium fructuum iniquus possessor debet eos illi, qui debet decimas, integrè restituere, & non potest detrahere partem decimarum, tradendo illam Ecclesiæ, seu cui debentur decimæ. 498. 3
 Fructus decimales indecimatōs emens bonâ fide, tenetur Ecclesiæ, seu ei, cui debentur decimæ, solvere decimas. 498. 4
 Decimam illam partem fructuum non tenetur restituere Ecclesiæ, qui vastavit injustè segetes, v. g. parochianorum. 498. 6

Decretum.

Decretum irritans inducit formam, & actum contra illud factum reddit nullum.

Index rerum

Defectus.

- Defectus corporis, unde quis factus irregularis, superveniens post susceptum Clericatum, an impediatur, ut ei conferri possit beneficium. 239
- Defectus corporis includens irregularitatem indirectè prohibet promotionem ad beneficium. 229
- Defectus seu carentia partis corporis. vel tanta deformitas, ut sine notabili horrore & scandalo obire nequeat munia ecclesiastica, impedit, etiam immediatè, obtentionem beneficii. 230. 5
- Defectus & infirmitas corporis quinam præterea in specie directè prohibeant à beneficiis. 230. 1. & seq.
- Defectus impediens celebrationem missæ impedit à promotione ad beneficium simplex solum subdiaconatum, vel nullum sacrum Ordinem annexum habens. 231
- Ex defectu usus rationis ineligiblees ad prælaturam sunt infantes, amentes, mente capri; idque etiam, si in aliqua tantum materia delirent, vel habeant lucida intervalla. 332

Diæcesis.

- Diocesium fines, dum clarè distincti sunt, non præscribuntur: secus est, dum fines hi non sunt certi; tunc enim 30. annis præscribuntur. 161. 2
- Dum Episcopus locum alterius Diocesis convertit ad fidem, præscribit 3. annis, nisi intra hunc terminum repetatur, 161. 2

Dignitas.

- Dignitates habentes, etiam primarias in Collegiata & Cathedralibus tenentur residere, nec abesse possunt ultra trimestre. 397. 1. & 2
- Dignitatem habens in Collegiata, maximè principalem, cui etiam competat sedes in Cathedrali, residere tenetur in Collegiata. 397. 3
- Dignitates duas habens tenetur residere in digniore; vel, si æquales, in qua maluerit. 397. 5
- Dignitates dictas habentes, etiam si ante Tridentinum litigatum cum illis super residentia, & habuissent sententiam & rem judicatam in favorem, quia probantur immemoriam, residere adhuc tenentur. 397. 7
- Dignitatem habentes tenentur officia divina illi incumbentia obire per seipso. 419. 1
- Dignitatem & simul Canonicatum, aut portionem habentes tanquam duo & separata beneficia, tenentur utriusque onera & officia obire per seipso, nisi eodem tempore concurrentia ab una persona præstari nequeant. 419. 2
- Dignitatem habentes, cui annexus Canonicatus vel præbenda aut portio æquè principaliter, per seipsum obire debet officia incumbentia illi Canonicatus, præbendæ, &c. secus, si accessorie præbenda annexa dignitati. 419. 2
- Dignitates curatas habentes, si intra annum non fiant Sacerdotes, non ipso jure privati sunt, sed privandi, si moniti id non fecerint. 320. 4
- Dignitatibus an privandi sunt, dum justà causâ impediti fuerint fieri intra annum Sacerdotes. 320. 4
- Dignitates habentes in Cathedrali, quibus annexus Ordo, si hunc non recipiant intra annum, præterquam quòd beneficiis privari possint, privantur dimidiâ parte distributionum. 320. 5
- Dignitates quæ in specie Sacerdotium annexum habeant, ita ut, si nolint illud suscipere, amittantur. 317
- Ad dignitates, etiam curatas, sufficit prima consuetudo, modò adit ea ætas, ut intra annum suscipi possit Sacerdotium. 316.
- Dignitates, tam regulares quàm sæculares, quibus cura animarum incumbit, requirunt Sacerdotium, non actu sed habitu. 316.
- Dignitas sine cura non venit nomine simplicis beneficii, ad quod cum illegitimo dispensare possit Episcopus. 270
- Ad dignitates quacunque dispensatus, non censetur dispensatus ad Episcopatum aut Cardinalatum. 269
- Dignitates principales in Collegiata, & major post Episcopatum in Cathedrali debent exprimi in dispensatione ad dignitates. 269.
- Ad dignitates & Prælaturas promoveri possunt legitimi per subsequens matrimonium. 261
- Dignitates conferri ignaris est contra mentem Papæ. 252. 5
- Dignitas non habens jurisdictionem aut curam aliquanto majorem scientiam requirit, quam quæ præcisè ad Ordinem annexum dignitati est necessaria. 245

- Dignitates quæ requirant Doctoratum. 252
- Dignitas principalis in Collegiata exempta, cui ordinaria jurisdictione quasi Episcopalis competit, non requirit gradum. 252. 5
- Dignitates omnes, ut conferantur graduatis, hortatur Tridentinum. 252. 5
- Dignitas, in quam ab Episcopo translata est cura animarum, alias incumbens toti Capitulo, providenda per concursum. 266. 7
- Dignitas habens curam animarum in Collegiata conferri non debet per concursum. 206. 8
- Dignitas in Cathedrali, etiam primaria, dum est sine cura, requirit ætatem non minorem 22. annis: idem est de dignitate in Collegiata. 216. 1. & 2
- Dignitas prima Collegiatarum & Cathedralium per regulam 4. est reservata Papæ, manetque affecta etiam mortuo Papa, per Papam successorem providenda. 173. 3
- Dignitates novas erigere potest solus Papa. 13
- Dignitates, quæ fortè defecissent, restaurare potest Episcopus. 13
- Dignitas & personatus sumuntur quandoque pro eodem. 32. 3.
- Dignitas non comprehenditur in facultate concessa alicui, ut provideatur de primo vacaturo. 344. 3
- Dignitates non comprehenduntur in dispensatione ad beneficia, nisi dispensatio facta motu proprio. 34. 4
- Dignitas inferior Episcopatu habens curam animarum requirit 24. annos inchoatos. 217. 1
- Idem est à fortiore de dignitatibus habentibus jurisdictionem ordinariam quasi episcopalem cum territorio separato. 217. 1

Dismembratio.

- In dismembrationis negotio tanquam in specie formalis alienationis est rigorosè procedendum. 157. 1
- Dismembrationem sine causa auctorizate nemo potest inferiori Papæ. 156. 3
- Pro inducenda præsumptione auctoritatis papalis præstita in dismembratione deficiente causâ, nullius temporis lapsus sufficit, nisi probatâ ipsius Papæ scientiâ circa talem dismembrationem. 156. 3
- Ad dismembrationem sustinendam nullius temporis lapsus sufficit, nisi causa sit evidens. 156. 2
- In dismembratione intervenisse auctoritatem Episcopi alteriusve inferioris Papæ, inutiliter præsumitur ex lapsu temporis, deficiente causâ. 156. 3
- In dismembratione, ut præsumantur intervenisse solemnitates extrinsecæ, sufficit lapsus temporis non minoris 30. anni. 156. 1
- Dismembratio requirit certas solemnitates, dum fit per Ordinarium; secus est dum fit per Papam. 157. 1
- Ad dismembrationem requiritur, ut Episcopus inquirat, an causa sint sufficientes; carumque veritas pendere non debet ex assertione partium aut dismembrantis, sed constare positive ex processu de super facto. 157. 2
- Præter consentum Episcopi requirendus consensus Rectoris veteris parochialis, de consensu tamen patroni non curatur. 157. 3. 4. 5
- Dismembrandæ Ecclesiæ debet dari defensor. 157. 4
- Cum dismembratione veterum ad erigendas novas Ecclesias procedi non solet, nisi cum minimo præjudicio Ecclesiæ antiquæ. 150. 1
- Ad dismembrationem dictam non debet procedi, nisi pars parochianorum, vel communitas, quæ id petit, novam parochiam congruè dotet. 159. 1

Dispensare, Dispensatio, Dispensatus.

- Dispensare potest Papa in voto solenni religionis. 46. 2
- Dispensare in irregularitate servitutis potest solus Papa. 303
- Dispensare ad simplex beneficium requirens ex statuto jurato, vel à Papa confirmato legitimitatem cum illegitimo nequit Episcopus. 270. 4
- Dispensati non solet in Datata & Cancellaria ad unum curatum habitu, & alterum curatum actu, dum est spes reductionis ad actum. 175. 3
- Dispensare cum illegitimo non potest Episcopus, nisi ad unum tantum simplex beneficium. 269
- Dispensare cum illegitimis Religiosis ad dignitates & officia, tam intra quam extra Ordinem quis possit. 271
- Dispensare cum monialibus illegitimis, ut fieri possint Abbatissæ, 271

& verborum.

batiffæ, dispensare ex privilegio possunt plures Ordines. 271. 2
 Dispensare nequit Episcopus, ut illegitimus habeat beneficium in Ecclesia, in qua pater ejus habuit beneficium, aut ministravit. 283
 Dispensare nequeunt Regulares Prælati, cum suis, ut filius immediatè succedat in beneficio aut prælatura patris, si ve filius sit legitimus, si ve illegitimus. 285
 Dispensari in infamia facti propriè non potest. 341
 Dispensare in omni bigamia potest Papa. 356
 Dispensare cum bigamis veris & interpretativis, etiam ad primam tonsuram & simplex beneficium, nequit Episcopus. 357.
 Dispensare cum bigamo similitudinario, quo ad Ordines, etiam majores, potest Episcopus. 357. 2
 Dispensare num possint Prælati regulares cum suis in bigamia. 358
 Dispensare cum curatis in lege residendi, an & qualiter possit Papa. 369
 Dispensare ne quidem ad simplex beneficium cum Clerico conjugato potest Episcopus. 307. 1
 Dispensare nequit Episcopus, ut quis semel privatus beneficium ob non susceptum intra annum Sacerdotium illud de novo obtineat. 320. 4
 Dispensare an possit Episcopus studiorum gratià cum parochio, ut is intra annum non teneatur fieri Sacerdos. 322
 Dispensare qualiter possit Episcopus cum excommunicato nulliter electo jam absoluto, ut retinere possit prælaturam. 323
 Dispensare, seu dare licentiam ad esum carniùm & secundam refectiõnem potest parochus, etiam in urbe, ubi adest Episcopus, ubi est dubium & iusta causa, saltem ubi sic habet consuetudo. 437. 1
 Dispensatio excommunicati nulliter electi, confirmati, promoti petenda ab eo, qui non tantum potest absolvere ab excommunicatione, sed & Prælaturam conferre immediatè sine electione, presentatione, alteriusve collatoris consensu. 323
 Dispensatio super defectu natalium, ut valida sit, requirit justam causam, saltem quæ bonâ fide & prudenter creditur esse talis, dum dispensat inferior Papa. 286. 1
 Item ut expressæ sint in supplicatione circumstantiæ redentes factum turpius, & difficilius dispensabile; ut si illegitimus est ex adulterio, incestu, &c. ita ut bona fides non juvet non experimentem. 286. 2
 Dispensatio ad majus non valet ad minus, nisi fortè minus à majore sit inseparabile, aut illud necessariò supponat. 286. 3
 Dispensatio, ut sit valida, etiam facta à Papa, requiritur ut voluntas dispensandi sit sufficienter demonstrata. 286. 4
 Dispensatio & legitimatio in quo differant. 287
 Dispensatio papalis se non extendit ad non expressa. 269
 In dispensatione ad beneficia non comprehenduntur dignitates, nec præbendæ cathedrales, nec curata. 34. 4
 Dispensatio tamen facta motu proprio comprehenduntur beneficia omnia. 34. 4
 Dispensatus de non residendo non lucratur hoc ipso fructus beneficium, nisi de hoc quoque specialiter dispensatus. 403
 Dispensatus ad Ordines simpliciter non est dispensatus, nisi ad minores. 269. & 286. 3
 Dispensatus ad Ordines, etiam sacros, non est hoc ipso dispensatus ad beneficia. 269
 Dispensatus ad beneficia, non nisi ad simplicia dispensatus censetur, dum aliud nihil exprimitur. 269
 Dispensatus ad curata eo ipso dispensatus non est ad dignitates & personatus. 269
 Dispensatus ad quæcumque beneficia & simpliciter ad dignitates, non potest adhuc obtinere dignitates curatas, nec principalem in Collegiata, nec majorem post episcopalem in Cathedrali. 259
 Dispensatus ad beneficium non potest obtinere vi talis dispensationis plura beneficia, ne quidem successivè. 269
 Dispensatus simpliciter super illegitimitate, nullâ factâ ejus specificatione, dispensatus censetur solum super minima illegitimitate. 386. 3
 Dispensatus ad Provincialatum non est dispensatus ad Prioratum. 286. 3
 Dispensatus ad officia hujus Ordinis non est dispensatus ad officia alterius Ordinis, ad quem transfertur. 286. 3
 Dispensatus super irregularitate in sæculo ad beneficia, non censetur post professionem dispensatus ad Prælaturas in Ordine. 286. 3

Nisi fortè à Papa ejusve Legato dispensatus esset in sæculo ad omnia officia & beneficia, excipiendo etiam tunc adhuc Prælaturam speciali notâ dignam, v. g. Generalatum. 286. 3

Distributiones.

Distributiones dicuntur merx laboris, seu psallentium in Choro operatorum salariùm. 133. 1
 Distributiones participandi jus non habet Vicarius, qui non est de corpore beneficiatorum, neque deputatus ad servitium Chori, sed tantum ad servitium curæ. 133. 1
 Secus est, si Vicarius est de Collegio, cui annexa cura, dictæque distributiones cedunt in locum congruè. 133. 1
 Distributionum quotidianarum, seu ordinariarum, non verò extraordinariarum dimidiâ parte privantur habentes in Cathedrali dignitates, officia, præbendas, quibus Ordo annexus, si hunc intra annum non receperint. 320. 5
 Distributiones quotidianas percipere nequeunt Canonici absentes trimestri illo illis concessio. 402
 Secus tamen foret, ubi fructus beneficium consistenter in meris distributionibus illis. 402
 Vel etiam, ubi pars aliqua proventuum Capituli in distributiones deducta fuit, ex statuto, vel consuetudine induci potest, ut absentes trimestri illo percipiant distributiones. 402
 Distributiones lucratur absens ob negotium Ecclesiæ propriæ vel universalis, non alienæ. Item ob visitanda & defendenda jura Canonici sui, quem habet in Ecclesia, à qua abest. 404. 1
 Distributiones lucratur absens ob incumbens ei munus visitationis. quod ipsum tamen limitatur. 404. 4
 Distributiones lucratur Canonici missi à Capitulo ad Concilium, vel synodum. 404. 5
 Item Penitentiaris Ecclesiæ Cathedralis interim, dum audit confessiones. 404. 6
 Item Canonici aliusque beneficiatus tempore divinatorum officiorum in Ecclesia Cathedrali vel Collegiata celebrans; quod ipsum tamen limitatur. 404. 7
 Item Vicarius Capituli sede vacante in absentia lucratur distributiones, secus est de Vicario Episcopi. 404. 9
 Item deputatus ad excipiendas rationes reddituum Ecclesiæ in hoc munere occupatus tempore divinatorum. quod tamen limitatur. 404. 8
 Distributiones percipiunt Canonici exercentes curam de jure vel consuetudine annexam suo Canonicali pro tempore, quo in Ecclesia curata resident, & ministrant. 404. 10.
 Secus est de residentibus & ministrantibus in parochiali non annexa suo Canonicali. 404. 10
 Distributiones non lucratur duo Canonici existentes in servitio Episcopi. 405. 1
 Idem est de existentibus in obsequio Cardinalis, Legati. 405. 3. & 6.
 Distributiones tamen lucrari possunt existentes in obsequio Episcopi, dum sic habet consuetudo, vel desuper habetur speciale indultum Papæ, id ipsum exprimens. 406. 1. & 2
 Distributiones quoque lucratur missi à suo Episcopo ad visitanda ejus nomine limina Apostolorum; secus est de missis ab alio Episcopo, vel eum comitantes, etiam si hic esset Episcopus illorum originis, vel ratione aliorum beneficiarum existentium in ejus diocesi. 406. 3
 Distributiones lucratur in absentia servientes Episcopo, dum Canonici consistit in meris distributionibus. 406. 4.
 Distributiones pro tempore infirmitatis lucratur etiam is, qui, dum sanus erat, non solebat interesse divinis. 407.
 Distributiones quotidianas percipere nequeunt absentes ratione studiorum Canonici, etsi licentia absendi data à Papa, nisi fortè Canonici consistat in distributionibus. 408. 3
 Distributiones an & qualiter percipere possint Canonici, aliusque non curati absentes ratione doctõnis. 410
 Distributiones nec fructus lucratur absentes non curati ratione peregrinationis, neque consuetudo contraria defendi potest. 411
 Distributiones, ut lucratur absentes à Choro, quamvis præterea in specie sint causa. 412
 Distributiones percipere potest absens, quia senio confectus. 412. 1
 Distributiones lucrari potest recedens ob pestem ibi grassantem: item ob grave periculum fortunarum, honoris vel vitæ, quod præsens incurreret. 412. 2
 Distri-

Index rerum

- Distributiones ordinarias, qui legitime absentes lucratur, non tamen lucratur distributiones, quas amittunt illegitime absentes. 41. 4
- Distributiones, ut lucratur, qui in urbe beneficii praesentes absunt à divinis circa causas in jure expressas, aliasve similes, consuetudine induci nequit. 414. 1
- Distributiones, ut recipiatur in duabus Ecclesiis habens duos Canonicos, praesens divinis in una solum consuetudine induci nequit. 414. 3
- Item, ut distributiones sequentis hebdomadae percipiat, qui superiore hebdomada interfuit divinis. 414. 3
- Distributiones anni proximè sequentis obvenire etiam de consuetudine nequeunt hæredibus Canonici defuncti. 414. 4.
- Distributiones dari solitas iis, qui reliquis horis interfuit, lucrari nequeunt, etiam de consuetudine, qui soli matutino interfuerunt. 416. 6
- Distributiones ut lucratur Canonici tempore absentiae concessio illis à Tridentino, an consuetudine induci possit. 414. 5
- Distributiones an lucrari possit Canonici uno alterove die, quo rediens ex itinere, vel ad iter se praeparans, ad divina non accedit. 414. 5
- Distributiones an duplices percipere possit habens in Ecclesia eadem praeter dignitatem etiam praebendam, Canonicatum, vel aliud officium. 415
- Distributiones ut obveniant majores habenti dignitatem, statueri potest Capitulum. 415
- Distributiones assignare certis tantum horis an possit Capitulum. 416.
- Distributionum nomine non veniunt portiones funerales, æquiparantur tamen iis & eodem jure ac privilegio veniunt. 417
- Distributiones quoque, quae dantur in anniversariis defunctorum tantum iis, qui funeralibus exequiis interfuit, consuetudo non valet, ut dentur tunc absentibus. 417
- Distributiones, ut Canonici lucratur integrè, debent canere in Choro. 418. 2
- Distributiones non dantur ratione solius praesentiae, sed praecipue propter officium psallendi in Ecclesia. 418. 2
- Distributionum tamen partem aliquam lucratur praesentes non psallentes. 418. 2
- Distributiones, ut percipiantur integrè praesentes non psallentes, consuetudo tolerari potest. 418. 3
- Distributiones an lucratur praesentes non psallentes, nec arcenti, sed garrientes cum aliis. 418. 3
- Distributiones lucrari, & haberi pro praesentibus non possunt occupati tempore, quo divina habentur, in facendis rationibus & computibus bonorum Ecclesiae. 420. 4
- Multòque major abusus est, illos de puratos ad rationes haberi pro praesentibus in Choro, etiam illis diebus, quibus non sunt istae rationes, quamdiu illae perfectae & subscriptae non sunt. 420. 5
- Distributiones, qui propter absentiam à divinis non lucratur, percipere nequeunt, & retinere, dum eas ceteri praesentes, quibus alias accrevissent, expressè vel tacitè remiserunt, seu donant. 421
- Distributiones tamen hæc quae praesentibus accreverunt ex aliorum absentia, si datae jam sint praesentibus, hi eas, nullo pacto praecedente vel vi aut metu, donare possunt absentibus, & hi eas licitè recipere. 421. 2.
- Distributiones quotidianæ amissæ per non interessentes, ad quem spectent. 422
- Distributiones securè transmittuntur ad hæredes, ut alia bona patrimonialia Clericorum. 423
- Doctoratus. Doctor.*
- Vide Gradus.
- Doctori Theologiae, vel juris Canonici in publica Universitate promoti, etsi cum plausu diu legerit, conferri nequit parochialis sine examine per concursum. 209
- Ad Doctoratum consequendum sufficit scientia mediocris. 409.
- Per Doctoratus assumptionem non expirat licentia absentia data ratione studiorum. 409
- Dos.*
- Dos beneficii quid significet. 21
- Doris assignatio in erectione beneficii necessariò praecedere debet. 22
- Doris hujus constitutio nuncupatim hoc nomine fieri debet, & non nomine stipendii vel salarii pro Capellano 22.
- Ad dotem insufficientem collatam complendam compelli potest fundator. 23
- Dos beneficii quae censenda sit congrua. 25. 1
- Dos hæc, ubi taxa non est à jure, quid considerandum pro dijudicanda ejus sufficientia. 25. 1
- Dos beneficii debet esse libera, uti & fundus, in quo ea consistit, à tributo quocunque. 27. 1
- Dos beneficii constitui potest in fundo emphyteutico, seu feudali. 27. 2
- Dos hæc, si constituarur in fundo feudali, requiritur consensus Domini directi. 27. 2
- Dos parochialis noviter erectæ cum dismembratione antiqua unde constituenda. 159. 1
- Dos parochialis Ecclesiae debet esse tanta, ut ex ea unus presbyter cum altero Clerico ministro commodè sustentari possit. 159. 2
- Dubium.*
- In dubio sumenda conjectura, quae delictum excludit. 265. 1.
- In dubio sumere conjecturam in praedictum innocentis ab eo, quod verisimilius est, & plerumque fit, non licet. 265. 1.
- Ecclesia.*
- Ecclesia inhabilitare potest seculares sibi inobedientes ad officia secularia. 298. 3
- Ecclesia an fiat compatrona Capellæ in ea constructæ, ratione concessi situs. 107
- Ecclesia quando res male alienatas possit repetere. 26. 1
- Ecclesia spoliata, etiam facti sui Rectoris, restituitur. 26. 1
- Ecclesiarum Conventualium seu Regularium erectio cujus auctoritatem requirit. 43
- Ecclesia Collegiata, cui parochialis pleno jure subiecta, non tenetur eam administrare per Vicarium perpetuum; secus, si ea sit subiecta titulo tantum simplicis unionis. 114
- Ecclesiae ejusdem, in qua habere beneficium patris prohibetur illegitimus, nomine quid veniat. 274
- Quid veniat per ministrare in eadem Ecclesia. 270
- Ecclesia fruatur jure minorum. 445. 2
- Ecclesiae prodesse possunt acquirendo, non obesse alienando absque superioris auctoritate, illius Rectores & Administratores. 445. 2
- Ecclesiae redituum ac bonorum inventarium facere tenetur parochus, ejusque copiam tradere Ordinario. 446. 1
- Ecclesiae bona immobilia sine auctoritate Apostolica ultra triennium elocare, aut alio modo alienare nequeunt ejusdem Rectores. 446. 3
- Ecclesiae intra parochiam alicujus limites fundatae non sunt hoc ipso subditæ parochiae, aut ab illa ullam dependentiam habent. 447. 1
- Ecclesiam exemptam sitam intra fines parochiae ingrediens parochus, dicitur esse extra territorium proprium, & in loco, in quo nullam habet jurisdictionem, vel jus reverentiale, seu emibentiale. 447. 2
- Ecclesia seu conventus Regularium situs intra limites parochiae non tantum exemptus est à jurisdictione Ordinarii, sed & dicitur habere territorium separatum. 447. 1
- In Ecclesiis Regularium qualiter nihilominus adhuc adesse dicatur jurisdictio Ordinarii & parochi in concernentibus curam animarum. 447. 2
- Ecclesia quænam jus sepeliendi habeat. 452. 2
- Ecclesia, in qua est sepultura majorum, acquisivit jus ad sepulturam, ubi quis alibi eam non elegit. 452. 3
- Ecclesiae, cui debentur decimæ, modò baptismales, modò parochiales dicuntur. 471
- Ecclesia una contra aliam qualiter praescribit decimæ. 472. 3
- Ecclesiae praesens, ad quam spectant decimæ, restituenda, & applicari non possunt, etiam cum consensu Episcopi, alteri Ecclesiae, etiam Regulari, quas laicus injustè obtinet post Concilium Lateranense. 474. 6
- Electio, Eligi.*
- Eligi per se in superiorem regularem potest non Clericus. 110.
- Eligi nequit in Praelatum monte captus, etiam si in una tantum

& Verborum.

cum materia delirer, aut habeat lucida intervalla, aut semel tantum fuit sanus ex causa habituali. 232.
 Eligi poterit talis, si probetur perfectè sanatus, etiam sine dispensatione, si ante favitatem fuit in Ordine, quem Prælatum requirit; si verò ante non fuit in isto Ordine, sine dispensatione Papæ ordinari nequit, & sic indirectè est ineligibilis. 232.
 Electio amentis perpetuò, vel etiam amentis pro tempore electionis est jure naturæ irrita. 233.
 Electio amentis habentis lucida intervalla facta pro tempore talis intervalli, vel etiam amentis jam sanati, jure novo Tridentini probabiliter est non tantum irritanda, sed ipso jure irrita. 233.
 Eligi non potest in Prælaturam, qui frequenter solet inebriari. 234.
 Eligi non potest in Prælaturam dæmoniaco, etsi liberatus, dum antecesserit non fuit in Ordine, quem Prælatura requirit. 235.
 Electio talis, si fiat contra ejus liberationem oppositio, debet eam probare, & prius non confirmari. 235.
 Eligi quando possint vel non possint epileptici. 236.
 Electio epilepticorum & similium infirmorum est de jure reprobanda, non verò ipso jure nulla. 237.
 Electio carentis debitâ scientiâ, an & quo jure sit ipso jure irrita, vel irritanda. 249.
 Electio irregularis an sit ipso jure irrita. 249.
 Electio illegitimi ad beneficia sine dispensatione, an sit ipso jure nulla. 282.
 Electio aliâque promotio infidelium non baptizatorum jure divino ipso facto est irrita. 289.
 Electio aliâque promotio hæretici ad officia & beneficia ecclesiastica est ipso jure humano nulla, uti & eorum confirmatio facta ab eo, qui in hoc jure dispensare nequit. 293. 3. & 4.
 Electio hæretici purè mentalis & per se occulti ne quidem jure humano est irrita, sed confirmata valet. 294.
 Electio actu non Clerici est ipso jure nulla. 306.
 Eligi in Abbate, ut quis possit, an sufficiat habere Ordines minores, vel primam tonsuram. 316.
 Eligi in Episcopum ut quis possit, an & quis Ordo sacer requiratur. 314.
 In electione nec de concessione Capituli, nec ex dispensatione Episcopi, suffragium habere potest Canonicus non Subdiaconus. 318.
 Eligi, ut quis possit in Prælaturam vel Superiorem Regularem, requiritur professio expressa in eadem Religione. 323.
 Eligi in Abbatissam aut Priorissam ut quæ possit, requiruntur ad minimum anni 5. à professione. 324.
 Eligi in Abbate quis potest statim à professione. 324.
 Electi tamen in Prælaturam Religionis mox à professione electio non esset jure irrita, sed irritanda, ubi non foret sufficienter instructus in observantiis sui Ordinis. 324.
 Electio excommunicati excommunicatione majore, etiam tolerati & occulti est ipso jure nulla. 325.
 Electio talis excommunicati à parte rei injustè à scientibus facta, etsi cassanda, non tamen ipso jure irrita; & facta bonâ fide ab ignorantibus excommunicationem, dum postea detegeretur excommunicati innocentia, non foret cassanda. 325.
 Eligi ad beneficia qualiter non possit suspensus. 331.
 Electio suspensi simpliciter ab officio & beneficio est ipso jure irrita, suspensi tantum ab officio est jure tantum irritanda. 332.
 Eligi ad officia & beneficia qualiter nequeat interdictus aut interdictum violans. 333.
 Electio violatoris interdicti est irrita ipso jure. 333.
 Hoc postremum qualiter limitandum. 334.
 Electio irregularis non est ipso jure nulla, irritanda tamen ad instantiam partis. 336.
 Electio criminosi an irrita ipso jure. 338.
 Electio infamis infami facti non est ipso jure nulla. 340. 2. & 350. 2.
 Eligi non debent infames infami facti, electio tamen eorum non est irrita ipso jure, licet sit cassanda. 350. 3.
 Idem est de infamibus infamiâ juris, si non sunt declarati per sententiam; & si confirmetur talis electus, antequam decedat infamis, confirmatio valet, licet delinquens postea puniri possit, & juxta qualitatem delicti etiam privari dignitate. 350. 3.
 Electio infamis infamiâ juris latæ sententiæ ipso jure est nulla, toleratur tamen ab Ecclesia ante declarationem criminis, quæ subsequatâ ruit prorsus electio & confirmatio, omniâque electi acta privata sunt irrita. 350. 3.

Electio alicujus facta post sententiam declaratoriam criminis, cui annexa est infamia, ipso jure est prorsus nulla, non tolerata, carens omni effectu. 350. 3.

Enunciativa.

Enunciativæ antiquæ sæpius repetitæ & continuatæ probant statum beneficii. 35.
 Enunciativæ tales antiquæ & multæ habent vim famæ & privilegii. 35.

Episcopatus.

Episcopatus quo jure constituitur. 12. 2.
 Episcopatus dicitur beneficium, non tamen in Canonibus strictè interpretationis. 32. 3.
 Episcopatus citra dispensationem haberi potest à Regulari. 49.
 Episcopatus quantum scientiam requirit. 247.
 Ad Episcopatum promoveri possunt legitimi per subsequens matrimonium. 261.
 Ad Episcopatum non censetur dispensatus, cum quo dispensatum ad quasvis dignitates. 269.
 Episcopatus an quis Ordo sacer actu sit annexus. 314.
 Episcopatus an sacerdotii, & intra quod tempus suscipiendi obligatio annectatur.

Episcopus.

Vide Ordinarius.

Episcopus per censuras compellere potest subditos, ut Christianam doctrinam discant, & parochos, ut eam doceant. 440.
 Episcopus potest beneficio vacanti onus aliquod novum imponere. 32.
 Episcopus statum beneficii quando immutare possit. 31. 4.
 Episcopi consensus requiritur ad hoc, ut Regulares adificent Ecclesias & Monasteria. 43.
 Episcopus potest privare Vicarium perpetuum constitutum à Rectore principali in causa sicut alium quemlibet beneficiatum suo beneficio. 122. 1.
 Episcopi est assignare, vel potius arbitrari de congrua præstanda Vicario à Rectore principali. 124. 1.
 Episcopus potest compellere monasterium ad illam præstandam. 124. 1.
 Episcopus dicitur parochus propriè ac directè respectu suæ Cathedralis Ecclesiæ. 143. 1.
 Episcopus dicitur parochus universalis, & tota diocesis unica ejus parochia, dum in diocesi parochiæ distinctæ non sunt, nullusque parochus proprius in titulum. 143. 2.
 Episcopus pro se obtinere nequit parochiam aliquam in titulum diversum à titulo sui Episcopatus. 143. 3.
 Episcopus non potest dici parochus totius diocesis, ubi parochiæ distinctæ quælibet suum proprium parochum habent. 143. 3.
 Episcopus tamen potest se ingerere in cura cujuslibet parochiæ, & in ea pro libitu se occupare. 143. 3.
 Episcopus Ecclesiam parochialem, seu beneficium curatum non potest reducere ad simplicem Ecclesiam, aut etiam unire simpliciter beneficio, vel etiam ex parte minore fructuum parochialis constituere beneficium simplex. 158. 2.
 Potest tamen ex causa Ecclesiam simplicem jam constitutam erigere in parochialem. 158. 1.
 Neque etiam ab Ecclesiis parochialibus beneficia simplicia, seu oratoria iis uniri separate potest. 158. 2.
 Episcopus olim poterat cum consensu Capituli loco alicuius pio donare jura & redditus Ecclesiarum parochialium. 164. 2.
 Nunc autem id ei prohibetur per Tridentinum. 164. 2.
 Episcopus potest loco sui deputare alium, qui examini pro concursu præsidat. 190.
 Ad Episcopum vel ejus Vicarium spectat, non solum ex examinatis eligere magis idoneum, sed & arbitrari, quis sit magis idoneus. 191. 1.
 Episcopus, ubi non constat, quis ex examinatis sit magis idoneus, se super hoc informare debet ab Examinatoribus. 191. 1.
 Episcopus ejusve Vicarius voto suo accedere potest ad Examinatores, habetque eorum decusum. 195. 1.
 Episcopi ejusve Vicarii accessio hæc fieri debet in ipso examine, seu coram Examinatoribus simul congregatis. 195. 2.
 Episco-

Index rerum

- Episcopus prælectionem ex approbatis facere potest separarim, intra 6. menses tamen datos ad conferendum, 195. 2.
- Episcopi solius ejusve Vicarii est ex iudicatis idoneis eligere unum. 156. 1
- Episcopus non ex majore numero suffragiorum, sed ex suo iudicio, seu eum, qui sibi magis idoneus videtur, debet præeligere. 196. 2
- Episcopus ex idoneis nequit præeligere, quem maluerit, sed quem magis idoneum reputabit. 16. 3
- Episcopus quid in hac prælectione spectare debeat. 197
- Episcopus in promovendis debet præferre morum gravitatem & honestatem nobilitati generis & literaturæ, modò hæc suam mensuram habeat. 197
- Episcopus innocentem, & qui talem maculam non habet, præferre debet etiam ei, qui per sententiam tanquam innocens absolutus est; multòque magis ei, qui accusatus inquisitùsque composuit se cum Filco. 197
- Item innocentem in hoc puncto prælationis in concursu præ criminoso penitente præeligere debet. 197
- Episcopo præeligente minus idoneum ex approbatis præterito magis idoneo, electio hæc, & in defectu provisio non est ipso iure nulla. 148
- Episcopus potest ex ceteris magis idoneum eligere sine novo concursu, dum magis idoneus desistit, & ad parochiam, pro qua concursus institutus non amplius aspirat, si desistat ante factam ab Episcopo electionem de magis idoneo; si verò post eam electionem desistat, opus est novo concursu. 199
- Ab Episcopo facta prælectione, major in prælecto præsumitur idoneitas vi hujus electionis; neque hæc præsumptio cessat per appellacionem & sententiam Metropolitanam revocantis dictam prælectionem. 401. 1 & 2
- Episcopus vicinior habet concursum, dum parochia nullius est diocesis. 20. 6
- Episcopi non secus ac alii curatores animarum tenentur ad personaliter residendum. 366. 1
- Episcopis indulgetur trimestre absentia, modò non absint in Adventu, Nativitate Christi, Quadragesima, Paschate, Pentecoste, Corporis Christi. 371. 2
- Episcopi tribus illis mensibus abesse possunt absque approbatione superioris. 371. 2
- Episcopi ultra dictum trimestre absaturi debent Papæ aut Metropolitanæ exponere causam, ejusque approbationem obtinere in scripto; quod ipsum limitatur. 373
- Episcopus simul Princeps Imperii, absuturus ratione Comitiorum, non tenetur dare curatis possint licentiam ex iusta causa non residendi ad tempus. 374. 2
- Episcopi à Papa habent facultatem (non nisi tamen ex gravi causa) dispensandi cum curatis ad non residendum ad breve tempus. 372
- Episcopus, an dispensare possit cum curatis, ut intra annum non fiant sacerdotes, & absint ad quinquennium studiorum gratiâ. 380. 1. & 2
- Episcopus ad Curiam vocatus, ut sit Camerarius, Vice-Cancellarius, Penitentiarius, Auditor Rotæ, Darius, à secretis vel confessionibus Papæ, abesse licitè potest à sua Ecclesia, dum non sunt alii æque idonei. 384. 1
- Episcopo ex Papæ, non verò ex Principis secularis indulgentia, abesse licet, ut fungatur officio Pro-Regis. Inquisitoris, Confessarii. 386. 1
- Episcopus excusatur à residendo, & percipit fructus accersitus ad breve tempus à Papa pro illius aut universalis Ecclesie servitio. 386. 1
- Secus est, dum Episcopus studiosè ambire tale servitium, 386. 1
- Episcopus peccat non puniendo non residentem. 424. 7
- Episcopus non potest remittere statutam pœnam non residentibus non curatis quò ad privationem fructuum. 424. 6
- Episcopus potest concedere licentiam non curatis absenti studiorum gratiâ, eamque concedere debet. 408. 2
- Episcopus ad quantum tempus hanc licentiam ex hac causa iis concedere possit. 408. 2
- Episcopus non potest nisi duos gaudentes privilegio in absentia percipiendi fructus habere in suo vel diocesis servitio. 409. 4
- Episcopus non potest nisi unum gaudentem privilegio in absentia percipiendi distributiones suo nomine mittere ad visitanda limina Apostolorum. 406. 3
- Episcopus non potest Canonicis dare licentiam absenti ultra tempus à Concilio concessum, nisi in causis in iure expressis. 398. 2
- Episcopis non residentibus quæ pœna statuta iure novo Tridentini. 389. 1
- Episcopus pœnam amissionis fructuum ob non residentiam curatis remittere nequit. 389. 10
- Episcopus nequit parochum aliòque curatum abstrahere à sua Ecclesia, & occupare in suo vel Ecclesie Cathedralis servitio ultra bimestre. 386. 4
- Episcopus nequit curato dare licentiam ultra bimestre illi alias concessum absenti ob peregrinationem etiam ex voto. 387.
- Episcopis non residentibus nullibi iure antiquo statuta privatio Episcopatus ipso iure incurrenda, sed opus erat sententiâ privatoriâ. 388. 1
- Episcopus remittere nequit pœnam privationis beneficii curatis, dum eorum factum absentia, & voluntas non residentis est liquidum. 388. 8
- Episcopus constituere nequit, ut parochiani non nisi in parochiali audiant missam; nec Regularibus prohibere, ne eam celebrent, aut campanam pulsent ad eam, priusquam ea celebrata in parochiali. 418. 2
- Episcopi cogere nequeunt parochianos, ut in festis etiam solemnioribus in parochia audiant conciones. 419
- Episcopi impedire nequeunt Parochos, quò minus, si velint ac possint, ipsi concionentur. 442. 3
- Episcopus, si scienter ordinavit servum in Diaconum, vel Subdiaconum domino ignorante vel contradicente, debet domino duos servos æque bonos, vel duplum pretium solvere. 360. 3
- Episcopus propriè dispensare nequit in infamia facti, potest tamen arbitrari, num ea talis sit, quæ reddat inhabilem ad beneficia, vel num sufficienter sublata per penitentiam. 341
- Episcopus dispensare nequit, etiam quò ad primam tonsuram & beneficium simplex, cum bigamis veris & interpretativis. 357
- Episcopus dispensare non potest in decreto Concilii generalis, vel juris Canonici, nisi in casibus in iure expressis. 357.
- Episcopus dispensare nequit cum bigamo, ut in susceptis Ordinibus minoribus ministret, etiam mortuâ uxore. 357. 1
- Episcopus dispensans cum bigamo ad primam tonsuram suspendendus à collatione Ordinum. 357. 1
- Id tamen probabiliter poterit, dum gravis est necessitas, & Papa adiri nequit. 357. 1
- Episcopus in bigamia quoque similitudinaria conlurgente ex delicto dispensare nequit. 357. 1
- Potest tamen dispensare in hac bigamia, etiam cum Religioso, & quò ad Ordines majores. 357. 2
- Dispensare tamen nec in hac bigamia potest cum Clerico seculari post susceptos Ordines, vel cum Religioso durante invalidè, & cognoscente viduam. 357. 2
- Episcopus qualiter dispensare possit cum excommunicato nulliter electo jam absoluto, ut prælaturam renicere valeat. 328.
- Episcopus an dispensare possit cum parochio studiorum gratiâ, ut intra annum fieri non teneatur Sacerdos. 324
- Episcopus dispensare nequit, ut privatus beneficio ob non susceptum intra annum sacerdotium illud denudò obtineat. 310. 4
- Episcopus dispensare nequit, ut Canonicus, non Subdiaconus habeat suffragium in electione. 318
- Episcopus schismaticus inhabilis est ad conferenda beneficia. 301
- Episcopus ne quidem ad beneficium simplex dispensare potest cum Clerico conjugato. 307. 1
- Episcopus propriè ratificare potest Clericatum perpetuum collatum ab alieno Episcopo sine dimissoriis. 307. 2
- Episcopus ne quidem pro una vice dispensare potest, etiam cum consensu patroni, dum fundator requisivit sacerdotium actu. 313
- Episcopus quas parochiales & loca visitare possit, vel non possit. 209
- Episcopus potest semel approbatus, etiam per concursum, denudò subijcere examini & suspendere. 210. 1. & 2
- Id tamen non potest ad effectum omnimodæ reprobationis cum privatione beneficii, nisi ubi justificata talis impetitia, ut etiam cessaret probabilis spes addiscendi, seu reminiscendi necessaria. 210. 2
- Neque etiam in actu visitationis procedere possit ad dictum examen, si nulla urgeret suspicio imperitiæ. 210. 1
- Episcopus dispensare nequit in ætate requisita ad beneficia per se curata. 217. 4. & 228. 1
- Episcopus esse debet 30. annorum completorum. 110
- Episco.

Episcopus probabiliter dispensare potest in aetate ex gravi causa, ubi aetas non directè & per se, sed solum ratione annexi Ordinis requiritur. 228. 1
 Episcopus, dum ex statuto Ecclesie requiritur certa aetas, ut intra annum sacrum Ordinem suscipere queant, dispensare potest cum consensu Capituli. 228. 2
 Episcopis aegrotis dantur coadjutores. 228
 Episcopus an debeat esse Doctor. 252. 1
 Episcopus, quamvis directè dispensare nequeat in defectu scientiae de jure Canonico requisitae, potest tamen ex justa causa conferre beneficium ei, qui parum scit, creditur tamen in brevi profuturus. 257. 1
 Episcopus dispensare potest cum omni illegitimo ad Ordines minores & beneficia simplicia; secus est quo ad Ordines majores & beneficia curata, etiamsi essent occultè illegitimi, & urgeret necessitas. 267. 1. & 2
 Episcopus cum illegitimo dispensare potest, nisi ad unicum tantum beneficium simplex. 269
 Nomine simplicis beneficii hic non venit dignitas vel personatus sine cura, venit tamen Canonicatus, etiam cathedralis, uti & aliud beneficium simplex, cui accessorie annexa cura. 270
 Episcopus ad beneficium simplex ex statuto jurato vel confirmato à Papa requirens legitimitatem, non potest dispensare cum illegitimo. 270. 4
 Episcopus dispensare nequit, ut filius legitimus immediate succedat patri in beneficio. 283
 Episcopus, dum scienter illegitimo contulit beneficium in Ecclesia, in qua pater ejus ministravit aut habuit beneficium, illumque ordinavit, non debet illum à beneficio removere, & si eum amovit, debet illud ei restituere. 284. 1
 Si verò id fecit ignoranter, nec tunc debet illum amovere, donec de alio beneficio ei providerit. 284. 1
 Episcopus nequit neophytum per congruum tempus non probatum, etsi excellentem sit qualitarum, & penuria ministrorum, promovere ad Ordines. 292
 Episcopi tamen est, consideratis neophyti prudentia, fide, humilitate, bonâ conversatione &c. arbitrari, num ordinari possit, & statum neophytorum exire. 292
 Quo ad Episcopatus tamen hoc arbitrium relinquendum Papae. 292
 Episcopo debentur oblationes factae imagini positae extra omnem parochiam: secus est de factis imagini positae intra fines parochiae. 463. 5
 Episcopus non potest imagines hujusmodi transferre ad aliam Ecclesiam contradicente parochio. 463. 5
 Episcopus an in feudum perpetuum concedere possit decimas laico. 474. 6
 Ex Episcopi consensu decimae, quas laicus sine justo titulo acquisivit post Concilium Lateranense, applicari non possunt aliis Ecclesiis, sed praecise restituendae Ecclesiae, ad quam spectant. 474. 6
 Episcopus potest jus decimarum, quas nunquam possedit, post earum recuperationem alteri Ecclesiae concedere. 478. 2
 Non tamen potest decimas, quas aliquando habuit, si revertantur ad mensam Episcopalem, transferre in personam, quae nunquam moritur. 478. 2
 Episcopo quo ad jus decimandi in concursu parochi lex resistit, & illud desert parochio. 480. 4
 Episcopo de jure communi competit quarta pars decimarum parochialium; sed hoc ipsum in plerisque dioecibus abiit in desuetudinem. 480. 5
 Episcopus dictam quartam partem, ubi adhuc est in usu, immediate à laicis exigere nequit, sed ab ipsis parochis. 480. 5
 Episcopus eodem jure reali cum parochio concurrat ad illam quartam partem. 480. 5
 Ad Episcopum decimae adhuc hodie in integrâ & immediate in quibus casibus pertinere possint. 480. 7
 Episcopus nequit sine causa capellae noviter erectae deputare certam parochiam cum praedictio Ecclesiae baptismalis. 481
 Episcopus spectato jure communi ex debito personali non tenetur solvere decimas. 483. 6
 Episcopi decimas solvendas non possunt imponere parochis. 483. 6
 Episcopus ex debito reali solvere tenetur decimas ex bonis titulo non spiritali acquisitis. 484. 3
 Episcopi relaxare non possunt obligationem solvendi decimas; commissum tamen his in quibusdam casibus tanquam sedis Apostolicae delegatis de his disponere. 487. 5

P. Leuten. Fori Benef. Tom. I.

Eucharistia.

Eucharistiam ministrare suis qualiter teneatur parochus. 425. 6
 Eucharistiam citra necessitatem sine concessione Papae, Episcopi vel parochi sacerdos alius non administret licite. 435. 5
 Eucharistiam qualiter administrato queant regulares. 435. 5. Vide V. *Regulares.*

Examen.

Sine examine per concursum conferri nequit parochialis Doctori Theologiae vel juris canonici, neque ipsi Vicario generali aut Archidiacono, Penitentiario alterive in dignitate constituto. 207
 Neque ei, de cujus idoneitate quo ad omnia constat omnibus; vel etiam qui de sua idoneitate quo ad omnia scriptum habet testimonium Episcopi. 207
 Neque ei, qui eam prius per concursum habitam, & laudabiliter administratam resignavit. 207
 Examine Examinatorum synodaliū praecise adhuc fieri debet approbatio in omnibus casibus, in quibus per accidens haberi nequit concursus. 208
 Examine tali vel simpliciter ab examine & visitatione Episcopi non liberat exemptio, quae gaudet monasteria vel collegia habentia sibi unitas parochiales. 209
 Examine solum mediante probatur scientia promovendi ad beneficium. 251. 4
 Ad examen illud devenire debet Executor, etiam nullo contradicente petente. 251. 4
 Examen illud ab Executoro potest alteri subdelegari. 251. 4
 Examen hoc fieri potest extra territorium. 251. 4
 In examine hoc Examinatores non debent esse nimis scrupulosi, si promovendus ad beneficium aliquod simplex praevio examine jam ad Ordines receptus esset. 251. 4
 Examine illo peracto, si Executor pronunciarer provisum non idoneum, vel hac de causa literas non esse exequibiles, gratia evanescit, nec potest revalidari, aut obtineri alia citra subreptionis vitium. 251. 4

Examinatores.

Examinatores synodales quot esse debeant. 186
 Examinatores hi ad minimum esse debent 6. etsi plures constitui possint, & examen haberi à tribus vel quatuor. 186.
 Examinatores hos singulis annis deputari in synodo non requiritur, modo post annum 6. remaneant. 186
 Examinatorum horum si moriantur aliqui, ita ut non remaneant 6. ceterorum quoque sufficiens numerus exspirat. 186
 In hoc proinde casu non solum in synodo alii loco mortuorum eligendi, sed & ceteri de novo eligendi, vel aliorum loco. 186
 Examinatores hi, si intra annum à celebrata synodo mortui, vel aliò commigrarint tot, ut non remaneant 6. potest Episcopus per se sine celebratione synodi cum consensu Capituli depurare alios non pauciores quam sex. 187. 1
 Examinatores semel in synodo depurati, quamdiu eorum adhuc 6. manent, pergere possunt exercere munus suum, etsi synodus nova intra annos aliquot non celebraretur. 187. 1
 Examinatores, dum anno elapso à celebrata synodo, deficient eorum numero senario, substituuntur extra synodum alii, concursus est nullus. 187. 1
 Examinatores in necessitate, nempe dum parochia vacaret intra annum à celebrata synodo, depurandi ab Episcopo extra synodum desunt debent ex antiquis, seu qui aliquando fuerunt Examinatores synodales, si superstiti sunt. 187. 1
 Examinatorum illorum sex, si aliqui mortui, aut alias absentes sint, tota facultas examinandi spectat ad superstiti eo anno durante, etsi tantum unus superesset. 187. 2
 Examinatores peracto examine simpliciter referre debent, qui ex examinatis sunt idonei; non verò, quis sit magis idoneus. 191. 1
 Examinatores tamen possunt privatim, praesertim Episcopo petente, renunciare magis idoneum. 191. 1
 Ab Examinatoribus debet scilicet informare Episcopus quisnam sit magis idoneus, si de eo illi non constet. 191. 1
 Examinatores omnes debent facere relationem. 191. 3
 Exami-

Index rerum

Examinatores debent collegialiter in eodem ipso loco & actu mox à peracto examine proferre sua vota scripto, vel voce. 191. 4.
 Magis expedit eos proferre sua vota palam quam secretò, 191. 5.
 Debent facere relationem de omnibus reperitis idoneis, & non de eo tantum, qui ipsis videretur magis idoneus. 192. 2
 Disquirere debent non tantum de doctrina, sed & de aliis qualitatibus, puta moribus, prudentia &c. 192. 1
 Examinatorum tamen officium est, impensius agere de licentia. 192. 1
 Referre debent non tantum de scientia, sed etiam de moribus, aliisque ad Ecclesiam vacantem gubernandam opportunis. 192. 2
 Examinatorum quot vota referre debeat quis, ut approbatus vel reprobatus censetur. 193
 Examinatorum hoc munus omnino gratuitum esse debet; omnique emolumentum sub quovis pretextu simoniacum reputatur. 194. 1
 Ab Examinatoribus commissa hæc turpitudine non nocet concurrentibus aliis idoneis, & non participibus. 194. 2
 Ad Examinatores voto suo accedere potest Episcopus, ejusve Vicarius; habet quoque votum decisivum, dum Examinatores sunt 4. vel 6. vel singularia. 195. 1
 Examinatoribus simul cum Ordinario congregatis debet fieri approbatio, vel reprobatio Examinatorum. 195. 2
 Examinatorum relatio, quo minus executionem habeat, nulla devolutio aut appellatio, etiam ad sedem Apostolicam, interposita, impedit aut suspendit. 202. 1
 Ab Examinatorum tamen relatione & reprobatione in beneficiis simplicibus relinquatur locus appellationi suspensiva. 202. 2
 Ab Examinatorum reprobatione, etiam in parochialibus juris patronatus laici conceditur appellatio suspensiva presentatis, contrarium tenente Lotterio. 202. 3
 Examinatorum secundæ instantiæ vota si sint paria, v.g. duo judicent appellatam esse magis idoneam: duo alii appellatum esse magis idoneum: vel si omnes judicent utrumque æque idoneum: vel si vota sint singularia, an Index appellationis accedere possit, quibus magis videbitur. 203. 5.
 Ab Examinatorum secundæ instantiæ relatione datur appellatio, etiam suspensiva in effectu. 203. 7
 Ab Examinatoribus in Urbe Romana deputatis examinatus debet haberi tanquam examinatus & approbatus per consensum. 206. 2

Excommunicatio, Excommunicatus.

Excommunicatus excommunicatione majore, sive lata ab homine, sive à jure, sive generaliter sive particulariter, sive denunciatus, sive toleratus, etiam occultus, & putatus absolutus est impromovibilis quacunque vi ad omnes dignitates & beneficia, ejusque promotio, etiam facta à Papa motu proprio, est ipso jure nulla. 325
 Excommunicatus talis tenetur obertas dignitates, pensiones, beneficia dimittere in conscientia. 325.
 Excommunicatio lata, delicto non satis probato, non tantum est injusta, sed etiam invalida. 325
 Excommunicatio in foro externo habenda pro valida, dum delictum non est verum, sufficienter tamen probatum. 325.
 Excommunicatio talis est à parte rei injusta, ritè tamen lata inducit dictam inhabilitatem, ita tamen, ut detecta innocentia excommunicati, electio ejus facta bona fide ab ignorantibus excommunicationem non esset irrita. 325.
 Excommunicati hac excommunicatione tempore electionis, postulationis, presentationis, & dein absoluti confirmatio & institutio est ipso jure nulla, etiam facta ab ignorante excommunicationem. 326
 Excommunicati parte permusatio est nulla, etsi valeat ex parte alterius, cum quo permutat. 326
 Excommunicato facta collatio est nulla, etsi is tempore resignationis & acceptationis illius non fuisset excommunicatus. 326
 Ab excommunicatione potens absolvere collator, dum excommunicato scienter confert beneficium, censetur eum absolvere, & sic validè promovere. 326
 Idem est de Confirmatore potente absolvere ab excommunicatione, dum is sine electione potest conferre Prælaturam. 326
 Excommunicatus talis manifestus tenetur omnino non con-

sentire electioni, & Prælaturam non recipere; occultus, si potest sine scandalo & infamia, tenetur resistere; scriptus si id nequit sine scandalo, vel gravi infamia; etsi tenetur quamprimum perere abolutionem & dispensationem. 327.
 Dispensatio hæc petenda ab eo, qui non tantum potest absolvere ab excommunicatione, sed & nullitates antecedentes sanare, & Prælaturam immediatè conferre independentem ab electione, presentatione, &c. 328
 Excommunicatio super veniens electioni, vel collationi non vitiat illam; nec irritat acceptationem Bullarum, & suspensionem possessionis. 329. 2
 Excommunicatus optare potest validè, si optio fiat sine novi tituli acquisitione. 329. 2
 Excommunicatus qualiter peccet acceptando & sumendo possessionem, etiam, dum per eam jus novum non acquiritur. 329. 2
 Excommunicatio lata post legitimam appellationem non impedit valorem electionis & promotionis ad beneficium: secus, si post excommunicationem ante electionem appellatum. 329. 3
 Excommunicatus excommunicatione minore est impromovibilis ad beneficia non simplicia. 330. 1
 Excommunicati talis promotio est irritanda, non irrita ipso jure. 330. 2
 Excommunicatus excommunicatione minore non prohibetur administrare Sacramenta. 330. 2
 Excommunicatus excommunicatione minore non est impromovibilis ad simplicia beneficia. 330. 3
 Excommunicatio minore ignorantibus tam electio quam electoribus, electio facta ad beneficia non simplicia, non est irritanda; secus, si vel eligendus vel electores sciverint excommunicationem. 330. 4
 Excommunicato injustè nihil dandum ex fructibus beneficii, quamdiu non constet de injustitia. 331. 4
 Excommunicatio est poena gravissima, & in spiritualibus plus quam ordinaria, majorque, quam in temporalibus est plecti capite, adeoque requirit citationem personalem. 331. 8
 Excommunicatus vitandus parochus non potest dare alteri sacerdoti licentiam audiendi confessiones suorum. 435. 4
 Excommunicatus parochus potest alteri sacerdoti etiam excommunicato validè dare licentiam assistendi matrimonii suorum parochianorum. 435. 7
 Excommunicationem incurunt Regulares administrantes seculari extremam unctionem sine licentia Episcopi, vel parochi. 435. 6
 Excommunicationem reservatam Papæ ipso facto incurunt Regulares circa necessitatem & licentiam Papæ, Episcopi, aut parochi administrantes secularibus Eucharistiis. 435. 5
 Idem est, dum id faciunt de licentia parochi excommunicati. 435. 5
 Sub excommunicatione bona Ecclesiæ immobilia alienare, vel etiam ultra triennium elocare sine auctoritate Apostolica prohibentur ejusdem Rectores. 446. 3
 Ab excommunicato an, & qualiter admittendæ oblationes. 462. 2.
 Excommunicatio non incurritur ob non solutas decimas, nisi hæc petita, & qui eas debet, sit monitus. 470. 2
 Excommunicationem qualiter incurrant non solventes, solvi impediens, usurpantes, administrantes decimas. 494. 1. & 2.
 Excommunicationem qualiter specialiter propterea incurrant Religiosi. 494. 5

Executio.

Executio alia est juris, alia facti. 388. 6

Exemptio, Exemptus.

Exemptio à decimis solvendis fieri potest, privilegio, præscriptione, consuetudine. 435. 2. 486. 3. & 4
 Exempti etiam Religiosi, præciso privilegio deluper speciali vel consuetudine tenentur ad decimas ex bonis antecesser decimabilibus. 484. 4

Fama.

Fama dominium amiserunt delinquentes, etiam occultissime, quibus poena infamiae juris ipso facto incurrenda est statuta, v.g. sodomitæ occulti. 319. 2
 Fama

Famam tamen tales adhuc possident; à qua deturbari sine injuria à privato non possunt. 319. 2
Famam ob delictum ita notorium, ut nullà tergiversatione celari possit, amittit quis quasi naturaliter, ad libitum tamen per poenitentiam recuperabiliter. 349.
Famà irrecoverabiliter privat infamia legalis. 349

Feudum.

In feudum habitas legitime decimas potest laicus sine consensu Episcopi restituere Ecclesie, ad quam spectabant; non verò alteri loco pio. 475. 1. & 2
In feudum quoque eas dare potest alteri laico cum consensu Episcopi & Ecclesie, à qua acceptas. 475. 2
In feudum perpetuum à Papa concedi laico possunt decimae. 474. 5
Non tamen id possunt alii sine Papae auctoritate, praescindendo à consuetudine. 474. 6
Feudum decimarum dum à Papa concessum laicis in perpetuum, causa decimarum agitari & cognosci potest à iudice laico. 497. 3
Secus est, & requiritur iudex ecclesiasticus, ubi feudum hoc ad tempus solum, & limitatis personis concessum. 497. 3

Filius.

Filii familias puberes sine consensu patris liberè eligere sibi possunt sepulturam. 452. 2
Filio impuberi quis eligere possit sepulturam. 452. 2
Filius electione sepulturae non facta, debet sepeliri adhuc in sepulchro avorum & ascendentium, patre ejus contra voluntatem suam sepulto alibi; alias apud patrem, dum is elegit diversum à majoribus sepulchrum. 452. 2
Filius sequitur domicilium parentum, & non aliorum ascendentium. 452. 3
Filius naturalis sepeliri debet apud patrem, nisi hic in dignitate constitutus fuerit. Spurius apud matrem, nisi haec sit illustis. 452. 3
Ut filius, etiam legitimus, succedat immediatè in beneficio patris, dispensare cum suis nequeant Regulares, etsi alias habeant privilegium dispensandi super defectu natalium. 255.
Filius illegitimus, dum actu sine dispensatione cum patre suo habet beneficium in eadem Ecclesia, debet suum resignare intra tres menses. 284. 2
Filius legitimus, patri ut in eodem beneficio immediatè succedat, dispensare nequit Episcopus. 283
Filio immediatè in eodem beneficio succedere potest pater, etiam si filius sit illegitimus. 282. 3
Filius legitimus unà cum patre in eadem Ecclesia habere poterit beneficium omnino simile. 282. 4
Filiorum nomine solum in favorabilibus veniunt nepotes. 23. 2
Filius legitimus an habere possit beneficium patris sui; aut aliud in Ecclesia, in qua habet aut habuit beneficium patris ejus. 272. & seq.
Filius adoptivus succedit patri Sacerdoti tam ex testamento, quam ab intestato. 282. 1
In si iam sibi adoptare potest Sacerdos, quem vult. 282. 1
Filius legitimus succedere potest patri in eodem beneficio mediare. 282. 2
Filius institui potest Vicarius perpetuus, dum Rectorem principalem obtinuit ejus pater. 282. 2
In filium Cajum resignare potest Titius beneficium suum, quod ei fuerat resignatum à patre Caj, idque, etiam si in eo nunquam ministrasset Titius. 282. 2
Filius immediatè post patrem nequit habere Vicariam, quam habuit ejus pater, aut etiam illius parochialis, in qua immediatè ante pater ejus fuit Rector principalis. 282. 2.
Filius potest immediatè succedere in beneficio patris, postquam illud mutatum, v. g. ex portione factum Canonicatus; uti & postquam illud mortuo patre unicum beneficium filii. 282. 2
Filius statim mortuo patre Canonico nullo mediante habere potest Canonicatum in Ecclesia non habente praebendas distinctas. 282. 2
Fili harreticorum non sunt infames, nec propriè irregulares. 299
Fili harreticorum an & qualiter inhabiles ad beneficia. 295
Vide v. harreticus.

P. Lauren. Fori Benef. Tom. I.

Fructus.

Fructus perceptos beneficii non tenetur restituere, qui conscientia sua illicitè ad id necessaria promotus est, uti nec ejus promotor. 250
Secus est, ubi non est titulus beneficii, sed merum salarium, ut in Cathedralis & officiis. 250
Fructus restituere tenetur, qui animo non suscipiendi sacerdotii, etiam dubio (secus est, si animo conditionato) parochiam recepit, vel contrulit, sciens providendum non velle fieri sacerdotem. 20. 2
Fructus tamen restituere non tenetur, qui animo suscipiendi sacerdotium recepit parochialem, & dein mutato animo non sit sacerdos. 320. 2
Fructus restituere non tenetur, qui animo non suscipiendi sacerdotium recepit parochialem, & dein mutata hac mente, sit sacerdos in fine anni. 320. 2
Fructus restituere saltem ante sententiam non tenetur, qui beneficium non parochiale, cui annexum sacerdotium recipit cum animo illud non suscipiendi, etsi peccet mortaliter. 320. 2
Fructus restituere non tenetur, nec peccat, qui parochialem recipit cum animo suscipiendi sacerdotium, si eam retineat, habens interim animum eam resignandi. 320. 3
Fructibus perceptis beneficii à tempore commissi criminis; uti & ipso beneficio privatus censetur infamis infamia juris latae sententiae, etiam occultus, etsi diu post prius superveniat sententia declaratoria criminis. 342. 2
Fructus an teneantur restituere parochus praesens, curam tamen totam exercens per alios. 371. 2
Fructus percipiendi in absentia studiorum gratia indulta & gratiae non valent sine consensu Ordinarii. 375. 2
Fructus in absentia ratione Doctoris Theologiae percipere jus ipsum permittit sine licentia Ordinarii Canonici, aliisque non curatis. Curati verò ad hoc hodie dum egens indulto papali & licentia Ordinarii. 379. 1. & 2
Fructus hodie dum in absentia studiorum gratia percipere nequeunt curati sine speciali indulto Papae, & licentia Ordinarii. 280. 2, & 3
Fructus qualiter restituere teneantur Episcopi ob non residentiam. 389. 1. & seq.
Fructuum amissio quomodo incurritur à curatis ob absentiam. 389. 9
Fructus ob non residentiam restituendi sunt integrè, ita ut nullum locum habeat compositio. 389. 10
In fructibus his restituendis dispensare nequit Episcopus. 389. 10.
Fructus hi à parochis restituendi fabricae aut pauperibus Ecclesiae parochialis. 389. 11
Fructus suos non faciunt absentes in vim à Capitulo obtentae licentiae. 398. 3
Fructus an in absentia percipere possint Canonici & habentes dignitates in Cathedrali vel Collegiata vi consuetudinis, absque eo, quod constituant, qui loco suo deserant. 400
Fructus omnes, si consistant in distributionibus, vel haedeductae, si fuerint alias ex provenibus Capituli, eas lucrari potest absens pro trimestri illo, ubi sic habet consuetudo. 402
Fructus lucrari pro rata absentiae num faciat justa causa excusans à residentia. 403
Fructus non lucrantur in absentia, nisi ex causis in jure expressis. 403
Fructus non lucratur Canonici pro anno, quo est in non residentia. 403
Fructus lucratur utriusque Canonicatus habens duos ex dispensatione, etsi non resideat nisi in uno. 403
Fructus aliorum beneficiorum lucratur habens parochialem, residendo in ea. 405
Fructus non lucratur dispensatus à residendo, nisi super hoc ipso specialiter dispensatus. 403
Fructus & distributiones lucrantur absentes ob negotium propriae vel universalis Ecclesiae, non alienae. 404. 1
Fructus Canonicorum, non distributiones, jure antiquo lucrabantur duo Canonici existentes in obsequio Episcopi sui, neque huic juri derogatum per Tridentinum. 405. 1
Fructus in absentia percipiunt Vicarius Generalis Episcopi. 405. 1.
Fructus beneficiorum suorum percipiunt alii Clerici non Canonici adstricti ad residendum, occupati in servitio Episcopi, urgente necessitate Episcopi dispensantis. 405. 4
Fructus, non distributiones lucrantur duo etiam Collegiatae Canonici, imò & Clerici non Canonici existentes in obsequio proprii Episcopi. 405. 1. & seq.
Idem

Index rerum

Idem est de existentibus in obsequio Cardinalis, dum sunt Canonici ejus tituli. Item de existentibus in obsequio Legati respectu Canonicoꝝ suar provinciar; Item de existentibus in obsequio Archiepiscopi respectu Clericorum suar, non suffraganeorum suorum diocesis. 405. 5 & seq.

Idem est de existentibus in obsequio Papae; quod limitatur. 405. 8

Fructus non percipiunt, nec excusantur à residentia existentes in servitio Regum & Principum circa speciale privilegium. 405. 10

Fructus non percipiunt in absentia universaliter loquendo familiares Cardinalium. 405. 5

Fructus non lucrantur, nec à residentia excusantur existentes in aulis & curiis Principum. 405. 10

Fructus tamen non lucrantur, nisi duo tantum existentes in servitio Episcopi sui. 405. 4

Fructus non percipiunt missi ad visitanda limina Apostolorum ab alio Episcopo, quam cui subest beneficium, cui correspondent fructus. 406. 3

Fructus absentes ratione studiorum percipere possunt Canonici, alique non curati. 408. 1

Ut hi fruantur hoc privilegio, ubi, quibus studiis, & qualiter vacare debeant. 408. 1

Fructus an, & qualiter percipere possint Canonici, alique non curati absentes ratione doctrinae. 410

Fructus non lucrantur absentes ratione peregrinationis non curati; nec valet contraria ulla consuetudo. 411

Fructus beneficij adhuc lucrantur absentes plerumque à divinis, dum commorantur in loco beneficij. 413

Fructus, ut anno proximè sequente à morte defuncti percipiant haeredes, valet consuetudo. 414. 4

Fructus nec recipere, nec retinere possunt non residentes, dum ceteri residentes, quibus illi accrevissent, illos iis remittunt, aut donant. 420. 1, & 2

Fructus amissi à non residentibus ad quem spectent. 422

Fructus, quos absens jam suos fecerat, & quibus privandus ob absentiam, non tenetur in conscientia restituere, quamdiu Episcopus dissimulat, & eum non privat. 424. 8

Fructus dum nullos in absentia Canonice habet, qui nunquam recessisset pro primo & secundo anno, & sic nullos fructus fecisset suos, quibus privari posset, puniendus poenâ arbitraria. 424. 9

Fructibus, ut privari possint non residentes, opus non est monitione, ut deserviant. 424. 4

Fructus sumuntur dupliciter, naturaliter & civiliter. 469. 2

Fructus ipsi realiter obligati sunt ad decimas. 470. 2

Fructus ac collecti, statim debentur decimae. 470. 1

Ex fructibus integris solvenda decimae praediales. 470. 3

Fructus indecimati tritici, vini & similibus non sunt mittendi in horrea propria, & aliis miscendi sine consensu illorum, quibus debentur decimae. 472. 4

Fructuum decimalium dominus est ante solutionem decimae, qui eam debet. 495. 3

In fructibus decimalibus quale jus habeat Ecclesia, 498. Vide *v. decima*.

Fundatio, Fundator.

Fundatio aliqua, dum dubitatur, an sit beneficium nec ne, habenda pro beneficio, si reperitur collatum in titulum beneficij. 15

Fundator constructa Ecclesia negligens eam dotare, ad hoc compelli potest. 23

Fundator, qui prius ritè dotavit Ecclesiam, deficiente dein dote, liberatur ab onere redotandi, cedendo juri suo. 26. 2.

Fundator potest adjicere conditionem, ut fundus assignatus in dotem transeat una cum oneribus, quibus subjectus erat, ad Ecclesiam. 27. 3

Fundator constituere potest leges beneficij, quas maluerit. 28. 2.

Fundatorum ordinationes contrariae semper praeservantur in dispositione juris novi inductiva. 30. 1

Fundatoris lex mandans puerum institui in beneficio est servanda. 30. 2. & 214

Fundator patronus probabiliter alterare potest condiciones beneficij à se in limine foundationis appostas. 31

Fundator ubi requisivit residentiam, beneficiarius non gaudet privilegio abessendi ratione studiorum. 408. 1

Fundator laicus fundans parochialem non potest disponere, ut in ea constituantur parochus ad nutum amovibilis. 66. & 177.

Fundator potest excludere Episcopum ab administratione, cura, & visione beneficij à se fundati. 94

Non tamen per hoc eum exclusisse censetur, quod visitationem beneficij commiserit alteri. 94

Fundator ordinare non potest, ut Ordinarius non ingerat se in provisione beneficij, sed ea spectet ad solos laicos. 94

Fundator ordinare potest, ut Capellania erecta in beneficium detur puero ante primam tonsuram titulo seculari. 97. 2.

Fundans, aedificans & dotans parochialem, non hoc ipso acquirit curam aut reditus talis Ecclesiae, etiam si sic ecclesiasticus, v. g. monasterium. 167. 1

Fundatoris dispositio in dubio regulatur cum dispositione legis. 214

Fundator invalidè disponit, ut Capellania erecta in beneficium conferatur puero ante primam tonsuram in titulum beneficiale, seu titulo beneficij. 304.

Fundus.

Fundus, in quo constituitur dos beneficij, debet esse liber ab omni tributo. 27. 1

Fundus contribuibilis evadit penitus liber, si assignetur in dotem beneficij, aut simpliciter donetur Ecclesiae. 27. 3

Nisi fundator vel donans adjecerit conditionem, ut onera ista quoque transeant ad Ecclesiam. 27. 3

Fumus, Funeralia.

Funerales portiones non veniunt nomine distributionum, & qui parantur tamen iis, ac gaudent eodem jure ac privilegio. 417

In funero associatione non praecedit parochus Canonice Cathedralis, nec Collegiarum; sed tunc tantum, quando ab eo fit officium in Ecclesia sua. 448. 1, & 2

Circa funera, quod fit jur parochus. 451

Funeribus interveniendi jus de jure communi habet parochus. 453. 1

Funeribus etiam invito intervenire debet, & parochiani etiam invitati eum vocare tenentur. 453. 1

vide *v. Regulares*.

Sine parochio funus regulares peragere nequeunt extra suas Ecclesias. 453. 1

Funus regulares, etiam in propriis Ecclesiis peragere & sepelire nequeunt sine intervenitu & consensu parochi, etiam dum cadaver clam sine illorum intervenitu ad eorum Ecclesias delatum fuisset. 453

Funus ad sepulchrum defunctorum intra sua claustra casu ibi degentium saecularium sine parochio peragere nequeunt Regulares. 453. 1

Funus suorum extra claustra defunctorum, parochio inconsulto, ad suas Ecclesias deferre possunt Regulares. 453. 1

Funus suorum intra septa sua defunctorum per plateas parochiae deducere sine parochio nequeunt Regulares. 453. 1

Funus levare domo irrequisito parochio non licet Regularibus, neque aliis presbyteris saecularibus. 453. 2

Funus accipere aliisque peragere, cum cruce processionaliter ingrediendo parochiam, non possunt Regulares, etiam dum apud illos sepulchrum elegit defunctus. 453. 2

Funus tamen levare de domo defuncti, & recto tramite deducere ad suas Ecclesias possunt Regulares invito parochio, ubi is requisitus venire noluit. 453. 2

Funus defuncti in Hospitali, eligentis sepeliri alibi, dum deportandum, ingerere se nequeunt extra sua septa, sed subintrat proprius parochus defuncti. 453. 3

Ad funus associandum vocati Regulares, quod & unde debeant accedere. 453. 3

Funus, per quam viam deducendum, & quinam convocandi, declarare, ad quem spectet. 403. 1

Super funus jam delatum in Ecclesiam officium facere, ad quem spectet. 453. 7

Funeralis quarta portio canonica quae fit. vide *v. portio*.

Gradus.

Gradus Doctoralis non est proprie dignitas. 264. 1

Gradus Doctoralis non probat scientiam promovendi ad beneficium, sed solum praesumptionem aliquam illius facit. 251. 3

Gradus Doctoralis olim ad nullum beneficium requirebatur. 252

Gradus Doctoralis vel Licentiae in Theologia aut jure Canonico, ad quae hodieum beneficia requiruntur. 251.

Gradum Doctoralem an requiratur Scholasteria. 252. 2

Gradum Doctoratus an requiratur Episcopatus. 252. 1

& Verborum.

Gradum Doctoratus an requirat Archidiaconatus. 252. 3
 Gradum Doctoratus an requirat Archipresbyteratus. 252. 4
 Gradus Magisterii, Doctoratus vel Licentiatas sine scientia, si fuit extortus per fraudem, non sufficit. 252. 5
 Gradus talis exigitur ad decorem Ecclesie. 252. 5
 Gradus re ipsa collatus, nisi concurrat in promovendo ad dignitates eum requirentes, non sufficit quæcunque etiam scientia in Theologia, vel jure canonico. 252. 5
 Gradus hic requisitus ad dignitatem, necesse est, ut sit obtentus in Universitate aliqua publica studii universalis. 253.
 Gradus obtentus sine competente scientia sufficit, ut adeptio beneficii, vel dignitatis eum requirerentis sit valida. 254. 1.
 Graduum non esse, & esse graduum nulliter, sunt idem. 254. 2.
 Gradus susceptus contra statuta Universitatis, si sit ipso jure nullus, nulla est promotio ad beneficium illum requirens, vel ipso facto, vel irritanda, prout statutum voluit, promotionem sine gradu esse nullam ipso facto, vel solum irritandam. 254. 2.
 Gradus narratus justificari debet, ad quod sufficit, ut probeatur obtentus in universitate publica. 255. 1
 Gradum sufficientem conferre censenda est qualibet Universitas. 255. 1
 Gradus narratus pro obtinendo facilius beneficio, pro quo non est necessarius, justificari debet. 255. 2
 Gradus Magisterii in artibus ex statuto quarundam Collegiarum requiritur ad eandem præbendam. 256.
 Gradus Magisterii in artibus, aut alius quam in Theologia vel jure Canonico non habetur in consideratione respectu potissimum dignitatum. 256.

Gratia.

Gratia Principis juri communi non derogat. 254. 2
 Gratia est obreptoria, dum in impetratione parochialis habitus talis, quam probabile est recuperaturam actum per reverfionem parochianorum, facta non est mentio curæ. 255. 3.
 Gratia non est obreptoria, dum in impetratione parochialis habitus tantum talis narratur, esse sine cura; quin & si dictum, esse simplex beneficium. 175. 2
 Gratia evanescit, nec revalidari potest, aut obtineri alia citra virium subreptionis, ubi Executor peracto examine provifum pronunciat inidoneum, & literas ideo non exequibiles. 251. 4

Hæresis, Hæreticus.

Hæresis abjuratio solennis est pœna. 300
 Hæresis tamen abjuratio facta à sponte comparente non est pœna. 300
 Hæretici sunt infames. 293. 1
 Hæretici sunt inpromovibiles ad beneficia, officia, & Prælaturas Ecclesiasticas indirectè; quia excommunicari. 293. 1.
 Item directè, & per se præcindendo ab omni censura. 293. 2.
 Hæretici promotio ipso facto jure canonico est nulla; non tamen jure divino, sed solum irritanda. 293. 2. & seq.
 Hæreticus, ex quo characterem baptismalem habet, capax est spiritalis potestatis, tam Ordinis, quam jurisdictionis, validèque hæreticus sacerdos in casu extremæ necessitatis absolvit. 293. 4
 Hæreticus publicus, etiam post reconciliationem cum Ecclesia, manet inhabilis ad beneficia. 294. 1
 Hæreticus occultus per se irregularis est, & inhabilis ad beneficia & officia Ecclesiastica. 294. 1
 Hæreticus ab illa irregularitate & inhabilitate non liberatur vi præcisè absolutionis. 294. 1
 Hæretici purè mentalis per se occulti electio ne quidem jure Canonico est irrita. 294. 2
 Hæreticus occultus, dum hæresis prodit extra mentem, etiam antecederet electus & confirmatus, jure antiquo privatus erat omni jurisdictione; non modò. 294. 2
 In hæretico tali occulto per accidens toleratur potestas jurisdictionis, ac proinde validè absolvit, non secus ac excommunicatus, non denunciatus. 294. 2
 De hæretico, quæ dicta sunt quo ad irregularitatem, inpromovibilitatem & extenduntur quoque ad credentes, receptatores & fautores hæreticorum, horum & illorum filios, nepotes. 295

P. Lauren. Fori Benef. Tom. I.

Hæreticorum credentes dicuntur, qui in confuso eorum errores credunt, quatenus credunt, eos esse viros bonos, ac habere bonam fidem. 296. 1
 Hæreticorum fautores & receptatores ad distinctionem credentium dicuntur ii, qui favent hæreticis, quæ talibus, seu quæ talem doctrinam profitentibus, et que ad illam propagandam præstant auxilium ex aliquo interesse suo & sine extrinseco absque illa credulitate. 296. 2
 Non verò iis nominibus veniunt, nec eorum pœnis subduntur, qui hæreticis ex titulo amicitie, aliave justa de causa succurrunt. 296. 2
 Hæreticorum filii non subduntur statutis pœnis, istamque inhabilitatem incurrunt, si eorum parentes respuerint Ecclesie reconciliari. 297. 1
 Si tamen parentes denuo relapsi, etsi egerint pœnitentiam, eorum filii manent ineligibiles ad officia publica. 297. 1
 Filiorum dictorum inhabilitas extenditur ad secundam generationem solum in viris, non in feminis. 297. 2
 Extenditur quoque non nisi ad filios & nepotes parentum, quorum hæresis vel fautoria hæreticorum est notoria notorietate facti vel juris, vel per propriam confessionem factam in judicio, vel per sententiam Judicis. 297. 3
 Quia nec ad filios parentum, quorum hæresis quidem notoria notorietate facti; sed, quia inter hæreticos conversati & decesserunt, non incurrunt infamiam. 297. 3
 Nec ad filios suspectorum tantum de hæresi, 297. 4
 Nec ad filios damnatorum ut hæreticorum ob solam contumaciam. 297. 6
 Nec ad filios, qui parentes denunciarunt Inquisitoribus. 297. 5
 Neque inhabilitas illa respicit beneficia filii obtenta, antequam pater incidere in hæresin, aut hæc fieret notoria. 297. 7.
 Neque respicit filios conceptos vel natos ante hæresin patris. 297. 8
 Hæretici eorum, eorumque sanctorum filii sunt quoque inhabiles ad pensiones Ecclesiasticas. 298. 1
 Beneficium habitum ante paternam hæresin dein post illam permurare nequeunt. 298. 2
 Hæreticorum filii sunt etiam inhabiles ad officia civilia spectantia ad sæculares. 298. 3
 Item ad eligendum, 298. 4
 Hæreticorum filii non sunt infames, nec propriè irregulares. 299
 Hæretici ex debito personali de jure communi obligantur ad solvendas decimas. 483. 7

Hora Canonica.

Horas recitandi obligatio annexa est omnibus beneficiis. 239.
 Horas recitare tenentur Vicarii perpetui. 137. 1
 Horas recitandi obligationem non inducit Vicaria temporalis. III. 2. & 137. 2
 Hanc tamen inducit in certis casibus. 137. 2

Hospitale.

Hospitale situm intra limites parochie non solum exceptum à jurisdictione parochi, habens loco parochi illum, qui ibidem ad administranda Sacramenta infirmis & sanis addictis ejus servitio, & degentibus intra septa illius deputatus, sed dicitur habere territorium separatum, & habere quandam speciem parochie; habet tamen jus parochiale improprium. 447. 2
 Hospitalis Rectoris jus illud quasi parochiale extendit se tantum ad ea, quæ infirmis vel morientibus in hospitali congrua sunt. 447. 2
 In Hospitalis ejusmodi aut Conventuum Regularium Ecclesiis, qualiter nihilominus adhuc adesse dicatur jurisdictionis Ordinarii & parochi in concernentibus curam animarum. 447. 2
 In Hospitali decedentes sine electione sepultura sepeliri possunt in ejus cimiterio vel Ecclesia. 452. 6
 Hospitale commune leprosis cum aliis infirmis non est exemptum à solvendis decimis ex novalibus & hortis suis; secus est de leprosorio purè tali. 488. 1

Ignorantia.

Ignorantia excusat à culpa, non tamen validat actum. 316.

Illegitimus.

- Illegitimi quò minus sint filii, non impedit iusta ignorantia impedimenti dirimens, dum matrimonium celebratum clandestinè, etiam ubi Tridentinum non obligat. 258.
- Illegitimi sunt nati ex altero conjugum post matrimonium ratum tantum professo. 258
- Illegitimi qualiter dicendi, qui nati sunt ex propria uxore, viro jam factò Sacerdote, etiam post ratum tantum matrimonium: vel etiam altero conjugum post consummatum matrimonium professo. 259
- Illegitimi per subsequens matrimonium legitimantur, si tempore fornicariæ copulæ, ex qua nati, non adfuit impedimentum dirimens. 260. 1
- Idque, etiam si matrimonium subsequens fuerit clandestinum, modò postmodum ab Ecclesia approbatum, vel denuò in facie Ecclesiæ contractum. 260. 1
- Item, etiam si clandestinè contrahentes habuissent impedimentum dirimens iustè ignoratum. 260. 1
- Illegitimi non legitimantur per subsequens matrimonium, si tempore fornicariæ copulæ habuerunt impedimentum, etiam iustè pro tunc & sequente matrimonio ignoratum, etsi tempore natiuitatis filii eo caruerint. 260. 2
- Illegitimi sæculares, etiam nati ex simplice fornicatione, etiam occulti, promovèri nequeunt ad ulla beneficia. 262.
- Illegitimus talis occultus, nisi gravis iugeret causa, neque ad Ordines etiam minores promovèri potest.
- Illegitimi Regulares promovèri nequeunt ad dignitates & Prælaturas, etiam intra Religionem habentes cum honore & dignitate jurisdictionem ordinariam. Secus est de habentibus potestatem & superioritatem tantum delegatam. 263
- Illegitimus Regularis nequit esse parochus parochialis Regularis. 263
- Illegitimus nequit esse diffinitor, nec visitator & commissarius missus à Generali vel Provinciali, nec Vicarius Provincialis, saltem eo absente à provincia. 263
- Illegitimus non potest esse Vicarius Capituli sede vacante. 263.
- Illegitimus nequit esse Confessarius monialium, ubi habet simul jurisdictionem externam, & est verè Ordinarius, & Superior localis illarum. 263
- Illegitimus nequit esse Vicarius generalis Episcopi. 263
- Illegitima nequeunt esse Abbatissa, Priorissa; & cum illis ad hoc dispensare nequit Episcopus. 263
- Illegitimi Regulares, ut obtineant dicta munia, cum illis dispensare nequeunt illorum Superiores Regulares. 263
- Illegitimi Regulares sine dispensatione promovèri possunt ad Ordines sacros. 264. 1
- Illegitimi validè professi, & dein in perpetuum eiectione ex Ordine sine dispensatione ministrare possunt in susceptis Ordinibus. 264. 1
- Illegitimi Regulares de iure communi promovèri possunt ad officia Vicarii localium superiorum, Magistri Novitiorum, Lectoris, Magistri in Theologia, & ad gradum doctoralem. 264. 2
- Illegitimi dubiè sunt communiter secretè expositi. 265. 1
- Illegitimi dubii ex eo, quòd nesciatur eorum pater & mater, non sunt inhabiles ad prædicta officia, beneficia, Prælaturas. 265. 1
- Idem est de eo, de cuius legitimitate dubitatur ex eo, quòd mulier asserat, non esse suum, dum is aliàs ab ea habitus secundum famam publicam, ut verus & naturalis filius, & ipse habuit eam ut veram matrem. 265. 1
- Item de eo, cuius mater ejusque verum conjugium certum est, etsi constet de adulterio matris, eaque peperit extra domum matris, modò tempore conceptionis cohabitaverit marito apto ad generandum. 265. 2
- Illegitimum se esse non tenetur credere filius, etsi mater in mortis articulo juret, se eum suscepisse ex adulterio. 265. 2
- Idque, etiam si maritus insuper testetur, se tempore conceptionis abstinuisse ab uxore, nisi id prober, & simul prober, matrem extra tempus illud non potuisse ex se concipere. 265. 2
- Ut illegitimum in conscientia habere se tenetur filius, si patris ac matris testimonium talibus fuleantur circumstantiis & adminiculis ipsi filio notis, etsi ea coram Iudice probari nequeant, quæ cogèrent illum ad credendum, se se esse illegitimum. 265. 2
- Illegitimi dubiè ex eo, quòd etsi eorum pater & mater certi sint, incertum tamen sit, an sint vel tempore conceptionis filii fuerint verè conjuges, non sunt inhabiles ad beneficia &c. 265. 3
- Pro illegitimo ut quis habeatur, non sufficit matrimonium patrum fuisse nullum, sed insuper constare debet de mala fide contrahentium. 265. 3
- Illegitimum se quis credens ex levitate, ubi non tenebatur, potest speculativè sentire se esse talem, & practice non credere se esse talem. 266
- Illegitimum tamen se non gerendo peccabit talis quo ad ea, quæ agere & suscipere prohibetur, si præcisè tantum credat, etsi ex levitate, se esse illegitimum. 266
- Cum illegitimus sæcularibus, natis etiam ex adulterio, incestu, sacrilegio, quo ad Ordines minores dispensare potest Episcopus; item ad beneficia simplicia. 267. 1
- Quo ad natos ex adulterio, incestu, sacrilegio, præbere se debet difficiliorem. 267. 1
- Et cum filio proprio spurio, magis decet, ut dispense non per se, sed per alium. 267. 1
- Cum illegitimus dispensare nequit Episcopus quo ad Ordines sacros, & beneficia curata. 267. 2
- Idque ne quidem tam occultè illegitimus, aut etiam in casu necessitatis. 267. 2
- Neque, dum talis bonâ fide ordinati sunt, dispensare potest Episcopus, ut Ordinem susceptum exercere valeant. 267. 2
- Cum illegitimus ad Ordines minores & beneficia simplicia dispensare quoque possunt Prælati habentes similem Episcopali jurisdictionem in suos. 268
- Cum illegitimo nisi ad unum tantum simplex beneficium dispensare potest Episcopus. 269
- Nomine simplicis beneficii hic quid veniat. 270
- Ex illegitimitate orta inhabilitas nulla vitæ sanctitate sine dispensatione tolli potest. 271
- Cum illegitimus Religiosis ad prælaturas, tam in, quam extra Ordine dispensare iure communi potest solus Papa. 271. 1
- Cum illis tamen ad hoc ex privilegio ad dignitates, Prælaturas, administrationes, officia sui Ordinis, uti & beneficia regularia, quæ à Religiosis administrantur suo gubernio Prælatorum, dispensare possunt eorum superiores. 271. 2
- Cum illegitimus monialibus, ut fieri possint Abbatissa, dispensare ex privilegio possunt plures Religiones, quibus ea subiecta. 271. 2
- Illegitimus filius Sacerdotis alteriusve Clerici obtinere nequit beneficium, aut ullo modo ministrare in Ecclesia, in qua ejus pater habet, aut habuit beneficium, aut ex officio ministravit, uti nec pensio nem super fructibus beneficii paterni. 272
- Illegitimum nomine ad hunc effectum veniunt nati ex fornicatione, etiam, ætate eorum pater esset Clericus, vel postquam renunciasset Clericatu & beneficio; vel etiam legitimitati per rescriptum papale, nisi se illud specialiter ad habendum beneficium patris, aut in Ecclesia patris extendat. 273. 1
- Non tamen veniunt descendentes ex patre illegitimo, quò minus hi obtinere possint beneficia avi. 273. 2
- Neque etiam comprehenduntur nepotes in linea collateralis, quò minus beneficium patris vel avunculi habere possint. 273. 3
- Illegitimorum filiorum beneficia habere possunt patres eorum. 273. 4
- Illegitimus dicitur argumentum paternæ incontinentiæ ambulans super terram. 273. 4
- Illegitimus habere nequit beneficium in Ecclesia, in qua pater ejus habuit stallum vel sedem in choro. 275.
- Illegitimus tamen habere potest beneficium in Ecclesia, in qua pater ejus intervivit tanquam Capellanus amovibilis. 275. 2
- Illegitimus an obtinere possit beneficium accessorie unitum beneficio patris. 275. 2
- Illegitimus habere nequit beneficium patris sui, etsi is in eò nunquam ministravit; vel etiam possederit minus pacifice, vel etiam sine titulo in commendam & administrationem tantum. 275. 3
- Illegitimus habere non potest pensionem fundatam super beneficio patris sui; potest tamen habere pensionem, quam habuit pater ejus. 277
- Illegitimus prohibetur esse Religiosus Ordinis ejusdem, in quo ejus pater professus. 278
- Illegitimus dispensatus ad hoc, ut esse possit Religiosus Ordinis, in quo fuit pater ejus, sine alia dispensatione potest esse Provincialis; non tamen Prior in hoc Conventu, in quo pater ejus fuit Prior. 278
- Illegitimi Pater habere potest in Ecclesia beneficium, in qua filius ejus illegitimus habuit beneficium; non tamen idem beneficium, quod habuit filius. 279
- Ille-

& Verborum.

Illegitimi pater habere non potest beneficium in Ecclesia, in qua filius ejus illegitimus actu habet beneficium. 280
 Illegitimi jure antiquo habere poterant beneficium in Ecclesia, in qua patres eorum fuerant beneficiati. 282. 5
 Illegitimus institutus ab Episcopo in beneficio parvo, vel in Ecclesia, in qua pater ejus ministravit, non debet amoveri à beneficio. 283. 1
 Illegitimus tamen, præscindendo ab Episcopi institutione, promotus ad tale beneficium sine dispensatione, ubi id notorium est, debet & potest, etiam sine processu judicario, amoveri. 284. 2
 Illegitimus, dum deprehenditur actu cum patre habere beneficium in eadem Ecclesia, nisi resignet filium suum, aut cum alio permutat intra tres menses, eo privatus est ipso jure. 284. 4
 Illegitimi electio & promotio ad beneficia sine dispensatione, an sit ipso jure nulla. 288
 Illegitimus promotus sine dispensatione, an teneatur dimittere beneficium. 288. 2

Illiteratus.

Illiterati æquiparantur cæcis. 241
 Illiterati alii simpliciter, alii penitus illiterati. 241
 Illiteratus ordinatur valide, recipitque potestatem & jurisdictionem, quantum est de jure naturæ ac divino. 249. 1
 Illiterati promotio vi juris naturæ & divini est irritanda. 249. 1
 Illiteratus, sicut peccavit mortaliter recipiendo officium, sic sub mortali tenetur illud dimittere, vel saltem abstinere ab illius exercitio. 249. 1
 Illiteratura seu infamia qualiter probatur. 251. 1
 Illiteratus concilius (sive infamia) promotus ad beneficia, non tenetur restituere fructus perceptos, ut nec promotores illius. 250
 Secus tamen est, ubi non est titulus beneficii, sed merum salarium, ut in cathedris aliisque officiis. 250
 Illiteratura non probatur concludenter per testes. 251. 1

Impetrans.

Impetrans, ut sibi provideatur de personarum, non potest provideri de dignitate. 32. 3
 Impetrans à Papa beneficium regulare, dum non exprefit se esse sæcularem, & beneficium regulare, impetratio est nulla. 37. 1
 Impetrans beneficium, positivè & explicitè hodie debet exprime qualiter clericatus. 309

Incompatibilias.

Incompatibilitatem habent duæ capellanæ fundatæ super eodem altari sub iisdem oneribus. 99. 1
 Incompatibilitatem non habent, si fundatæ in eadem Ecclesia vel capella super diversis altaribus, vel super eodem altari ad diversos tamen fines, & sub diversis oneribus. 99. 2
 Incompatibilitatem non habet capellania cum alio diversis nominis & instituti beneficio in eadem Ecclesia. 99. 3
 Incompatibilitatem habent duo beneficia difformia in Ecclesia eadem, quorum utrumque est residentiale ex natura sua seu præcisè. 99. 3
 Incompatibilitatem non habent difformia ejusdem Ecclesiæ, quorum unum est residentiale verè & præcisè, alterum non residentiale, vel est solum residentiale casualiter. 99. 3
 Incompatibilitatem habet beneficium requirens residentialitatem cum quocunque alio requirente pariter residentialitatem in diverso. 99. 4

Infamia, Infamis.

Infames hoc ipso censentur parentes, quod prolem exponant. 265. 1
 Infames non sunt hæreticorum filii. 299
 Infames infamia juris sunt incapaces beneficii acquirendi; prius tamen habito ad summum sunt privandi. 338.
 Infamia quid sit. 339. 1
 Infamis non est, cujus fama læsa tantum apud maledicos, pueros, mulieres, vel leves personas. 339. 1
 Infamia facti quid sit. 339. 1
 Infamia juris quid sit. 339. 2
 Ad infamiam in majoribus criminibus major numerus personarum requiritur, quam in minoribus; Item ad infamandum personas publicas quam privatas. 339. 1

Infamia notantur, quos lex infamat, eo ipso, quod aliquid commiserunt. 339. 2
 Infamia facti directè ac primò privat possessione naturali famæ, infamia juris dominio, infamia facti & juris simul dominio & possessione naturali ac civili. 339. 2
 Infamis infamia facti est inhabilis ad omnes dignitates, & beneficia, & officia Ecclesiastica. 340. 1
 Infamis infamia facti promotio est ipso jure nulla. 340. 2
 Infames infamia facti peccant ingerendo se officis puritatem vitæ requirentibus, uti & promoventes illos. 340. 2
 Infamia facti non parit irregularitatem. 340. 2. & 343
 Infamia facti propriè est indispensabilis. 341
 Infamia facti absterfa per pœnitentiam non impedit amplius promoveri ad dignitates & beneficia. 341
 Infamia facti, num talis sit, ut impediatur, vel etiam num sufficienter sublata per pœnitentiam, arbitrari possunt Episcopi, & Prælati regulares respectu suorum. 341
 Infamiae juris pœna incurritur quandoque ante sententiam declaratoriam delicti, vel etiam, antequam illud sit notorium, vel etiam publicum. 343

Infamis infamia juris latæ sententiæ & ipso jure incurfa, dum oculus est, non tenetur, in conscientia abstinere ab actibus legitimis, ad quos illum ea infamia inhabilitat, nec prohibetur se extrinsecus in hoc habere ut non infamem. 342. 1

Superveniens nihilominus tali dein sententia declaratoria criminis, retrahenda est ad tempus commissi criminis, ita ut ab eo tempore ipso jure nulla sint & fuerint promotiones illius ad beneficia, & actus ab eo gesti, exceptis, quos gessit ratione publici officii & jurisdictionis. 342. 2

Infamis infamia juris & irregularis propriè nemo est ex delicto, etiam enormi & publico, nisi sit ex his, pro quibus in specie lata est à jure irregularitas. 343

Infamia juris & irregularitas propriè talis (nempe quæ tolli non potest per pœnitentiam, & eget dispensatione) non incurritur ex crimine enormi & digno depositione notorio tantum per evidentiam facti, dum de cetero statuta non est hæc pœna in specie à jure. 244

Infamia consequens crimen notorium extra judicium temporalis est, infertque impedimentum temporale tollibile per pœnitentiam. 344

Infamia juris & irregularitas propriè talis inducitur ex delicto notorio notoritate juris, quando quis propterea per Judicem Ordinarium damnatur pœnâ ordinariâ per sententiam definitivam transeuntem in judicatum. 345. 1

Infamia tamen hæc aut irregularitas non inducitur, dum delictum commissum sine dolo, etiam ex ignorantia crassa. Item, si damnatus est non sententiâ Judicis, sed arbitri. Item sententia solum data in contumaciam, vel dum sententia non transit in judicatum, eod quod interposita appellatio. Item si pœna fuit mitior vel severior ordinariâ. 345. 2

Infamia hæc non probatur ex eo, quod quis fuerit ductus ad furcas. 345. 2

Infamia juris sequentesque illam effectus non inducuntur per delictum, cui in specie à jure statuta non est infamia, dum illud tantum notorium est per solam confessionem rei in judicio coram Judice legitimo. 346

Infamia hæc juris ob quas pœnas, ad quas quis damnatus est, per sententiam Judicis ob delictum, incurritur. 347

Infamiam facti ne quidem incurrit quis præcisè per hoc, quod sit in judicio accusatus, non sententiarus. 350. 1

Infans, Infantia.

Infantia absolvitur septennio. 212. 1
 Infans instituendus in beneficio, dum ita voluit fundator. 30. 2. & 214. & 303.

Infidelis.

Infideles non baptizati jure divino impromovibiles sunt ad officia Ecclesiastica. 289
 Infideles conversi ne quidem jure humano sunt impromovibiles. 290
 Ex infidelibus, puta, Judæis, Saracenis, idololatriis descendentes non sunt impromovibiles ad beneficia Ecclesiastica. 291.
 Jure tamen speciali aliquarum Ecclesiarum vel Ordinum tales etiam in plures generationes repelluntur ab Ordinibus, beneficiis, Prælaturis. 291

Index rerum

Ab infideli an, & qualiter admittendæ oblationes. 462. 2

Infirmitas.

Infirmitas seu defectus corporis is reddit impromovibilem ad beneficia vel officia Ecclesiastica, per quem quis est inhabilis vel absolute vel decenter exercere officium, aut ea, quæ sunt beneficii, officii &c. 229
 Infirmitas, dum moraliter certò non constat infirmo esse talem, quæ cum ab exequendis partibus Prælatuæ impediatur, non obstat, quò minus validè & licitè Prælatuam acceptare possit. 237
 Infirmitate superveniente, & Prælaturam reddente inhabilem ad gubernandum, is non tenetur renunciare. 238
 Proceditque idipsum, etiam si Prælatus regularis, præsertim generalis, ex culpa propria in infirmitatem incidit. 238
 Infirmitas Episcopis & parochis dantur coadjutores, 238
 Infirmitas non levis, dum sanus solebat residere, excusat à residendo, etiam, dum propriâ culpâ contracta. 383. 1
 De infirmitate spirituali idem est, modò propriâ culpâ in eam non incidit quis. 383. 2.

Institutio.

Institutio auctorizabilis cadit in ipsam curam animarum, 68. 3
 Institutio auctorizabilis est ab Episcopo tantum, etiam in beneficio pleno jure subjecto monasterio, 68. 3
 Institutio auctorizabilis in tali beneficio jure pleno incorporato monasterio est implicita provisioni factæ à Prælato talis monasterii, & is verè vice Episcopi instituit curatum hac institutione auctorizabili. 68. 3
 Institutio verò collativa tituli in hoc casu est penes talem Prælaturam, & is hac institutione instituit nomine proprio Vicarium. 68. 3
 Institutio in parochiali examinati per Examinatores non synodales ad præsentationem patroni laici non valet, nisi valeat ipsa præsentatio, & non creetur per hoc præjudicium patrono, 187. 1

Interdictus, Interdictum.

Interdictus est prohibitus exercere officia divina. quo nomine veniunt ministeria propria cuique Ordini sacro vel etiam minori, recitatio horarum, quatenus est actus muneris clericalis, & officii Ecclesiastici. 333. 1
 Interdictus personaliter, etiam interdicto generali & a jure, & occultus, est impromovibilis, etiâ ad beneficia habentia solum annexum ordinem minorem, aut primam tonsuram. 333. 2
 Idem est de interdictum violante, sive personale sive locale. 333. 2
 Et incurritur dicta inhabilitas independentè ab irregularitate; estque promotio talis violatoris ipso jure nulla. 335. 1
 Interdicti tempore potest parochus, etiam sanis, administrare sacramentum pœnitentiæ, 434. 6

Irregularis, Irregularitas.

Irregularis nemo est, nisi de quo id jus exprimit. 265. 1
 Irregularitatem inducit bigamia non ex culpa, sed aliunde. 351. 1
 Irregularitas inducta per bigamiam non remittitur per Baptismum. 352. 1
 Irregularitas per bigamiam non inducitur in conscientia, sine perfectione copulæ: secus est de foro externo. 352. 1
 Irregularitas non contrahitur per hoc, quod quis plures in, vel ante matrimonium cognoverit concubinas. 352. 1
 Irregularitas contracta per bigamiam non tollitur per religiosam professionem. 357. 2
 Irregulares sunt servi. 362
 Irregularis est, qui semel fuit ex causa permanente fatuus, etiam dein perfectè sanatus. 252
 Irregularitatem perpetuam, non nisi à Papa dispensabilem incurrit dæmoniacus, 235
 Irregulares perpetuò sunt epileptici. 236
 Irregularitas ob vitium corporis superveniens post susceptionem clericatum an impediat tali conferri beneficium, 239.
 Irregularitas superveniens Ordinato ex defectu corporis solum exercitium illius Ordinis impedit, ad quod reddit vicarium inhabilem. 239

Irregularis in dubio facti nemo censendus extrâ casum homicidii. 265. 1
 Irregularis ad omnes Ordines est neophytus, 292
 Irregularis per se est hæreticus, etiam occultus, 294. 1
 Ab irregularitate illa & inhabilitate ad beneficia præcisè vi absolutionis non liberatur quis, 294. 1
 Irregulares propriè non sunt hæreticorum filii, 299
 Irregularis non est schismaticus purus, 301
 Irregularis est inhabilis ad omne beneficium, 335. 1
 Irregularitas directè impediendo à suscipiendis Ordinibus eorumque usu, indirectè impedit à collatione & receptione omnis beneficii, etiam simplicis. 335. 2
 Irregularitas partialis impediens usum aliquorum Ordinum, tantum impedit à beneficio illum Ordinem exigente, non ab alio. 335. 3
 Irregularis promotio ad beneficia an sit ipso jure nulla. 336
 Irregularitas est gravis pœna, quæ non incurritur, nisi in casibus in jure expressis. 336
 Irregularis per se, seu spectatâ institutione irregularitatis non est incapax beneficii. 336
 Ab irregularitate non absolvit Papa in suis collationibus, sed à censuris. 336
 In irregularitate obtentum beneficium in conscientia, an teneatur dimittere. 336
 Irregularis tamen peccat recipiendo beneficium, teneaturque quamprimum petere dispensationem super irregularitate, 336
 Cum irregularitate stat retentio beneficii antecederet habiti. 336
 Irregularis electio ad instantiam partis est cassanda. 336
 Irregularitatem non parit infamia facti. 340. 2. & 243
 Irregularitas ex quibus pœnis, ad quas quis damnatus, incurritur, 347
 Irregularis est & manet peractâ pœnitentiâ, qui ex crimine famoso damnatus est ad pœnas solennes. 348
 Irregularitas ex delictis, pro quibus in specie lata est infamia juris ipso jure incurrenda, notorii per evidentiam facti, non incurritur ante sententiam declaratoriam iudicis; nec ante eam tenetur quis abstinere ab actibus legitimis. 349

Judæus.

Judæi non tenentur ratione adium, quas incolunt, parochis ad interesse & lucrum, quod habent à Christianis eadem inhabitantibus. 441
 Judæi alique non baptizati non tenentur debito propriè personali solvere decimas. 433. 3
 Judæi tamen per accidens & indirectè cogi possunt, ut in defectum personalium decimarum & oblationum, quas aliis Ecclesiæ ministris penderent fideles inhabitantes ædes, quas ipsi incolunt, ad compensationem damni hujus. 483. 3
 Judæos similesque infideles cogere possent Ecclesiæ, ut alerent ministros necessarios ad docendam fidem. 483. 3
 Judæi similesque infideles debito reali tenentur ad solvendas decimas ex possessionibus, jam antequam ad illos devenirent, decimis obnoxii; secus est de eis, quæ nunquam à Christianis possessa. 484. 5
 Tenentur quoque has decimas de præterito solvere ex terris Christianis injusto bello ereptis, dum revertuntur ad Ecclesiæ, quantum est de rigore juris, Ecclesiæ tamen non solet eas exigere. 484. 5

Index.

Judex competens in causa decimarum quis, 497. 1. & seq. Vide V. Decima.

Jurisdictio.

Jurisditionem quasi Episcopalem habentes possunt examinare ad beneficia parochialia, & confessionarios approbare. 31. 1
 Jurisdictionis potestas que dicatur. 310
 Jurisdictionis potestas non requiritur ad regimen religiosum & regulare. 310
 Jurisdictionem ordinariam in foro pœnitentiæ sine ulteriore Ordinarii licentia & approbatione habet parochus. 434. 1
 Jurisdictione ulteriore, non approbatione, eget parochus, ut subditum non suum absolvat in aliena diocesi. 414. 2
 Jurisdictionis actus est, dare alteri sacerdoti licentiam audiendi confessiones sui parochiani. 435. 4
 Jurisdictio, etiam delegata, exerceri potest extra territorium conc.

& Verborum.

concedentis, ubi per hoc non fit injuria Judici illius territorii. 435. 4
 Jurisdictionis actus non est assistere matrimonio. 435. 7
 Jurisdictionis tamen actus esse videtur, dare alteri licentiam ad solvendum matrimonium. 435. 7
 Ad jurisdictionem fori externi spectat ferte censuram. 444.

Ius.

Ius percipiendi fructus (quæ est ratio formalis beneficii) ratione spiritualis ministerii, an & quâ ratione sit spirituale. 3. & 6
 Jus illud habet connexionem cum ministerio spirituali tantquam cum sua causa, ob quam datur. 9
 Jus canonicum prævalet Theologiæ in Ordine ad lucrandum panem. 380. 1
 Iuri canonico studentes curati olim abesse poterant ad quinquennium: secus est de studentibus iuri civili aut Philosophiæ: quod ipsam tamen limitatur. 380. 1
 Jus parochiale in quo consistat. 441. 2. & 440. 1
 Super jure parochiali percipiendo juris assistentiam habent parochi intra parochiarum suarum limites. 449. 2
 Jus parochiale qualiter perdat & acquiratur. 449. 2
 Jura sua non amittit parochialis effecta habitu tantum talis, & simi, lex beneficium. 449. 4
 Jura parochialia omnia, quantum est de jure communi, spectant ad eum, cui cura habitualis competit. 450. 1
 Jus parochiale, dum adest filialis, impropiè in solidum spectat ad maritum. 450. 2
 Jus parochiale in solidum residere potest penes plures, representantes unam personam intellectualem. 450. 3
 Jus quale sit parochi circa funera. 451
 Jus quale sit parochi sepeliendi. 452
 Jus sepeliendi quænam Ecclesiæ habeant. 452. 2
 Jus interveniendi funeribus de jure communi competit parochi. 453. 1
 Jus parochiale quò ad funera versatur solum in præsentia occupandi primum locum, cum stola faciendi officium super cadavere, & percipiendi emolumenta. 453. 4
 Jus decimarum primarium & proprium competere an & qualiter possit laico. 473. & seq. Vide V. Decime.

Ius patronatus.

Ius patronatus acquiritur, æquè ex constructione, fundatione, dotatione altaris, quam Ecclesiæ. 19
 Ius patronatus acquiritur supplemto dorem omnino in sufficientem sine consensu prioris patroni. 26. 2
 Non tamen acquiritur de jure communi ex quocunque dotis supplemento. 26. 2
 Ius patronatus concessum intuitu augmenti dotis à Papa dicitur competere ex privilegio, non ex dispositione juris. 26. 2
 Ius patronatus seu jus præsentandi Rectorem novæ parochialis erectæ cum dismembratione veteris præservatur Rectori veteris Ecclesiæ. 157. 6
 Jus illud patronatus non acquiritur Ecclesiæ antiquæ, ejusve Rectori, nisi ubi ea aliquid de suo pro dote Ecclesiæ noviter erectæ contulerit. 157. 6
 Ius patronatus dicitur servitus Ecclesiæ. 167. 2
 Ius patronatus perditur per unionem beneficii. 163. 1

Laicus.

Laicus incedens tonsuratus, & animi destinatione jam clericus, incapax adhuc est beneficii Ecclesiastici. 302
 Laico tanquam clerico Papa conferente beneficium, nominatio illi in literis clericum, collatio hæc nullum jus confert. 303
 Laico oratori qualiter Papa providere soleat. 303
 Laico mansuro laico Papa conferre potest beneficium. 304.
 Laicus postulari potest ad beneficium, non eligi. 306
 Laico, dum dicto modo conceditur beneficium, evadit illud quid temporale. 3. 4
 Laicus de jure communi capax pensionis, ejusdem est incapax ex stylo curiæ Romanæ. 308
 Laicus conversus largo modo est clericus. 309
 Laicus nullo modo aut tempore præterire potest jus proprium in oblationes. 463. 1
 Laico nullo modo competere potest jus decimandi primarium & proprium, seu jus percipiendi decimas jure & nomine proprio ratione ministerii Ecclesiastici exhibitum. 473. Vide V. Decime.

Laicis nihilominus religiosus jus illud primarium decimandi competere potest. 473. 2
 Laici hi gaudent privilegio clericorum, adeoque capaces sunt juris spiritualis. 473. 2
 Laico competere potest jus decimandi aliquid secundarium, ducens ortum (nempe mediante emptione, donatione &c.) ex jure decimandi illo primario. 473. 3. & seq.
 Laico à Papa decimæ concedi possunt in feudum perpetuum. 474. 5
 Laicus possidens decimas citra Papæ auctoritatem ei in feudum concessas, præscindendo à consuetudine, teneret eas restituere. 474. 6
 Laicus, an possit immemorialis temporis derentione decimas seu jus decimandi, pro ut à titulo spirituali separatim, præscribere contra Ecclesiam. 474. 7. & 8.
 Laicus dictum jus decimarum possidere potest, sed non nisi per legitimam Prælati Ecclesiastici concessionem. 474. 8
 Laicus per ipsam hanc concessionem sibi factam redditur capax possessionis juris decimandi. 474. 8
 Laici pro salvandis eorum conscientis, & manutenendis in possessione decimarum, relicta viâ præscriptionis recurrendum ad præsumptionem. 474. 8
 Laicus potest decimas legitime possessas, etiam in feudum perpetuum, sine consensu Episcopi redonare Ecclesiæ, ad quam spectabant. 475. 1
 Potest quoque eas donare alteri loco pio, accedente & necessario requisito consensu Episcopi. 475. 2
 Laicus laico oppignorare potest decimas, etiam habitas in feudum. 475. 4
 Laicos non potest esse arbitrum super jure decimandi; potest tamen unâ cum clerico esse compromissarius, ex commissione tamen Judicis. 477. 2
 Laicus contra laicum præscribere potest decimas. 475. 6
 Laicus potest vi consuetudinis disponere de decimis liberè ac de alijs bonis patrimonialibus. 478. 3
 Laicus in quacunque dignitate constitutus non potest donare jus illud decimandi primarium seu spirituale, etiam Clerico vel Ecclesiæ. 478. 4
 Laicus princeps nullus relaxare potest obligationem solvendi decimas. 487. 5
 Laicus potest esse Judex, dum causa decimarum est facti, & agitur contra laicum; secus si est causa juris. 497. 1. & 2
 Laicus potest esse Judex in causa decimarum, dum decimæ datæ in feudum perpetuum à Papa: secus, si ad tempus vel limitatis personis. 497. 3. Vide V. Decime.

Legatus.

Legatus Apostolicus cum curatis ex gravi causa dispensare potest, ut ad breve tempus non redeant. 374. 3
 Legatus Apostolicus nequit parochum abstrahere à sua Ecclesiâ, & occupare in suo servitio. 386. 4
 In legati servitio existentes duo canonici vel alii beneficiarii de ejus provincia exsulantur à residentia, & percipiunt fructus, non distributiones. 405. 6

Legitimatio, Legitimus.

Legitimatio & dispensatio in quo differant. 287
 In legitimatione per subsequens matrimonium debet attendi tempus conceptionis vel natiuitatis, pro ut filio magis expediat. 260. 2
 Legitimus per subsequens matrimonium venit sub nomine nati ex legitimo matrimonio, etiam in materia stricta. 273. 1
 Legitimari potest quis natus & conceptus pro tempore, quo parentes habebant impedimentum, per subsequens matrimonium contractum cum impedimento justè ignorato, si tempore intermedio caruerint impedimento. 260. 1
 Legitimatur susceptus ex fornicaria copula habita cum impedimento dirimente per subsequens matrimonium, Papâ in eo cum tali impedimento jam contracto dispensante, seu illud ante contractum ratihabendo cum clausula: *tunc, seu ab initio*. 260. 3
 Secus est, seu proles ante nata non legitimatur, si Papâ solum super tali matrimonio de novo contrahendo dispenseret. 260. 3
 Legitimati per subsequens matrimonium promovendi possunt ad Ordines, beneficia, dignitates, etiam Episcopatum. 261.

Legitimus.

Vide illegitimus.

Legitimi adhuc sunt ex matrimonio vero, et si non Sacramento. 288.
 Item

Index rerum

Item licet ob occultum impedimentum fuerit nullum, modo bona fide reputatum verum. 258
 Idque licet ignoretur, an parentes contraxerint bona fide. 258
 Quin et si parentes postquam contraxerant bona fide, dein dubitarint de valore matrimonii, & filii nati tempore huius dubii. 258
 Et licet uni conjugum constiterit de invaliditate matrimonii, altero laborante iusta ignorantia. 258
 Iusta tamen ignorantia non impedit, quod minus filii sint illegitimi, dum matrimonium celebratum clandestine. 258
 Legitimi adhuc sunt, qui nati ex legitima uxore post susceptum à viro de licentia uxoris Ordinem sacrum. 258
 Non tamen nati ex altero conjugum post matrimonium ratum tantum professo. 258
 Legitimi adhuc sunt, qui nati ex legitima uxore post susceptum à viro invita uxore, matrimonio necdum consummato, ordinem sacrum. 258
 Quin & si vir de licentia uxoris suscepisset Ordinem. 258
 Secus, si vir post matrimonium ratum tantum validè professus esset. 258
 Legitimi aut legitimi probabiliter sunt, qui nati, tam ante quam post matrimonium clandestinum ab Ecclesia approbatum, ubi clandestinè contrahentes habuerunt impedimentum dirimens iuste ignoratum. 260. 1
 Legitimus illegitimi, ut sit de legitima stirpe, & in ascendentium hereditate succedere possit, non obstat, quod prius post eum generatum per subsequens matrimonium avi & avia: parens ejus sit legitimatus. 260. 1
 Idque etiam, si ante matrimonium subsecutum avi & avia: jam mortuus sit pater illius. 260. 1
 Legitimi haberi debent, & pro talibus se gerere possunt, quorum parentes, et si non essent conjuges, vivunt tamen, & habent se pro talibus, & filii aliud non sciunt. 265. 3
 Item quorum parentes (sive sint verè conjuges sive non) dicunt, se non esse conjuges, modo se prius dixissent, & habuissent ut conjuges. Secus, si semper dixissent & habuissent ut solutos. 265. 3

Lex.

Legum beneficii nomine quid veniat. 28. 1
 Leges, quas voluerit, adjicere potest fundator. 28. 2
 Ad leges has constituendas plurimum jura deferunt fundatori. 28. 2
 Leges beneficii à fundatore adjectas examinandi admittendique potestas est penes potentem erigere beneficium. 28. 3
 Legum beneficii causa efficiens est auctoritas Episcopi. 28. 3
 Leges has, quandònam sint tales, ut eas rejicere possit Episcopus. 29
 Leges seu conditiones beneficii, quamvis censendæ sint contra perpetuam canonum eas improbantium prohibitionem. 30. 1
 Leges beneficii à fundatore in limine foundationis adjectæ dein, etiam ex consensu Episcopi, alterari nequeunt. 30. 2
 Leges has fundator patronus non tamen patronus successor fundatoris à se appositas ex causa iusta cum consensu Episcopi alterare vel tollere potest. 31
 Lex poenalis puniens in filiis peccatum parentum, ultra expressa in lege non est extendenda. 297. 4
 Lex poenalis sub poena ipso jure incurrenda, quando obliget delinquentem ad executionem sine sententia declaratoria. 389. 3
 Lex generaliter loquens non tollit privilegium particulare concessum super eo, de quo lex loquitur. 397. 10
 Lex generalis posterior limitatur & determinatur per legem priorem specialem. 405. 1

Liber.

Liber baptismalis parochi probat Baptismum. 422. 2
 Liber baptismalis probat ætatem. 227. 1. 432. 2
 Item liber patris, in quo natiuitas prolium describi solet. 227. 2
 Librum habere debet parochus, in quo familias & personas subditorum cum ætatis nota describat. 432. 1
 Librum etiam, in quo describantur nomina eorum, qui in ejus parochia contraxerunt matrimonium, nomina testium & locum quo contractum. 432. 3
 Liber hic, etiam mortuis testibus, sine aliis probationibus plenè probat matrimonium. 432. 3
 Librum quoque habere debet parochus, in quo scriban-

tur nomina mortuorum in ejus parochia sepultorum. 432. 4
 Liber hic probat mortem & sepulturam. 432. 4
 Libri, in quibus parochus descripsit, hæc vel illa bona spectare ad dominium Ecclesie sue probant, nisi hæc annotatio sit contra tertium, tunc enim solum faciunt præsumptionem. 432. 7
 Libri verò hi parochiales, ut in judicio probent, necessario fides facienda cum formali transumptione partita de verbo ad verbum. 432. 7
 Libri illi parochiales per Episcopum de parochorum potestate non extrahendi, sed penes illos servari debent, & si necessarium, copia illorum danda. 432. 7

Locatio, Locator.

Locatio bonorum immobilium sine Apostolica auctoritate ultra triennium sub excommunicatione Ecclesie Rectoribus prohibita. 446. 3
 Locatio, etiam alia, quæ sit cum anticipatis solutionibus prohibita per Tridentinum. 446. 4
 Locatio juris decimandi sumpti materialiter pro sola commoditate percipiendi fructus facta auctoritate propria à Rectore ad breve tempus non est prohibita. 474. 1
 Elocatio decimarum non est, sed conductio operæ pro decimis, dum hæc conceduntur, etiam ad vitam, in stipendium præstiti obsequii Ecclesie. 474. 2
 Locator seu dominus prædii, an verò locatarus seu conductor & colonus ex debito reali solvere teneatur decimas. 485
 A locato & conducto vix distinguitur contractus emphiteuticus, nisi in majore vel minore tempore. 486. 6

Mansus.

Mansus quid sit. 27. 1

Manualitas.

Manualitas quid significet. 61. 1
 Manualitas unde infir beneficiis. 61. 2
 Manualitas exprimenda ad evitandam subreptionem, si beneficium est sæculare. 61. 1
 Manualitas in beneficiis sæcularibus constituitur in substantia beneficii ex vi dispositionis fundatoris. 61. 2
 Manualitas in beneficiis regularibus non tam afficit naturam beneficii, quam si ea est in obedientia, & procedit ex vi professionis religiosi. 61. 2
 Manualitas potest amitti, & induci perpetuas, & contra beneficium per præscriptionem quadragenariam. 61
 Manualitati non contrariatur omisio revocationis, hinc hæc est libera. 62
 Manualitatis qualitas num inest beneficiis omnibus regularibus, & è contra absit à sæcularibus. 64
 Manualitatem non ex eo amittit beneficium, quòd quis ejus titulo ordinetur Ordinibus sacris. 65
 Manualitas non cadit in beneficia parochialia sæcularia. 66
 Manualitas non cadit in beneficia ad regularia electiva. 67
 Manualitas non est contra naturam beneficii. 68
 Manualitas seu amovibilitas illa ad nulum non impedit, quòd minus beneficium dicatur collatum in perpetuum. 84.

Martyrium.

Martyrium quodnam dicatur. 18

Masculinum.

Masculinum prolatum à canone puniente crimina comprehendit quoque femininum. 263.

Matrimonium.

Vide Legitimus, & illegitimus.

Matrimonium ratum tantum solvitur per professionem. 258.
 Matrimonium quoque clandestinum dicitur, quod contrahitur sine prævis denunciationibus. 269
 Matrimonium contractum ante Baptismum adhuc aptum est significare conjunctionem illam Christi cum Ecclesia. 352. 1
 Matrimonium sine copula carnis conjunctionem illam non significat. 352. 1
 Matrimonium plenè probatur, etiam mortuis testibus, & aliis probationibus ex libro matrimoniali parochi. 432. 3
 Ma.

& Verborum.

Matrimonium valet contractum de licentia parochi coram sacerdote alio, etsi licentia hæc data non sit in scripto; extorta etiam vi, dolo, metu, data contra prohibitionem Episcopi, concessa nuncio ad eam petendam missio, antequam ea ad mittentis sacerdotis noticiam pervenerit. 436. 7.

Meretricibus.

A Meretricibus, an & qualiter admittenda oblationes. 462. 2.

Milites.

Milites Jerosolymitani citra primam tonsuram largo modo sunt clerici. 309
Miles Jerosolymitanus nominans se clericum ad obtinendam pensionem, non potest argui de mendacio. 309
Milites Jerosolymitani S. Joannis & Teutonicis, simileque Ordinum militarium verè religiosi, an habere possint beneficia secularia. 47.

Missæ.

Missæ ex fundatione celebranda in certa Ecclesia vel altari non possunt citra peccatum grave legi alibi. 104. 1
Missas tamen illas lectas alibi non tenetur denu legere in loco designato. 104. 1
Missæ illæ ex dispensatione Episcopi non possunt legi alibi, sed solum de licentia Papæ. 104. 2
Missarum numerus impositus beneficio, an possit reduci per Episcopum. 105
Missarum numerus ex variis defunctorum voluntatibus impositus Ecclesiæ, an & qualiter reduci possit per Generales Ordinum in Capitulis Generalibus. 105
Missas celebrandi obligationem quam habeat parochus. 447.
Pro missa ad quam dicendam alicubi quis obligatus est citra restrictionem intentionis, an recipere possit elemosynam. 427. 4
Missæ audiendæ præcepto satisficit, audiendo illam extra parochiam. 438. 1
Missam audiendi in oratorio privato, an satisficiant, qui non sunt de familiaribus, cui tale oratorium concessum. 438. 1
Missam ut parochiani non audiant, nisi in propriis parochiis, constituere nequit Episcopus. 438. 2
Missam celebrare possunt regulares, & pulsare campanas ante celebrationem missæ & pulsationem campanarum in parochiali, & id eis inhibere nequit Episcopus. 438. 2

Monachus, Monachatus.

Monachus an sit beneficium Ecclesiasticum. 41
Monacho sufficit, quod bonus sit, etsi illiteratus. 247
Monachorum nomine quando veniant moniales. 263
Monachi, etiam mendicantes habere possunt sine privilegio beneficia parochialia secularia, quantum est de jure antiquo. 51. 1
Nisi forte obstat speciale alicujus religionis statutum interdicens illis promotionem ad omne beneficium seculari. 51. 2
Et modò concurrat utilitas & necessitas talis Ecclesiæ. 51. 2
Monachi jure novo nullatenus beneficia secularia habere possunt in titulum. 52
Monachi, quorum monasterio annexa est parochia, in eam ratione curæ habitualis prædicare nequeunt. 132. 3
Monachi conversi citra primam tonsuram largo modo sunt clerici. 309
Monachi præcedentiam concedere debent parochis aliisque clericis secularibus. 448. 4.

Monasterium.

Monasteria num censeantur majora beneficia. 42
Monasterio prohibitum non est habere curam animarum. 68.
Monasterium (idem est de capitulo) quorupliciter habere possit jus in annexam sibi parochialem. 166
Monasterium potest jure aliquo speciali nancisci jus conferendi beneficia. 166. 2
Monasterio vel capitulo duplici modo fieri potest incorporatio parochialis Ecclesiæ. 166. 3
Monasterio, dum solum facta incorporatio quo ad temporales redditus tantum, necesse non est, ut spectet ad illud præsentatio. 166. 3

Monasterio subijci, & ad illud spectare pleno jure dicitur beneficium, quando facta est unio seu incorporatio quo ad temporalia & spiritualia simul. 166. 3
Monasterio plenissimo jure subiectum dicitur beneficium, dum insuper monasterium illud exemptum est à jurisdictione Episcopi, ita ut Abbas illius habeat jurisdictionem quasi Episcopalem, etiam in populum, possitque independenter ab Episcopo instituere & destituere Vicarios. 166. 3
Monasterio vel alteri collegio pleno jure subiectam esse parochialem unde colligatur. 167.
Monasterio subiectam esse parochialem ex eo malè arguitur, quod prope illud in ejus fundo ædificata, vel etiam ab eo dotata sit. 167. 1
Monasterium plus juris habet in parochialem, quando in ea deputatur Vicarius temporalis, quam dum is est perpetuus. 167. 2
Monasterio alterive collegio unitam non esse Ecclesiam, ex eo bene inferitur, quod constat esse de jure patronatus Ecclesiæ. 167. 2
Monasterium vel collegium, cui pleno jure unita parochialis, debet assignatâ congruâ portione reddituum præsentare Vicarium ab Episcopo examinandum & instituendum. 168.
Item debet in defectum reddituum pro fabrica assignatorum servare facta recta Ecclesiæ parochialis. 168
Item reparare paramenta altaris, suppeditare calicem, missale. 168
Monasteriis, quæ suos conventus habent, præficiendi regulares ejusdem Ordinis. 323
Monasterium à cura & conventu liberum, & canonicatum habens, tenetur residere in canonicatu. 397. 4
Monasteriorum, collegiorum ac conventuum regularium ædificationem impedire nequeunt parochi sub prætextu, quod incorporentur sic domus parochiæ, & hinc ipsi priventur emolumentis suis. 443
In monasteriis religiosorum eorumque Ecclesiis factæ oblationes de jure communi spectant ad parochum. 463. 6
Monasterium præscribere potest, etiam contra parochum, decimas. 479. 2
Contra monasterium, cui pleno jure incorporata parochialis, non præscribitur à non habente curam animarum jus decimarum, nisi 40. annis cum titulo, vel sine illo tempore immemoriali. 479. 3
Monasterium, cui incorporata parochia, quantum ad decimas, censetur loco parochi, habetque intentionem fundatam contra parochianos, etiam contra Episcopum & Vicarium curam exercentem. 480. 4.

Moniales.

Monialium confessarii quando nequeant esse illegitimi. 263
Moniales quando veniant nomine monachorum. 263
Cum monialibus illegitimis, ut fieri possint Abbatissæ, dispensare ex privilegio possunt plures Ordines, quibus subiectæ. 271. 2
In monialibus ad minimum requiruntur 5. anni à professione, ut eligi possint in Abbatissas, Priorissas. 324
Moniales ob violatum interdictum privantur voce activâ & passivâ. 333. 2

Morbosus.

Morbosus semel morbo, qui ex natura sua solet esse habitualis, nisi probeat se sanatum, promoveri amplius nequit ad beneficia. 240.

Mors.

Mors & sepultura probatur ex libro parochi, in quo descripta nomina mortuorum in ejus parochia sepulcorum. 432. 4

Neophytus.

Neophytorum nomine veniunt solum adulti non baptizati. 292.
Neophyti irregulares sunt respectu omnium Ordinum. 292.
Neophyti excluduntur solum à Prælaturis & officiis, quæ exigunt exercitium Ordinum, non verò quæ puram jurisdictionem concernunt. 292.
Neophytorum statu finito, promoveri possunt ad Ordines, beneficia, dignitates. 292
Neophytorum status finitur regulariter decennio à conversione. 294
Neophytum nondum per tempus congruum probatum sine morali aliqua distantia à suscepto baptismo ad Ordines promovetur. 294

Index rerum

- promovere nequit Episcopus, ob excellentiam etiam eius qualitarum, & in penuria ministrorum, 292
- Neophyti tamen eruditione, fide, prudentia, & recta conversatione consideratis, spectat ad Episcopum arbitrari & decernere, num statum neophytorum exierit, & promoveri possit ad Ordines. 292
- Quod ad neophytos tamen promovendos ad Episcopatum, hoc arbitrium relinquendum Papæ. 292
- Notoreitas.*
- Notoreitas juris & facti quid sit. 343.
- Novale.*
- Novale quid sit. 472. 2. & 488. 1
- Ex novali decimæ cui Ecclesiæ parochiali solvenda. 472. 2
- Ex novalibus, quæ propriis manibus vel sumptibus colunt, solvere decimas multi religiosi hodie non tenentur vi juris communis. 488. 1
- Quod ipsam tamen limitatur. 488. 2
- Novalia veniunt nomine prædiorum. 489. 5
- Novitius.*
- Novitio conferri potest beneficium sæculare, 48.
- Quin & illi conferri debet, dum illud vacans debetur primogenito familiæ ex fundatione, & is est novitius. 48
- Novitio tamen conferri beneficium sæculare, dum id ei non debetur, minus decens est. 48.
- Novitius non lucratur fructus sui canonicatus pro isto anno, 403
- Oblationes.*
- Oblationum nomine quid veniat. 460.
- Oblationes facere, nec humano, nec divino præcepto obligantur parochiani. 461
- Oblationes tamen adhuc deberi possunt in variis casibus. 461.
- Oblationes ex quibus rebus verentur fieri. 462. 1
- Oblationes à quibus personis verentur fieri. 462. 2
- Oblationes ad quem spectent. 463
- Oblationes percipiendi jus proprium præterdere nequit laicus. 463. 1
- Oblationes de jure communi spectant ad parochum seu presbyterum Ecclesiæ Rectorem. 463. 2
- Oblationes factæ in cathedrali non spectant ad Episcopum, sed ad Archiepiscopum, dum is ibi curam exercet. 463. 2
- Oblationes, quæ sunt in oratorio vel capella ista intra fines parochiæ, debentur parochiali & parochio. 463. 3
- Oblationes factæ capellæ fixæ in Ecclesia, non capellano, sed Ecclesiæ Rectori debentur. 463. 4
- Oblationes factæ imagini positæ intra fines parochiæ, etiam extra parochialem, debentur parochio. 463. 5
- Limitatur tamen hoc ipsum. 463. 5
- Factæ tamen imagini positæ extra omnem parochiam, debentur Episcopo. 463. 5
- Oblationes semper juxta mentem offerentis impendendæ. 463. 5
- Oblationes factæ in monasteriis religiosorum eorumque sacellis, citra privilegium Papæ, vel præscriptionem debentur parochio. 463. 6
- Oblationes factæ clerico rem divinam facienti in aliqua parochia, de jure & ferè communiter recepta consuetudine, spectant ad parochum seu Rectorem illius, quod limitatur. 463. 7
- Oblationes dum à largientibus destinatae sunt ad certum usum, non debent à parochio converti in proprium usum. 463. 9
- Oblationes, dum magna, an adjudicandæ parochio, arbitrabitur Episcopus. 463. 9
- Oblationum, dum in alium usum convertendæ, adhuc curam habet parochus, ita tamen, ut prohibendus non sit Episcopus, cui & rationes administrationis earum reddendæ. 463. 9
- In oblationum administratione multum attendenda est consuetudo. 463. 9.
- Officium.*
- Officium Ecclesiasticum quod dicatur, 32. 3
- Optare.*
- Optare potest canonicus non constitutus in sacris. 318.
- Optare potest validè excommunicatus, dum optio sit sine novi tituli acquisitione, nimirum quo ad præbendam temporalem. 329. 2
- Optare non possunt domus canonicales aliaque similia canonici, qui in parochialibus non annexis suo canonici vel dignitati resident & ministrant, 404. 10.
- Oratorium.*
- Oratorium quid significet. 18
- Oratorium privatum quodnam dicatur. 438. 1
- In oratorio privato audiendi missam, an satisfiat præcepto audiendi missam. 438. 1
- Oratoria extracta intra limites parochiæ, salvis juribus parochialibus, nullam habent à parochiali dependentiam. 441. 2.
- Ordinarius.*
- Vide Episcopus.*
- Ordinarius dare non potest parochio licentiam non reddendi ob capitales inimicitias. 388.
- Ordinarius abstinere debet ab administratione, cura & visitatione beneficii, ubi fundator sic statuit. 92
- Ordinarius non censetur exclusus à visitatione beneficii per hoc præcisè, quod fundator eam simpliciter commiserit alteri. 94
- Ordinarius, quod non debeat se introrittere in provisione beneficii, sed ea spectet ad solos laicos ex ordinatione fundationis, non tenet. 92
- Idque, etiam si in talem conditionem conferret Ordinarius. 92
- Tenet tamen talis fundatoris ordinarius, ubi capellania non esset erecta in beneficium. 92
- Ordinarius habet jus visitandi in capellaniis non collatis, dum aliud non cavit fundator. 98
- Ordinarius seu Episcopus dispensare nequit, ut missæ legendæ in certo loco legantur alibi. 104. 3
- Ordinarius an possit reducere numerum missarum impostarum beneficiorum. 105
- Ordinarius potest constituere Vicarium perpetuum in parochiali pleno etiam jure subiecta collegiata. 114. 1
- Requiritur tamen, ut id faciat in visitatione, & iusta de causa. 114. 2
- Ordinarius in quibus casibus deputare nequeat Vicarium perpetuum. 113. 3
- Ordinarius potest, non obstante exemptione, visitare & corrigere Vicarium perpetuum in iis, quæ spectant ad curam animarum. 111
- Ordinarius potest occasione visitationis, vel etiam extra illam ob justum motivum Vicarios perpetuos & temporales sine concursu præpositos iterum examinare, & suspendere, donec profecerint. 121
- Idem in specie est de Vicariis Ecclesiarum annexarum Ordini S. Joannis Hierosolymitani. 113
- Ordinarius tanquam Sedis Apostolicæ delegatus potest erigere novas parochiales. 155. 1
- Ordinarius potest parochiales reservatas Papæ, vacantes sede Papali vacante, liberè conferre. 172. 1
- Idem est de vacantibus parochialibus apud Sedem Apostolicam, Papà vivente, de quibus is ante obitum suum nihil disposuit. 172. 1
- Ordinarius sede Papali vacante conferre nequit beneficia vacantia in mensibus reservatis, 172. 1
- Ordinarius hodie dum parochialem vacantem, donec de illius Rectore provideatur, dare non potest in commendam ad 6. menses. 173
- Ordinarius non potest gratificari uni præ alio ex reperiis æque idoneis, dum parochialis est juris patronatus ecclesiastici; sed ista gratificatio spectat ad patronum 206. 11
- Ordinarius omisso concursu providere potest parochialem, quæ est ad eodè tenuium reddituum, ut non ferat operam concursus, vel nemo velit se isti examini sistere. 206. 14
- Ordo.*
- Ordinem simpliciter solum annexum beneficio, dignitati &c. haberi actu tempore promotionis necesse non est, sed sufficit provisum intra tempus ei à jure statutum ordinari. 311
- Ordinem annexum solum habitu ferè habent omnia beneficia, quibus ille de jure communi annectitur, 311
- Ordo solum habitu annexus intelligitur, dum dispositum est, ut beneficium sit sacerdotale. 311
- Ordo

& Verborum.

Ordo habitus actu tempore promotionis requiritur, & non sufficit sola aptitudo v.g. ætas ad Ordinem necessaria, dum idipsum exprimitur à jure, statuto speciali, consuetudine, fundatore. 311

Quandam id expressum censetur. 311

Ordinem annexum esse beneficio, sive aptitudine sive actu, unde dignoscatur. 312

Ordo annexus præbendæ censetur etiam annexus canonicatui, dum canonicatus & præbenda sunt prorsus inseparabiles propter annexionem constitutivam unius individui. 312. 6

Ordo, dum annexus est præbendæ & non canonicatui, & provisorius est quis de præbendâ & canonicatu, non habens Ordinem nec actu nec aptitudine, provisorio sustineri potest in canonicatu: è contra sustineri non potest provisorio respectu præbendæ, dum hæc non habet annexum Ordinem, sed tantum canonicatus. 312. 6

Ordinem sacrum in cathedralibus omnibus canonicatibus annexum voluit Tridentinum. 312. 7

Ordo sacer, ubi in Ecclesiâ aliqua annexus est omnibus canonicatibus, absque eo, quod uni præ alio hic potius quam alius Ordo annexus sit, provisorio de uno ex his canonicatibus ad minimum esse debet subdiaconus. 312. 7

Ordo sacer an, & quis requiratur, ut eligi quis possit Episcopus. 314

Ordo sacer nullus actu nec habitu requiritur in canonicis cathedralium & collegiarum, præscindendo à Tridento. 318

Ordine sacro non initiatus Canonicus ad electiones alioque actus capitulares, neque ex consuetudine, neque ex dispensatione admitti potest, agere tamen potest omnia, quæ sunt extra capitulum. 318

Ordinem annexum dignitati non habens, vel etiam negligens intra annum recipere Prælatum, etiam principalis, Ecclesiæ collegiæ potest præsidere, & habere vocem in capitulo. 318

Ordinem annexum beneficio, præbendæ, dignitati &c. in cathedralibus & collegiis (secus est de aliis Ecclesiis) non suscipiens intra annum, privandus est dimidiâ portione distributionum quotidianarum. 320. 5

Circa Ordinis defectum objectus qualiter formari & concludi possit. 321

Ordinem annexum canonicatui alterive beneficio simpliciter, quò minus teneatur quis intra annum recipere studiorum causâ dispensare potest Episcopus. 322

Ad Ordines sacros promovendi sunt prius denunciandi. 431. 2

Ad Ordines, etiam minores promovendi nequit illegitimus, etiam occultus, & natus ex simplici fornicatione. 262

Ad Ordines promovendi sine dispensatione possunt regulares illegitimi, & dein ejecti ex Ordine in susceptis Ordinibus ministrare. 264. 1. & 2

Ad Ordines minores, non majores, cum illegitimis dispensare potest Episcopus. 267

Idem possunt cum suis Prælati habentes similem Episcopali jurisdictionem in suos. 268. 1

Ad Ordines simpliciter dispensatus, non potest nisi minores suscipere. 269

Ad Ordines, etiam sacros, dispensatus non est hoc ipso dispensatus ad beneficia. 269

Ad Ordines promovendi nequeunt servi & mancipia. 359

Ad Ordines suscipiendos sufficit esse libertinum. 359

Ad Ordines, etiam primam tonsuram, si pervenerit servus sciente & non contradicente domino, hoc ipso fit liber. 359

Ordinatus tamen talis in subdiaconum vel diaconum à nullo inductus, & Episcopo ignorante, debet domino dare similem servum. 360

Ordinatus talis in sacerdotem non potest iterum revocari in servitutem, etsi domino satisfacere nequeat, sed cogitur solum amittere peculium, si habet ad usum; si non habet, servire ei in spiritualibus. 360

Ordinari qui præterea nequeant ob defectum plenæ libertatis. 361.

Papa, Papatus.

Papatus dicitur beneficium. 32. 3

Papâ mortuo non moritur jus principis, sed illud remanet vivum. 32. 3

Papatus jure humano nullam certam ætatem requirit, jure autem naturali & divino requirit tantam, ut habeat usum rationis. 222

Papâ dispensare potest in omni bigamia. 356

Papâ non nisi raro, & cum gravissima causa licet dispensare cum bigamis, facilius tamen dispensare potest & solet ad Ordines minores. 356.

P. Leuron. Fori Benef. Tom. 1.

Papâ in beneficalibus habet plenissimam potestatem, potestque fundatorum dispositiones pro libitu mutare. 398. 1

Papâ potest ad longum tempus, vel etiam in perpetuum absolvere ab onere residendi, ubi id solo humano jure impositum. 398. 1

Papâ dispensare potest in voto solemnî religionis. 46. 2

Papâ jure devoluto conferens, non aliter conferre, quam qualiter collator Ordinarius conferre debet. 79. 1

Papâ solus in irregularitate inducta ob servitutem dispensare potest. 362

Papâ an, & qualiter cum curatis dispensare queat in lege residendi. 369

Papâ solus dispensare potest in defectu scientiæ de jure canonico necessaria ad beneficium. 257. 1

Papâ quo ad scientiam de jure naturæ aut divino requisitam dispensare nequit. 257. 2

Potest tamen dispensare, ut ante scientiam jure divino necessariam promoveatur, dum est certa spes, ut talis scientiam acquirat tempore, quo ea necessaria ad usum proprii officii. 257. 2

Papâ raro aut nunquam dispensat in defectu scientiæ, nisi per accidens dispensando in ætate, in qua necdum esse potest scientia necessaria. 257. 2

Papâ laico mansuro laico conferre potest beneficium. 304.

Papâ laico concedere nequit jus decimandi primarium, seu fundatum in titulo spirituali. 473. 2

Papâ potest laicum ad jus spirituale habitare, & secundum quid æquiparare clericis. 473. 3

Papâ potest ex causa pertinente ad bonum Ecclesiæ decimarum reditus liberaliter, vel etiam in feudum cum recognitione alicujus obsequii concedere laico. 474. 5

Papâ potest jus decimandi ex causa, etiam ut fundatum in titulo spirituali, adimere uni Ecclesiæ, & concedere alteri. 478. 1

Papâ ex omnibus bonis Ecclesiasticis à Clericis, etiam Episcopis solvi debent decimæ, dum exigit. 480. 8

Papâ omnium bonorum Ecclesiasticorum supremus est administrator. 480. 8

Papâ tamen loco talis decimæ quotannis pendendæ solet ex beneficiis majoribus exigere fructus unius anni pro toto vitæ tempore. 480. 8

Papâ non tenetur debito propriè personali solvere decimas. 483. 4

Papâ debito reali solvere tenetur decimas ratione bonorum patrimonialium, aliòve titulo non spirituali acquisitionum. 484. 2

Papâ potest validè quò ad omnes tollere obligationem solvendi decimas: de facto tamen & simpliciter id non potest licitè. 487. 1. & 2

Item potest per speciale privilegium quibusdam concessum in totum vel in partem hanc obligationem remittere, etsi non licitè sine causa. 487. 2. & 3

Papâ communicando privilegia alicujus religionis specialiter exemptæ à solutione decimarum, non censetur hoc ipso communicare exemptionem à decimis. 489. 2

Parochia,

Vide Parochialis.

Parochia quid sit, pro ut est certa pars diocesis. 144

Parochia vera requirit territorium, in quo vivit populus constitutus in congruo aliquo numero familiarum. 447. 2

Parochiæ constituendæ regulariter loquendo, separatim habere debent territorium. 160. 1

Parochiæ ad minus decem familiis constare debent. 160. 2

Parochiarum fines, dum clarè & manifestè distincti sunt, non præscribuntur. 161. 1

Dum fines hi certi non sunt, præscribuntur 30. annis. 161. 2

Parochiæ per certas tantum familias, etsi promiscuè cum aliis habitent, distingui possunt. 149. 2

Parochiam novam constituendi dismembrando antiquam, quæ sint causæ sufficientes. 154

Parochiæ unitæ monasterio dicuntur monachorum, non Vicariorum. 152. 2

Parochialis Ecclesia.

Parochialis Ecclesia quid sit. 145

Parochialis ut sit & dicatur Ecclesia, quæ requirantur. 146.

Parochialis Ecclesia, Ecclesia curata, beneficium parochiale, beneficium habens curam animarum, quomodo distinguantur. 147

Index rerum

- Parochialis Ecclesia habitu & actu curata quo modo distinguatur à parochiali habitu tantum curata. 147
- Parochiali Ecclesie annexa monasterio constitutus Vicarius ab eisdem Ecclesie Prælato non habeat jurisdictionem quasi Episcopalem, numegeat approbatione Episcopali. 121
- Parochialis non definit actu esse talis, si parochiani ex aliqua causa vel culpa ibi non suscipiunt sacramenta. 148.
- Neque esse parochialis actu ex eo, quod de illa non refederint penes illum. 148
- Parochialis habitu tantum non amittit sua jura & privilegia ex eo, quod cesset in ea exercitium parochialitatis. 148.
- Parochialis Ecclesia unde dignoscatur. 149
- Non parochiali Ecclesie ab Episcopo concedi potest, ut fontem baptismalem habeat, ibidemque aliqui baptizentur, & c. emiterium, ubi aliqui sepeliuntur. 149. 1
- Parochialis ex quo dignoscitur, quod habeat populum certis finibus distinctum, qui in ea sacramenta suscipere compellitur ipso jure. 149. 2
- Parochialis Ecclesie seu parochialia jura sunt perceptio decimarum, oblationum, primitiarum, & actus baptizandi. 149. 1
- Parochialis esse unde probetur Ecclesia, dum in ea recipientes sacramenta ad id compellantur necessitate juris. 150
- Parochialium Ecclesiarum quotuplices sint species. 151
- Parochialis Ecclesie nomine a veniant, quæ simul sunt collegiata. 152
- Parochialis amittit naturam suam, & naturam & conditiones collegiatae tanquam principalioris induit, dum ei unitur. 153
- Parochiales sæpe signa & denominationem collegiarum habent absque eo, quod verè tales sint. 153
- Parochiales novas erigere possunt Ordinarii tanquam Sedis Apostolicæ delegati. 155. 1
- Parochialis habens ex fundatione Rectorem ad nutum amovibilem, ut exinde Rectorem habeat inamovibilem, sic inquam mutare statum ejus spectat ad Papam. 155. 2
- In parochialis novæ erectione cum dismembratione antiquæ, unde præsumantur adhibita debita solemnitates, causa sufficiens, auctoritas potentis dismembrare. 156
- Solemnitates extrinsecæ adhibita præsumuntur ex lapsu temporis non minoris 30. annis. 156. 1
- Præsumptio solemnitatis ex tempore non admittitur sublatâ causâ. 156. 2
- Nisi causa sit evidens, nullius temporis lapsus sufficit ad talem dismembrationem. 156. 2
- Quin &, supposito defectu causæ, ex lapsu temporis inutiliter præsumitur auctoritas Episcopi, seu alterius inferioris Papæ. 156. 3
- In parochialis novæ erectione cum dismembratione veteris requirendus consensus Rectoris prioris parochialis. 157. 4
- Qualis esse debeat aut possit hic consensus. 157. 4
- Consensus tamen patroni non curatur. 157. 5
- Debet conservari Ecclesie veteri seu matri competens honor. 157. 7
- Debet veteri Ecclesie ejulve Rectori præservari jus patronatus in Ecclesiam noviter erectam. 157. 6
- Parochiali dismembranda vacanti debet ab Episcopo designari defensor. 157. 4
- In parochialem erigere potest Episcopus Ecclesiam simplicem. 158. 1
- Parochialem convertere in simplicem, aut unire simplicibus beneficio, dismembrando, vel etiam ex minore parte fructuum parochialis constituendo simplex beneficium, non potest Episcopus. 158. 2
- Parochialis noviter erecta cum dismembratione antiquæ dos unde constituenda. 159. 1
- Parochialis Ecclesie dos debet esse tanta, ut ex ea unus presbyter cum alio clerico ministro congruè sustentari possit. 159. 2
- Parochialem regularem habere nequeunt regulares illegitimi. 203
- Parochialium quarumcunque aliorumque beneficiorum curatorum inter se, vel non curatorum cum curatis uniones facere potest Episcopus. 162. 1
- Parochialis quot modis dici possit uniri & conjungi non parochiali. 165
- In parochialem sibi annexam quotupliciter monasterium, collegium, dignitas, jus habere possit. 166
- Parochialis incorporatio duplici modo fieri potest monasterio. 166. 3
- Parochialem pleno jure spectare ad monasterium aliudve collegium, unde dignoscatur. 167.
- Parochialis totum jus parochiale & cura penes eum residet, penes quem est universitas bonorum & jurium talis Ecclesie. 167. 2
- Parochialium non unitarum monasterio, collegio &c. collatio ad quem spectet. 170
- Parochialis collatio sede Episcopali vacante non spectat ad capitulum. 171. 1
- Parochialis œconomum deputare, an spectet ad capitulum sede vacante. 171. 2
- Parochialium reservatarum Papæ ex eo, quod vacent in curia, collatio, sede Papali vacante, ad quem spectet. 172
- Potest eas liberè conferre Ordinarius. 172. 1
- Item quilibet alius collator inferior, ad quem aliis spectat eorum collatio. 172. 2
- Contrarium tamen dicendum de Ecclesiis aliis curatis non parochialibus, & de Ecclesiis collegiatis parochialibus, vel habitu tantum parochialibus. 172. 3
- Parochiales sede Papali vacantes in mensibus aliis Papæ reservatis conferti possunt per ordinarios collatores. 172. 3
- Parochialem reservatam Papæ imperandi praxis. 175
- Parochialis dum verè habitu & actu est parochialis, id in ejus impetratione à Papa est exprimendum absque eo, quod necesse sit exprimere qualiter curæ. 175. 1
- Parochialis, dum tantum habitu est talis, non est opus in ejus impetratione facere mentionem de cura. 175. 2
- Parochiales habitu tantum tales regulantur hodie dum ut beneficia simplicia. 175. 4
- Parochialis habitu tantum talis impetratio non est obreptitia, si in supplica narratum fuit, esse sine cura. 175. 3
- Parochialis habitu tantum talis non amittit nomen parochialis. 175. 3
- Parochialis, dum est habitu tantum talis in ejus impetratione sufficit dicere: *cum simplex beneficium*: & non est necesse dicere: *parochialis habitu, & non actu*.
- Contrarium tamen requirit dataria & cancellaria. 175. 4
- Parochialem talem, dum probabile est, recepturam actum per reversionem parochianorum, & facta non est mentio curæ in supplica, gratia est subreptitia. 175. 3
- In parochialis impetratione in supplica exprimendum nomen sancti, sub cujus invocatione est parochia. 175. 4
- Parochialis vacantis ob non servatam in ejus provisione formam à Tridentino præscriptam impetranda formula. 176
- In parochiali non unita constitui non debet parochus amovibiliter. 177
- Parochialis vacans, donec de illius Rectore provideatur, hodie dum non potest ab Ordinario dari in commendam ad 6. menses. 178
- Et specialiter dari non potest in commendam illi, qui per examen magis idoneus fuit judicatus, interim dum is Bullas à Papa obtineat; ut nec is tantisper in ea constitui Vicarius. 178
- Parochialium non unitarum provisionis forma quæ constituta per Tridentinum. 179.
- A parochiali obtinenda repellitur, cujus opinio gravata ex sola denunciatione vel inquisitione. 179
- Parochialis provisio facta præelecto ab Episcopo minus idoneo, præterito magis idoneo, ut etiam ipsa hæc præelectio non est ipso jure nulla. 198
- Talis præelectus & de parochiali provisus minus idoneus facit fructus parochiales suos, donec ejus electio & provisio per Judicem appellationis revocetur. 198
- Parochialis manet reservata Papæ, & electio & provisio illius est nulla, dum in concursu servata non est forma à Tridentino præscripta. 203. & 206. 5
- Parochialis, dum ea est dignitas, non venit nomine parochialis simpliciter. 210. 1
- Parochialem appellanti, obtinenti in causa, seu reperto magis idoneo conferre non potest Auditor Rotæ, cui commissa causa appellationis, dum parochialis est reservata Papæ, sine speciali mandato. 203. 8
- Parochialis in quibus casibus conferti possit sine concursu. 206
- Parochiali, quæ vacaverit etiam in ipsa curia, providendum per concursum. 206. 1
- Parochialis, dum resignatur simpliciter, opus est concursu. 206. 1
- Parochialis vacans in curia, sive per obitum, sive per resignationem, ex stylo datariæ conferti solet sine concursu, præmissis solum examine super sufficientia. 206. 1
- Parochialis resignata in manus collatoris inferioris Papæ per concursum providi debet, in quo si resignatarius non inveniat saltem æque aptus, fieri ei non debet collatio. 206. 1
- Parochia-

& Verborum.

Parochialis vacans in partibus Papæ reservata, dum per Pa-
pam confertur Romæ præfenti, opus non est concursu.
206. 2
Parochialia beneficia, dum permurantur, etiam dum sunt di-
sparis conditionis, vel unum est simplex, opus non est
concursum. 206. 3
Parochiales ab immemoriali tempore consuetæ optari non
providentur per concursum. 206. 4
Parochialis, dum in ejus provisione servata non est forma
Tridentini, confertur dein sine concursu. 206. 5
Parochialis perpetuò unita accessorie dignitati vel canoni-
catui amittit naturam suam. 206. 7
Provideturque illa dignitas, cui facta unio, sine concursu.
206. 7
Item dum cura citra factam unionem annexa est canonicatui,
in provisione illius canonicatus opus est concursu.
206. 7
Parochialis aut curata non dicitur collegiata, in qua exer-
citur cura per plures, nempe Canonicos illius, aut hebdoma-
darios, eo quod nulli in particulari commissa cura. 206. 9
Parochialis juris patronatus laicalis non est providenda per
concursum. 206. 10
Parochialis juris patronatus mixti, an providenda per con-
cursum. 206. 11
In parochialibus litigiosis vacantibus non est locus concursu,
nisi ubi uterque colligens obicit. 206. 12
In parochialibus aliisque beneficiis curatis regularibus non
est locus concursu. 206. 13
Parochialis ad eò tenuium redituum, ut non ferat operam
concursum, vel nemo sit, qui velit se sistere examini pro
concursum, vel graviores timentur rixæ ex habendo con-
cursum, providi potest sine concursu. 206. 14
In parochialis acquisitione per regredum opus non est con-
cursum. 206. 15
Parochialis habitu tantum talis providetur sine concursu;
secus est, ubi redierit ad actum. 206. 16
Parochialis solet à Papa conferri alteri sine concursu, dum
approbat & electus per concursum non vult consentire
reservatiõ pensionis annuæ modicæ, quam Papa alicui
reservat. 206. 17
Parochiales suæ diocesis conferre possunt sine concursu
Cardinales Episcopi existentes in curia. 206. 18
Parochialis sine examine conferri nequit Doctori Theolo-
giæ vel juris Canonici, etiam in publica Universitate
promoti, qui docuit per plures annos. 207
Neque Archidiacono, Archiepiscopo, aliisque in dignita-
te constitutis. 207
Neque ipsi Vicario generali Episcopi. 207
Neque ei, qui ierum desiderat parochialem, quam per con-
cursum prius obtinuit resignat. 207
Neque ei, de cuius idoneitate quo ad omnia constat omni-
bus, vel etiam testimonium scriptum habet ab Episcopo,
quod sit idoneus. 207
Parochialis quamvis ab Episcopo visitari nequeat. 209
Parochialis Ecclesiæ Rectores & Vicarii perpetui, nisi intra
annum susceperint sacerdotium, etiam non moniti, ipso
jure privati sunt beneficiis. 320
Parochialem, qui receperit, non intendens intra annum fieri
sacerdos, ipsam postmodum dimisurus, tenetur ad resti-
tutionem fructuum. 320. 2
Parochialem qui contrulit sciens providendum non inten-
dere suscipere sacerdotium, præterquam quod peccet
mortaliter, tenetur & ipse in defectum talis parochi ser-
vare Ecclesiam indemnem. 320. 2
Parochiam recipiens animo dubio de suscipiendo sacerdo-
tio, pariter peccat, & tenetur ad restitutionem; secus est
de eo, qui animo conditionato suscipiendi sacerdotii eam
recipit. 320. 2
Parochialem recipiens cum animo suscipiendi sacerdotii,
& dein mutato animo sacerdotium non suscipit, non te-
netur restituere fructus perceptos ante hanc animi mu-
tationem. 320. 2
Parochialem recipiens non est obligatus habere animum il-
lam semper retinendi. 320. 3
Parochialem recipiens, intra annum eam potest permurare,
& tunc permurans iterum habebit annum, intra quem
fiat sacerdos. 320. 3
Parochialem recipiens, dum habet animum suscipiendi sa-
cerdotium, si eam retineat, & simul habens animum eam
dimittendi, non tenetur restituere fructus, nec peccat.
320. 3
Parochialia beneficia habentes ad abessendum ratione do-
tionis Theologiæ hodie dum egent indulto Papæ & li-
centiâ Ordinarii. 379. 2

P. Leuren. Fort. Benef. Tom. I.

Parochialem aliudve beneficium curatum habeas, jure an-
tiquo ad quinquennium abesse poterat, & lucrari fructus
studens Theologiæ vel juris canonico. 380. 1
Hodie dum post Tridentinum probabilius ad hoc egent in-
dulto speciali Papæ, & licentiâ Ordinarii. 380. 2. & 3
Ubinam igitur quo ad curatos derogeretur à Tridentino di-
ctis privilegiis juris antiqui. 381
Super parochiali lis non excusat à residendo. 382. 2
Parochiali annexæ suæ dignitati, canonicatui, non deser-
viens per Vicarium, privandus est eâ parochiali ad vitam,
absque eo, quod illa avellatur à dignitate, canonicatu
&c. 388. 2
Quin & privandus ipsâ dignitate, canonicatu, cui annexa.
388. 2
Parochialem habentes non annexam canonicatui vel digni-
tati suæ, in ea residentes percipiunt quidem fructus be-
neficiorum, non tamen distributiones. 404. 10
Secus est de canonicis exercentibus curam de jure, vel con-
suetudine incumbentem canonicatui suo; hi enim pro tem-
pore, quo ministrant & resident in Ecclesia curata, perci-
piunt etiam distributiones in Ecclesia canonicatus sui.
404. 10
Parochialis Ecclesiæ reparatio cujus sumptibus faciendâ. 433
Parochialis Ecclesiæ Rector gaudens decimis, aut illius Ec-
clesiæ reditibus, dum portio nulla aut insufficientis redi-
tuum ad fabricam deputata, pro eorum rata ad ejus re-
parationem contribuere tenetur. 433. 1
Item alii beneficiati, qui in ea Ecclesia beneficia habent, dum
detractis necessariis aliquid eis superest, tenentur ad di-
ctam reparationem contribuere. 433. 1
De cetero, ubi reditus ad hoc deficienti Rectori, contribuere
ad reparationem tenentur parochiani, aut etiam pa-
troni, dum Ecclesia est juris patronatus. 433. 1
Parochialem reparandâ à laicis, ubi est consuetudo, hæc est
servandâ. 433. 1
Parochialis Ecclesiæ usu cedere non possunt Parochus aut
parochiani, ut videntur onera eam reparandi. 433. 1
De parochiali Ecclesia reparandâ quæ dicuntur, eadem lo-
cum habent in reparatione domus parochialis. 433. 2
Parochialis laborans nimia egestate ad matricem, vel Ec-
clesias vicinas est transferenda cum potestate conver-
tendi eam ad usus profanos non fordidos. 433. 1
Parochiale jus in quo consistat. 441. 2. & 449. 1. vide. V. Jus.
Parochiales functiones, ut sunt benedictio cereorum, pal-
marum, celebratio missæ in Cœna Domini &c., plures de
consuetudine aut privilegio sunt in templis regularium,
absque eo, quod à parochis impediri queant. 442. 1
Parochiales tamen functiones, quæ à jure parochiali diver-
se non sunt, in conventibus regularium cum parochianis,
parochio invito, exerceri non possunt. 442. 1
Parochiali Ecclesiæ subjectæ non sunt, nec ab ea dependent
Ecclesiæ intra limites parochiæ fundatæ, præscindendo
à consuetudine & speciali dispositione fundatoris. 447. 1
Parochialis, dum erigitur in collegiatam, præcedit omnes
alias parochiales, etiam matricem. 448. 2
Parochiale jus non deperditur per accidentalem mutatio-
nem domicilii, nec acquiritur ex simplice habitatione si-
ne animo aliquo modo declarato perpetuò ibi habitan-
di. 449. 3
Parochialis habitu tantum talis & simplex beneficium per
hoc non amittit jura sua. 449. 4
Parochialia jura ad quem spectent, seu quorum respectu
dentur. 450. vide. V. Jus.
Parochiali Ecclesiæ cui solvendæ decimæ personales. 471.
Cui parochiali solvendæ decimæ prædiales. 472. vide. V. De-
cimæ.
Parochialis, in qua recipiuntur sacramenta, ut præscribat
contra parochialem, inquisita prædia, 10. anni suffi-
ciunt. 479. 4
Parochiali, cui donata sunt bona sita in alia parochia, an
teneatur ex eis decimas alteri isti parochiali. 484. 3
Parochialem noviter erigere intra limites parochiæ alterius
nequit Episcopus sine causâ in præjudicium Ecclesiæ
baptismalis. 481. 1
Ad parochialem illam noviter erectam, assignato ei paro-
cho proprio, spectant decimæ de jure communi. 481. 1
Ad eam tamen non trahuntur ipso jure decimæ pertinentes
ad matricem, sed penes hanc remanent, nisi factâ eâ dis-
tributione, Episcopus eas novo illi parochio assigna-
rit. 481. 2
Ut parochialis, tali filiali aliunde sufficienter provisâ, ma-
trix jura omnia parochialia pro dignitatis suæ conserva-
tione retineat, nulla est juris resistentia. 481. 2.

Index rerum

Parochus.

- Parochi nomen unde tractum in Ecclesiam, & quid in iure canonico importet. 142
- Parochi nomen an & qualiter Episcopo tribuatur. 143
- Parochi nomen competit propriè & immediatè respectu Ecclesie cathedralis, non respectu aliarum parochialium, Episcopo. 143. 1
- Parochus universalis est Episcopus, & tota diocesis dicitur una ejus parochia, dum in diocesi distincta non sunt parochie. 143. 2
- De parochis loquens dispositio non extenditur ad beneficia habentia accessorie parochialitatem. 143
- Parochis non fit præjudicium ex eo, quòd religiosis concedatur potestas abiolendi. 34. 2
- Parochus amovibiliter constitui non debet in parochiali non unita. 177
- Parochus examinatus & approbatus semel potest iterum subijci examini & suspendi. 210. 1
- Idque, etiam si approbatus per concursum. 210. 2
- Non tamen ad effectum omnimodæ reprobationis cum privatione beneficii, nisi ubi impetitia talis, ut cessaret probabilis spes addiscendi seu reminiscendi necessaria. 210. 2
- Neque etiam in actu visitationis revocari potest ad examen, si nulla urgeret suspicio imperitiæ. 210. 2
- Parochus intra annum à die obrentæ pacificæ possessionis fieri debet sacerdos. 319
- Parochus negligens intra annum fieri sacerdos sine alia monitione ipso jure privatus est parochia. 320. 1
- Non tamen statim, ac ad illud tempus devenit, ut jam non possit fieri intra annum sacerdos, amittit parochiam, sed expectandus lapsus anni. 320. 1
- Parochorum nomine in ordine ad dictam pœnam privationis incurramdam non veniunt Rectores Collegiarum simul parochialium, neque Decani, Præpositi, Archidiaconi Ecclesie curatæ, dum hi sunt in dignitate. 320. 1
- Neque venit parochus habitu tantum, quamvis is intra annum à die, quo recepit parochianos, debeat fieri sacerdos. 320. 1
- Cum parochus an dispensare possit studiorum gratiâ Episcopus, quò minus intra annum teneatur fieri sacerdos. 322
- Parochi actu tales personaliter residere tenentur, etiam si parochia tenuis, vel non nistres vel quatuor remanserunt, vel etiam si obtinuerint coadjutorem vel Vicarium perpetuum ratione senii, infirmitatis &c. quod ultimum tamen limitatur. 366
- Parochi alique curatores animarum strictè & propriè tales tenentur non solum jure humano, sed & divino ac naturali ad residendum. 367
- Parochus qualiter obligetur præcepto divino ad exercendam curam per seipsum. 368
- Parochus retinens parochialem altero substituto licet absens corpore, debet tamen animo & providentia esse præsens. 368
- Cum parochis an & qualiter in lege residendi dispensare possit Papa. 369
- Parochi & Vicarii curati intra parochie limites in loco parochianis commodo, quin & in domo parochiali, si adest (quod tamen limitatur) habitare debent. 371
- Parochus degens in urbe distante à parochia 3. vel 4. milliaribus italicis haberi non potest pro residente; multoque minus degens in urbe nocte claudi solita. 371. 1
- Parochi per bimestre, sive continuè sive interruptum ex causa abesse possunt. 371. 2
- Parochus an peccet mortaliter abessendo per 2. vel tres dies nullo infirmante, nullâ causâ justificante, ubi in propinquo non sunt alii sacerdotes. 371. 2
- Parochis an abesse liceat, constituto Vicario, ex causa rationabili, non petita veniâ ad unam alteramve hebdomadam. 371. 2
- Parochus residere debet non merè materialiter, sed cum effectu, hoc est exercendo per se munia pastoralia; ita ut officium suum non exercens nisi per alium, non satisfaciatur præcepto residendi, ne quidem in foro externo. 371. 2
- In parochia requiritur industria personæ. 371. 2
- Parochus habenti legitime coadjutorem vel cooperatorem non licet omnia ardua relinquere. 371. 2
- Parochus præsens totam curam exercens per alios, an teneatur ad restitutionem fructuum. 371. 2
- Parochis vi juris antiqui studiorum gratiâ licebat abesse ad quinquennium. 374. 1
- Parochis alisque curatis ad tempus non residendi licentiam quatenus dare possint Episcopi. 374. 1
- Cum parochis alisque curatis, ut ad breve tempus non resideant, ex gravi causa dispensare possunt Episcopi ex concessione Papæ. Item legati Apostolici, capirulum sede vacante, Ordinarii locorum. 274. 2. & seq.
- Parochus, vel etiam alius curatus, dum subest Episcopo, etiam si alias parochia collatio spectaret ad inferiorem, debet licentiam abessendi petere ab Episcopo. 374. 5
- Parochus infirmus, dum in loco beneficii curari nequit, potest cum venia Ordinarii per 3. vel 4. menses morari in locis vicinis curationis gratiâ, constituto interim Vicario idoneo. 383. 1
- Parochus non excusatur à residentia ob aëris intemperiem, etiam de licentia Episcopi. 384. 1
- Parochus non excusatur à residendo ratione grassationis pestis. 384. 2
- Non tenetur tamen tunc per seipsum administrare sacramenta, si idoneum Vicarium, vel religiosos ad hoc habere possit. 384. 2
- Parochus, etiam de licentia Ordinarii non excusatur à residendo ob capitales inimicitias, sed recurrendum tunc ad S. Congregationem. 385
- Parochi alique curati non possunt ad longum tempus detineri absentes à suis Ecclesiis Romæ in servitio Papæ, nisi ex causa gravis necessitatis, vel majoris utilitatis publicæ. 386. 3
- Idem est de aliis habentibus curam animarum solum exteriorem. 386. 3
- Parochi ultra bimestre abesse nequeunt à suis Ecclesiis in servitio Episcopi, Legati Apostolici, Ecclesie cathedralis. 386. 4
- Parochus ab Episcopo ad quadrimestre occupari nequit in visitatione suæ Ecclesie. 386. 4
- Parochus an de licentia sui Episcopi esse possit Vicarius generalis alterius Episcopi, & abesse ad longum tempus. 386. 4
- Parochus, etiam de licentia Episcopi, abesse nequit ob peregrinationem, etiam ex voto, ultra bimestre alias ei concessum. 387
- Parochis alisque curatis Episcopo inferioribus non residentibus, jure antiquo statuta pœna privationis beneficii ipso jure incurrenda. 388. 2
- Parochus, dum notorium est abesse sine causa, vel habere Ecclesiam pro derelicta (ur dum absens ducit uxorem) opus non est monitionis; sed potest Ordinarius alteri conferre beneficium tanquam vacans, & sic jure privatus censetur, etsi ipso facto privatus non sit. 388. 3
- De cetero monitio nulla requiritur quo ad executionem circa juris effectum, qui hic consistit in sola & simplice privatione; quo ad executionem tamen extrinsecam seu facti consistente in spoliatione ipsa beneficii & collatione illius facta alteri, opus est monitione & citatione partis. 388. 6
- Hanc monitionem opus non est esse trinam, sed expectandum aliquantulum. 388. 7
- Non residendi voluntas & factum, dum liquidum est, hanc pœnam privationis remittere nequit Ordinarius. 388. 8
- Parochis alisque curatis jure novo ob non residentiam non statuitur amplius pœna privationis ipso jure incurrenda, etiam post monitionem. 389. 6
- Parochis alisque curatis sine causa & licentia absentibus ultra duos menses statuuntur à Tridentino tres pœnæ: amissio fructuum, indictio censurarum, & privatio beneficii. 389. 12
- Non tamen necessarium est, ut Episcopus in his pœnis infligendis servet illum ordinem. 389. 7
- Parochis statuta hæc pœna extendit se ad omnes habentes beneficium curatum, seu curam animarum sæcularium, ad ipsos etiam coadjutores & Vicarios. 289. 12
- Pœnæ hæc à Tridentino statuta contra non residentes nullo privilegio, consuetudine, statuto, appellatione, inhibitione, suspendi possunt. 389. 13
- Parochus tenetur ex Justitia administrare parochianis sacramenta. 421. 1
- Parochus peccat mortaliter, ubi negat aut negligit suis administrare sacramenta sine causa frequenter & diu citra etiam gravem necessitatem; secus, si semel iterumque, etiam rationabiliter, extra gravem tamen necessitatem, id negat. 425. 2
- Parochus, etiam cum vitæ periculo, tenetur ex Justitia in gravi periculo ministrare suis sacramenta, quod ipsum tamen limitatur. 425. 2. & 3.
- Parochus tenetur cum evidente vitæ periculo ex Justitia ministrare Baptismum, dum non est alius, qui id facere possit, in morali verò vitæ periculo vocatus, sufficit docere modum, quo ipsi vocantes baptizent. 425. 4
- Parochus tenetur ex Justitia cum morali vitæ periculo admi-

& Verborum.

administrare moribundo sacramentum poenitentiae de-
cessuro alias sine illo; limitatur tamen hoc ipsum 425. 5
Parochus tenetur administrare Sacramentum Eucharistiae,
quoties id pii subditi rationabiliter petunt. 425. 6
Tenetur etiam illud sub gravi praecipio ex iustitia ministrare
infirmis tempore pestis, etiam si intelligat aegros esse
dispositos per sacramentum confessionis. 425. 6
In casibus tamen particularibus poterit excusari, prout pe-
riculum propriae vitae multum augetur, & necessitas pro-
ximi minuitur. 425. 6
Parochus tenetur suis ratione officii ex iustitia ministrare
unctionem extremam, ita ut peccet mortaliter, si sine iusta
causa id neget vel differat cum probabili periculo, ne sine
illa decedat infirmus. 425. 7
Tenetur etiam illam tempore contagionis, sine morali ta-
men vitae suae periculo, ministrare; & etiam cum hoc, ubi
alia Sacramenta ministrari nequeunt. 425. 7
Parochi nolentis administrare subdito Baptismum, & is si-
ne illo moriatur, poena est depositio; nolentis vero ad-
ministrare alia Sacramenta, poena non est determinata,
sed arbitraria. 426
Parochi obligatio circa missarum celebrationem qua. 427
Parochi qua obligatio applicandi sacrificium subditis.
427. 4
Parochus aliusve, num recipere possit elemosynam pro ea
missa, ad quam dicendam alicubi est obligatus, etiam ci-
tra afflictionem intentionis. 427. 4
Parochi qua obligatio assistendi infirmis ac moribundis.
428
Parochi qua obligatio praedicandi verbum Dei. 429
Parochi qua obligatio docendi rudes doctrinam Christiana-
nam. 430
Parochus tenetur facere denunciationses festorum & jeju-
niorum; item denunciationses matrimoniales. 431. 1
Parochus sine licentia Episcopi facere non debet citationes,
praecipua & similia judicialia. Item indulgentias papa-
les, & miracula nova denunciare & publicare. 431. 2
Parochus quaestorios elemosynarum absque Episcopi li-
centia commendare publice non debet, dum petunt pro
hospitali conventu; secus pro sua singulari persona.
432. 2
Parochus jubente Episcopo denunciare tenetur promoven-
dos ad majores Ordines. 431. 2
Parochus sine licentia facere potest, non tamen tenetur, de-
nunciationses rerum deperditarum, postulationes pre-
cum pro hac vel illa necessitate. 431. 2
Parochus habere debet librum, in quo familias & personas
subditorum cum aetatis nota describat. 431. 1
Item librum specialem, in quo describantur omnes in ejus
Ecclesia baptizati cum nominibus parentum, si legitimi
sint, & patrinorum, cum die, mense, anno. 432. 2
Item librum, in quo describantur nomina contrahentium in
ejus parochia matrimonium, una cum nominibus tes-
tium & loci, in quo contractum. 432. 3
Item librum, in quo scribantur nomina confirmatorum,
parentum, patrinorum, nomen Episcopi confirmantis,
dies, mensis, annus, Ecclesiae, in qua confirmati. 432. 5
Item librum, in quo scribantur nomina mortuorum, in ejus
Ecclesia sepulorum. 432. 4
Parochus dictis libris custodiam bonam adhibere tenetur,
ne ad aliorum manus facile deveniant, aut cotrumpantur.
432. 7
Parochorum hi libri per Episcopum de eorum potestate ex-
trahendi non sunt, sed penes illos conservandi, & eorum,
si necessarium, copia danda. 432. 7
Parochi qua obligatio circa reparationem Ecclesiae & do-
mus parochialis. 433
Parochus, aut etiam parochiani, cedere nequeunt usui Ec-
clesiae, ut onera reparandi vitent. 433
Parochus jurisdictionem ordinariam in foro conscientiae
habet, quo ad hoc a lege approbatus, sine alia desuper ei
facienda per Ordinarium licentia, seu approbatione.
434. 1
Parochus potest administrare Sacramentum poenitentiae et-
iam extra parochiam & dioecesim, & ubique locorum suis
subditis. 434. 1
Potest & id ipsum administrare ubique locorum non paro-
chiano suo, absque eo, quod egeat ad hoc nova, seu al-
terius Ordinarii approbatione, modo ei ulterior ad hoc
conferatur jurisdictio. 434. 2
Parochus per collationem beneficii parochialis constituitur
minister publicus Ecclesiae ab ea approbatus. 434. 2
Secus est de aliis tam Regularibus quam secularibus non
parochis, aut Vicariis perpetuis parochialis; hi enim etiam

eorum, pro quibus approbati, confessiones audire ne-
queunt in dioecesi, a cuius Ordinario approbati non
sunt. 434. 3
Parochus, an post dimissum parochiale beneficium citra
novam approbationem audire possit confessiones. 434. 4
Parochus, qui verè talis non est, sed communi errore ha-
beretur pro tali valide absolvit, valentque ab eo alia sacra-
mentaliter gesta. 434. 5
Parochus potest tempore interdicti, etiam sanis, administra-
re Sacramentum poenitentiae. 434. 6
Parochus potest seclusa Episcopi reservatione dare alteri
simplici sacerdoti licentiam administrandi Sacramenta
parochianis suis, excepta poenitentia. 435. 1
Et in specie potest etiam citra necessitatem dare licentiam
alteri Sacerdoti (imò Diacono, ex causa tamen rationa-
bili) solemniter baptizandi infantem suae parochiae.
435. 2
Parochus potest, & quandoque tenetur, alteri Sacerdoti (in-
tellege approbato pro illo loco, in quo auditurus confe-
siones) dare licentiam audiendi confessiones parochiani
sui. 435. 3
Parochus tamen excommunicatus vitandus hanc faculta-
tem dare nequit. 435. 4
A Parocho delegatus ad audiendas suorum confessiones
subdelegare nequit; quod ipsum limitatur. 435. 4
Parochus potest Sacerdoti, etiam ab Episcopo non exposito
ad Sacramenta administranda, dare commissionem ad-
ministrandi suis parochianis in, & extra parochiam Eu-
charistiam. 435. 5
Parochus potest dare licentiam parochiano suo, ut praeci-
puum communionis annuae impleat recipiendo eam ex-
tra parochialem. 435. 5
Item potest alteri dare licentiam praebendi communionem
loco viatici suo parochiano. 435. 5
Parochus dare potest cuivis sacerdoti potestatem admini-
strandi extremam unctionem parochianis seisis. 435. 6
Parochus, etiam irregularis, suspensus, excommunicatus,
non toleratus potest citra necessitatem dare alteri sacer-
doti etiam assistendi matrimonio suorum parochia-
norum, etiam si hic sacerdos sit quoque excommunicatus
vitandus. 435. 7
Sufficit haec licentia assistendi matrimonio concessa a paro-
cho non data in scriptis, extorà vi, metu, dolo, data con-
tra prohibitionem Episcopi, concessa nuncio ad eam pe-
tendam missio, antequam ea ad notitiam sacerdotis de-
veniat. 435. 7
A parocho censetur sufficienter concessa haec licentia, dum
ab eo abscurto aut infirmo data alteri generalis commis-
sio administrandi omnia sacramenta, vel ut possit omnia
intra parochiam ad animarum curam spectantia exerce-
re, quod ipsum limitatur. 435. 7
Licentia illa viget, donec a parocho concedente revocetur;
& quando revocata censetur. 435. 7
Parochi quoque delegati ab Episcopo constituti amovibi-
liter idem quo ad hanc licentiam assistendi matrimoniis
dandam possunt. 435. 7
Parochus hodie nulli dare potest licentiam praedicandi
in Ecclesia parochiali, nisi ad hoc ab Ordinario appro-
bato. 436
Parochus (saltem ubi sic habet consuetudo) potest cum pa-
rochianis suis in dubio iusta de causa, etiam in urbe, ubi
adest Episcopus ejusve Vicarius, dare licentiam quo ad
esum carniū & secundam refectioem diebus jejunii.
437. 1
Parochus potest ex causa iusta, dum nimitum haec est du-
bia, aut videretur non satis sufficiens, dare suis parochia-
nis licentiam laborandi diebus festis, ubi Episcopus ejus-
ve Vicarius generalis vel forensis facile adiri non potest.
437. 2
Parochus cogere non potest parochianos ad audiendam
missam in parochia. 438. 1
Parochus potest, & debet invitare & adhortari parochia-
nos, ut diebus sollemnibus audiant in parochia concio-
nem, ad id tamen, uti nec Episcopus cogere potest mul-
ctis. 439
Parochi mulctis ac poenis, saltem gravioribus, compellere
nequeunt pueros ad audiendam doctrinam Christianam,
eorumque parentes ad eos mitrendos. 440
Ad parochum de jure parochiali spectat habere solennita-
tes illas, quae ad instar earum, quae in Cathedralibus &
Collegiatis dicuntur pontificales; & in hoc ingerere se
non debent laici aut laicorum congregationes, nisi quan-
tum legitima consuetudo permittit. 441. 1
Parochus alias solennitates non tangentes jus parochiale
exercen-

Index rerum

- exercendas in aliis Ecclesiis, vel oratoriis suis intra parochiam impedire nequit. 441. 2
- Parochus functiones quoque plures parochiales, quò minus fiant de consuetudine vel privilegio in templis Religiosorum, impedire nequit. Secus est de iis, quæ à jure parochiali diversæ non sunt; hæ enim in templis Regularium, inviro parcho, cum parochianis fieri nequeunt. 442. 1. & 2.
- Parochi impedire nequeunt, quò minus Regulares parochianorum confessiones audiant. 442. 2
- Parochi impediri nequeunt ab Episcopo, quò minus ipsi concionentur, si velint ac possint, 442. 3
- Parochi prohibere non possunt Regulares, ut hi in suis Ecclesiis non annuncient populo festa & jejunia. 442. 4
- Parochi impedire possunt Regulares, quò minus ducant ac dirigant processiones extra suum ambitum per vias publicas parochiæ. 445. 5
- Parochi impedire nequeunt monasteriorum ac Collegiorum Regularium ædificationem sub prætextu, quòd vel sic priventur emolumentis ex domibus istæ ædificationi incorporatis aliis percipi solitis. 443
- Parochis dicta emolumenta resarcire non tenentur Regulares; uti nec Judæi pro domibus, quas inhabitant, ad emolumenta, quæ percepissent à Christianis easdem inhabitantibus. 443
- Parochis tamen aliarumque Ecclesiarum Rectoribus relinquuntur erigi non possunt, nisi ad certas annas Collegia Regularium unà cum Ecclesiis ad recipienda inibi sacramenta & divina. 443
- Parochi nequeunt in suos ferre censuram. 444
- Parochus, seu Rector pro juribus suæ Ecclesiæ potest agere, 445. 1.
- Item, etiam sine superioris auctoritate pacifici in favorem & commoditatem Ecclesiæ suæ. 445. 2
- Parochi tenentur conficere bonorum ac redituum Ecclesiæ suæ inventarium, & illius copiam tradere Ordinario. 446. 1.
- Parochus quid possit circa alienationem, elocationem rerum mobilium & immobilium Ecclesiæ suæ. vide v. *Alienatio bona.*
- Parochus habet territorium limitatum intra suos fines, ac etiam intra illos respectu eorum, qui subsunt ejus curæ & jurisdictioni. 447. 2
- Parochus, dum ingreditur Ecclesiam exemptam intra dictos fines sitam, dicitur esse extra territorium proprium, 447. 2.
- Parochi jurisdictione qualiter nihilominus adesse adhuc dicitur in Ecclesiis Regularium aut Hospitalis, quòd ad concernentia curam animarum. 447. 2
- Parochus in Ecclesia parochiali præcedit etiam primas dignitates. 447. 3. & 448. 1
- Parochus, seu Rector Ecclesiæ parochialis in ea thurificandus ante dominum loci; quin & ante Canonicos Cathedralis intervenientes jure privato & singulari. 448. 1
- Parochus non præcedit Canonicos Cathedrales, ubi illi representantes corpus Capituli interveniunt in Ecclesiis parochialibus. 448. 1
- Parochus in processibus funeralibus Canonicis Cathedralibus capitulariter incidentibus, seu Capitulo & Clero Cathedralis Ecclesiæ digniorem locum relinquere debet. 448. 1
- Ad parochum Ecclesiæ, in qua defunctus sepeliendus, spectat facere officium. 448. 1
- Parochus defuncti, vel Ecclesiæ, in qua defunctus sepeliendus, præcedit ceteros quoscunque presbyteros. 448. 1
- Parochus & Rectores omnes curati in associandis funeribus propriæ parochiæ, processibus, functionibus synodalibus digniorem locum cedere debent Canonicis Collegiarum, 448. 2
- Parochorum præcedentia respectu aliorum parochorum, sive Regularium, sive secularium, datur secundum Ecclesiarum, quibus præfunt, prærogativam, 448. 3
- Parochus tamen, ad cujus Ecclesiam deferretur defunctus, præcedit alterum, ad cujus parochiam spectabat defunctus, 448. 3
- Parochi & alii Clerici seculares præcedere debent Regulares, tam monachos quàm fratres quorumcumque Ordinum, etiam mendicantium in processibus similibusve actibus publicis, 448. 4
- Parochi habent juris assistentiam super jure parochiali percipiendi intra parochiarum suarum limites. 449. 2
- Parochi quale jus circa funera. 451.
- Parochus quale jus habeat sepeliendi. 452
- Parochus omnes parochianos suos, quibus sacra sepultura conceditur, sepelire debet in Ecclesia vel cimiterio parochiali. 452. 1
- Parochus illud officium sepulturæ præstare debet peregrinis decedentibus intra suam parochiam, nisi consuetudo aliud habeat. 452. 1
- Parochus quòd ad hoc officium præstandum præfertur omnibus, quòd pluribus limitatur. 452. 1
- Parochus privato corpore jam alibi sepulto, illud extractum restitui debet. 452. 1
- Parochus de jure communi competit jus interveniendi funeribus. 453. 1
- Parochus, quamvis invitus, intervenire debet, & parochiani, quamvis invitati, eum vocare tenentur. 453. 1
- Vide *V. Regulares.*
- Parochus impedire nequit Regulares privilegiatos, ut in Ecclesiis suis sæculares sepeliant, 453. 1
- Parochus inconsulto, possint Regulares decedentes suos extra claustra ad suas Ecclesias deferre. 453. 1
- Sine intervenitu parochi non possunt Regulares funus cujus suorum mortui intra claustra deferre per plateas parochiæ. 453. 1
- Parochus non interveniente nequeunt Regulares in propria etiam Ecclesia, funus & sepulcrum peragere, etiam dum cada ver clam sine eorum intervenitu delatum esset ad eorum Ecclesiam. 453. 1
- Parochus irrequisito, funus levare domo non licet aliis 453. 3.
- Parochus invito, ubi is vocatus venire renuit, funus de domo defuncti levate, & recta ad suas Ecclesias deducere possunt Regulares. 453. 3
- Ad parochum spectat, tam in domo defuncti, quàm per viam ad Ecclesiam Regularem, in qua sepeliendus, officium peragere etiam incedendum per fines aliarum parochiarum. 453. 3
- Parochus proprius defuncti, & non parochus, in cuius parochia situm Hospitale, subintrat, dum funus defuncti in hospitali alibi elegantius sepeliri deportandum. 453. 3
- Parochus in ingressu portæ vel atrii Regularis Ecclesiæ, aut alterius, in qua sepeliendus defunctus, munus suum dimittit, & illud reassumit aliquis de Regularibus. 453. 3
- Parochi est declarare, per quam viam deducendum funus, & convocare sacerdotes alios ad funus associandum, quòd tamen limitatur. 453. 4
- Parochi non habent jus plus exigendi pro tumulandis externis quàm civibus; & pauperes gratis sepelire debent, 453. 8.
- Parochus non tenetur functiones funerales facere de nocte, vel etiam in majore pompa, majore cum labore: unde tunc plus ei dandum, quàm alià determinatum, 453. 8
- Parochus debentur oblationes factæ in Sacello vel Capella sita intra fines parochiæ. 463. 3
- Item factæ imaginis positæ intra fines parochiæ, est extra parochialem. 463. 5
- De oblationibus ad parochum pertinentibus, & de earum administratione spectant ad parochum. Vide *V. Oblationes.*
- Parochus parochianum ad solvendas decimas cogere nequit, negando ei Sacramenta, aut eas ab illo accipere vi, 495. 4
- Parochi ex debito reali tenentur solvere decimas ratione bonorum non titulo spiritali habitorum. 484. 2
- Contra parochum à non parocho, v. g. conventu religioso præscribi potest jus decimarum. 479. 3
- Parochus præcipuè ac primario de jure communi debentur decimæ. 480. 4
- Parochus quòd ad jus decimandi habet intentionem fundatam contra quemcumque perceptorem decimarum & possessorem juris decimandi, etiam Episcopum, & Vicarium curatum perpetuum; quòd ipsum limitatur. 480. 4
- Parochus non tenetur probare jus decimandi pertinere ad se, sed contrarium asserenti incumbit onus probandi. 480. 4.
- A parochus spoliatus possessione percipiendi decimas, non restituitur, nisi plenè de suo jure docuerit, & sic justicet possessionem. 480. 4
- Parochi non tenentur ex debito personali de jure communi solvere decimas; nec illas eis imponere potest Episcopus. 483. 6

Patronus.

Patrona, vel compatrona non efficitur Ecclesia, aut ejus Rector ratione concessi in ea fundi ad construendam Cappellam, vel Altare.

Patro-

& Verborum.

patroni consensus requirendus, ubi novum onus beneficio imponitur ab Episcopo. 31
 Patroni consensus non requiritur ad hoc, ut Rector principalis constituat Vicarium perpetuum in beneficio patronato unito suæ Prælaturæ. 117
 Secus est in aliis casibus, v. g. dum constituitur Vicarius in Ecclesia filiali erecta ob parochiæ amplitudinem. 117
 Patronus ecclesiasticus ex approbatione in examine pro concursu eligit digniorem, dum institutio spectat ad Episcopum, ab eo instituentem. 206. 11
 Si verò institutio spectet ad alium, Episcopus eligit digniorem, quem patronus ecclesiasticus præsentat habenti instituire. 206. 11
 Patronus ecclesiasticus, dum duo iudicari sunt æquè idonei, potest gratificari uni ex illis, cui voluerit, & illa gratificatio non spectat ad Ordinarium, etiam si ad hunc spectet institutio. 206. 11
 Patronus ecclesiasticus, si ex iudicatis in concursu dignis præsentet minus dignum, tenetur eum adhuc instituire Episcopus. 206. 11
 Patroni quando teneantur ad reparationem Ecclesiæ patronatæ. 433. 1

Pauperes.

Pauperes, etiam gravi solum necessitate pressi, ita ut solutis decimis non possint se suosque alere, non tenentur eas solvere. 453. 5
 Pauperibus iure antiquo applicata pars decimarum & fructuum ecclesiasticorum. 483. 5
 Pauperes communi pressi necessitate solvere adhuc tenentur decimas. 483. 5

Pensio, Pensionarius.

Pensio venit sub lata acceptatione beneficii. 298. 1
 Pensionarius quo ad privilegium fori venit appellatione beneficii. 308
 Pensio non habet rationem beneficii. 1. 4. 1
 Pensio nullam certam ætatem requirit. 212. 2
 Pensionem super fructibus paterni beneficii obtinere nequit filius illegitimus sacerdotis, alteriusve Clerici. 272. & 277. 1.
 Pensionem tamen, quam habuit pater, habere potest filius ejus illegitimus. 277. 2
 Pensionis incapaces sunt filii hæreticorum. 298. 1
 Pensionis super fructibus beneficii de jure communi capaces sunt laici; ex stylo tamen Curiæ Romanæ non sunt capaces. 308
 Pensionarius, si tempore reservationis pensionis est laicus, reservatio est nulla. 308
 Pensio habet annexum onus recipiendi officium B. Virginis. 308
 Pensio reservata excommunicato qualiter sit nulla. 325

Permutatio, Permutare.

Permutatio quævis facta in favorem excommunicati excommunicatione majore est ipso jure nulla. 325. & 326
 Permutare beneficium habitum ante paternam hæresim, dein post illam nequeunt hæreticorum filii. 298. 2
 Permutare quis potest parochiam intra annum absque eo, quod factus sit sacerdos. 320. 3
 Permutari potest jus decimarum cum jure decimarum alterius Ecclesiæ, interveniente consensu Episcopi. 477. 3

Personatus.

Personatus quid. 32. 3
 Personatus & dignitas sumuntur quandoque pro eodem. 32. 3
 Personatus in multis locis dicitur quodlibet beneficium eorum. 32. 3

Pœna penalis.

Pœna, ad quas quis damnatus per sententiam Judicis, quænam inducant infamiam juris, & irregularitatem. 327.
 Pœna statuta curatis non residentibus jure antiquo. 388
 Pœna iisdem statutæ jure novo. 389
 Pœna ubicunque ipso jure incurritur propter factum, extinguitur sententia factum illud simpliciter declarans. 388. 5
 In penali materia quælibet causa colorata excusat. 187. 1
 Penalis lex, etiam sub pœna incurrenda ipso jure, quando obliget delinquentem ad executionem sine sententia declaratoria Judicis. 289. 3

Pœna amissionis fructuum ob non residentiam non habet locum in Abbatibus & Prioribus. 389. 12
 Pœna parochi nolentis administrare suis Sacramenta quæ. 416.
 Pœna quæ jure communi statutæ non solventibus decimas, aut solvi impediuntibus, aut usurpantibus. 494. 1. & seq.

Pœnitentia.

Pœnitentiæ Sacramentum, quo minus infirmis in propriis eorum ædibus ministrant Regulares, impedire nequit parochus. 442. 2
 Pœnitentiæ Sacramentum potest parochus tempore interdicti ministrare, etiam sanis. 414. 6
 Pœnitentiæ Sacramentum administrare potest parochus extra parochiam & diocesium suam ubique subditis suis. 434. 1.
 Pœnitentiæ Sacramentum potest parochus administrare ubique locorum non subdito suo absque eo, quod egeat ad hoc novâ, seu alterius Ordinarii approbatione, modò ei ad hoc conferatur ulterior juris dictio. 434. 2
 Pœnitentiæ Sacramentum tenetur parochus ex justitia cum morali periculo vitæ suæ ministrare moribundo decessuro aliâ sine illo; limitari tamen hoc ipsum. 425. 5
 Pœnitentia salutaris quæ. 300

Pœnitentiarius.

Pœnitentiarius in exercitio curæ & administratione Sacramentorum impediens habetur pro assistente in Choro in ordine ad participandas distributiones. 133. 1
 Pœnitentiarius esse debet 40. annorum; defectu tamen hujus ætatis non obstante, dum alius aptior pro loci qualitate haberi nequit. 219
 Pœnitentiarius Cathedralis audiens confessiones habetur pro præsentate in Choro, & lucratur distributiones. 404. 6
 Pœnitentiarius Canonice occupari non potest ultra 3. menses aliâ datos Canonice in servitio Episcopi. 405. 2

Populus.

Populus quot homines requirat. 339. 1

Portio quarta canonica.

Portio quarta canonica seu funeralis quid sit. 454. 1
 Portio quarta canonica parochialis qualiter distinguatur à portione quarta canonica episcopali. 454. 1
 Portio hæc de jure communi est quarta pars obventionum; potest tamen ex consuetudine esse pars tertia, vel medietas. 454. 2
 Portio hæc unde solvenda. 456
 Ab ea solvenda quænam Ecclesiæ sint immunes. 457
 Cui Ecclesiæ debeatur. 458

Possessio.

Possessio beneficii adjudicanda secundum ultimum statum, in quo vacavit. 32. 2
 Possessio temporis immemoralis facit præsumptionem juris ac tituli, dum illius capacitas est in possidendo. 474. 6
 Possessio immemoralis quænam dicatur. 474. 8
 Possessor malæ fidei nunquam præscribit. 38. 6
 Possessione spoliatus, antequam de titulo & causa possidendi agatur, restitui debet. 480. 4
 Possessione tamen decimarum spoliatus à parocho non restituitur, nisi plenè de suo jure docuerit. 480. 4

Præbenda.

Præbenda est perpetuè accessoria ad Canonicatum. 312. 6
 Præbenda est quid diversum à Canonicatu. 312. 6
 Præbendæ annexus esse potest Ordo, & non Canonicatus, & contra, vel etiam utriusque. 312. 5
 Præbenda quænam sit sacerdotalis. 312. 5
 Præbenda est sacerdotalis, vel diaconalis; ergo etiam Canonicatus est sacerdotalis; mala est argumentatio. 312. 6
 Præbenda est Canonicatus, dum prorsus inseparabiles sunt propter annexionem constitutivam unius individui, Ordo annexus uni, censetur etiam annexus alteri. 312. 6

Præcedentia.

Præcedentiam habent Canonici, etiam Collegiarum supra parochos in processibus similibusq; actibus publicis; nisi forte parochus in exequiis faciat officium in propria sua Ecclesia. 448. 2
 Præ.

Index rerum

Præcedentiam supra monachos habent parochi aliique Clerici sæculares. 448. 4
Præcedentiam habent parochi inter se secundum prærogativam Ecclesiarum, quibus præfunt. 448. 3

Prælati, Prælatura.

In prælatum eligi nequit, qui sæpe inebriatur. 234
In prælatum eligi num possit dæmoniacus. 235
In prælatum eligi nequit mente captus, etsi in una tantum materia delirer, vel habeat lucida intervalla, vel qui semel tantum fuit fatuus ex causa habituali, seu permanente. 232
Si tamen talis probetur perfectè sanatus, poterit sine dispensatione eligi in prælatum, si prius fuit in Ordine, quem talis prælatura requirit; si verò prius non fuit in isto Ordine, sine dispensatione Papæ ordinari nequit; quia irregularis, & sic indirectè ineligibilis. 232
Prælati, etiam principales, Ecclesiæ collegiatæ non habens aut negligens recipere Ordinem isti dignitati annexum, præsidere adhuc potest, & habere vocem in Capitulo. 318
Prælatura seu Superioratus Regularium requirit professionem. 323
Prælati Regularium exempti, & alijs privilegiati cum suis, ne quidem ad Ordines minores dispensare possunt in bigamia interpretativa & vera. 358
Possunt tamen id in bigamia similitudinaria, dum jurisdictionem in suos quasi episcopalem habent. 358
Prælati Regulares cum suis tantum dispensare possunt, quantum Episcopi cum suis. 358
Prælaturam validè & licitè admittit infirmus, dum illi moraliter certò non constat, se ratione infirmitatis non posse exequi partes prælaturæ & muneris. 237
Prælati, cui supervenit infirmitas reddens illum inhabilem ad gubernandum, non tenetur renunciare. 238
Prælati Regularis post depositam prælaturam non manet amplius approbatus respectu suorum Regularium. 474. 4
Prælati nulli inferior Papæ relaxare potest obligationem solvendi decimas. 487. 5

Præpositura.

Præpositura requirit sacerdotium; dum curam animarum habet; secus, si eam non habet.
Præpositus talis intra annum sacerdotium non recipiens, præposituræ non in solo jure privatus, sed privandus est, si monitus id non fecerit. 320. 4

Præscriptio, Præscribere.

Præscriptio repugnans ultimo statui beneficii eget plenâ & concludente probatione. 33. 1
Præscriptio perficitur etiam unico actu, dum is habet tractum successivum, ita ut relinquat effectum continuatum per tempus à jure requisitum ad præscriptionem. 38. 1.
Præscriptionis modus idem est in beneficio sæculari ac regulari. 38. 5
Præscriptio decimarum ab una Ecclesia contra aliam, an & qualiter contingat. 472. 3
Præscribi nullatenus à laico potest jus decimarum primarium. 473. 2
Præscribere an possit laicus jus decimandi secundarium, seu præfatum à titulo spiritali. 474. 7. & 8
Præscriptionem nulla consuetudo aut detentio generare potest, ubi est incapax possessio. 474. 8
Præscribere laicus contra laicum potest decimas. 475. 6
Præscribi possunt decimæ, etiam contra parochum, à quocunque Clerico, vel etiam Conventu Regularium. 479. 2
Præscriptio hæc in specie respectu diversarum personarum, quæ præscribunt, vel contra quos præscribitur, quantum tempus, quasve condiciones requirat. Vide *V. Decima*.
Ad præscribendum contra Ecclesiam requiratur 40. anni cum titulo vel tempus immemorabile, quando jus est contra præscribentem. 479. 3
Præscribens in fundo decimas, censetur præscribere eas ex omnibus fructibus, qui ibi nascuntur. 479. 8
Præscribens decimas personales habitantium in aliquo loco, præscribit easdem contra adventitientem postmodum, ibi demque fixentem domicilium. 479. 9
Præscriptione propriè dicta qualiter eximi possint aliqui à solvendis decimis. 492.
Vide *V. Decima*.
Præscriptio propriè talis qualiter differat à consuetudine. 492.

Præsentatio.

Præsentatio tunc censetur fieri, quando literæ præsentationis traduntur Ordinario. 309
Præsentationis tempore requiritur in præsentato Clericatus. 309
Præsentatio ad parochialem facta à laico est valida, nec præsentato per hoc creatur præjudicium, dum is dein examinatus per Examinatores non synodales invalide instituitur. 187. 1

Præsumptio.

Præsumptionem juris ac tituli facit possessio immemorialis, dum hujus capacitas est in possidente. 474. 6, & 9
Præsumptio cedit veritati. 33. 1
Præsumitur major idoneitas in prælecto ab Episcopo in concursu, donec ea excludatur per probationes contrarias. 201. 1
Præsumptio hæc non cessat, etsi appelletur, & per sententiam Metropolitanam revocetur prælectio facta ab Episcopo. 201. 2
Præsumptiones & conjecturæ probant ætatem. 127. 4
Præsumptionem inter & præscriptionem quæ differentia. 474. 8.
Præsumptionem legitimè olim factæ concessionis decimarum laico facit consuetudo immemoralis cum bona fide. 478. 8.

Primitiæ.

Primitiæ quid sint. 499. 1
Primitiæ quo jure debentur. 499. 2

Priorissa, Vide Abbatiissa.

Prioratus.

Prioratus claustralis non est administratio aut officium cum jurisdictione, sed simplex quædam procuratio & agentia. 67
Est ad nutum revocabilis. 67

Privatio.

Privatio non ipso jure, sed faciendâ per sententiam privatorum Episcopatus statuta olim Episcopis non residentiibus. 388. 1
Privatio ipso jure incurrenda ob non residentiam statuta alijs curatis, erat jure antiquo. 383. 2
Privationis hujus pœna, ut incurrat, an opus prævia monitione. 387. 3
Super privatione illa non est opus positivâ pronuntiatione, sed sufficit declaratoria super vacatione ob non residentiam. 393. 9
Ad privationem beneficii ob non residentiam non curati requiritur tria monitio per edictum publicum. 424. 10
Privatio fructuum ob non residentiam nullam requirit monitionem. 424. 4
Privatus quis ob non residentiam, dum hæc solum causativa est, quancumque revertitur, restituitur in beneficium. 424. 14.

Privilegium.

Privilegium vergens in præjudicium tertii strictè interpretandum. 489. 6
Privilegio concessio conferendi beneficia comprehenduntur omnia, etiam curata & dignitates. 34. 4
Non tamen comprehenduntur electiva. 34. 2
Privilegio quidquid obtineri potest, consuetudine quoque induci potest. 308
Privilegio papali tolli potest obligatio solvendi decimas in totum, vel in partem. 489. 486. 3
Privilegium illud amplum concessum omnibus Religiosis non solvendi decimas de laboribus seu nutrimentis suis proprijs, adeoque de prædijs, quæ proprijs manibus vel sumptibus colunt, revocatum est. 488. 4
Privilegium specialiter concessum non solvendi decimas qualiter valeat, & extendendum limitandūque sit. 489
Privilegium dictum, ut valeat, derogandum cap. *nuper*. 489. 1
Privilegium exemptionis à decimis non censetur Papa communitate communicando privilegia alicujus Ordinis specialiter exempti à solvendis decimis. 489. 2
Privilegium exemptionis à decimis conceptum his vel similibus verbis: *ut non solvant decimas de prædijs, quæ habent, vel ex bonis possessis*: non extendit se ad sola novalia, sed ad omnia tunc habita; quod ipsum limitatur. 489. 3
Privi-

Privilegium cum dictis verbis conceptum extenditur quoque ad prædia post illud acquirenda. 489. 4
 Non verò extenditur ad prædia, quæ habent Religiosi sibi locata, conducta, vel in emphyteusim. 489. 6
 Dum in privilegio tali diceretur: *Eximius Religiosorum prædia à decimis*: vel, *eximius Religiosorum prædia à decimis*: nullà adjectâ restrictione vel ampliacione, extenditur etiam ad colonos talium prædiorum, ut & hi liberi sint à decimis. 489. 7
 Privilegium tale conceptum his similibusve verbis: *ut non solvant decimas laborum suorum*: extenditur ad prædia, quæ aliis tanquam nudis ministris & servis tradunt colenda, constitutâ illis mercede, sive in pecunia, sive in frumento: non verò ad illa, quæ colenda tradunt pro certa annua pensione pecuniaria. 489. 8
 Privilegium tale concessum pluribus, v. g. Ordinibus, dum revocatur quo ad unum, non censetur revocatum quo ad alios: quod ipsum limitatur. 489. 9
 Privilegium non solvendi decimas qualiter amittatur. 490
 Vide V. Decimæ.

Probatio.

Probatio vera status beneficii clicitur aut ex tenore fundationis, aut ex legitima præscriptione. 33. 1
 Probatio præsumpta status beneficii oritur ex simplici ultimo statu beneficii. 33. 1

Processio.

Processiones facere per parochiam spectat ad parochos, & possunt hi impedire regulares, ne eas ducant extra ambitum suum. 442. 5

Professio.

Professio expressa in eadem Religione requiritur, ut validè quis possit promoveri in Prælatum, vel Superiorem Regularem. 323
 Professus, si in Religione non adeser, qui eligi possit, adhuc à nullo inferiore Papâ eo inconsulto fieri potest, ut eligatur alia persona digna ex alio Conventu, vel Religione. 323
 A professione tempus quantum requiritur, ut eligi quis possit in Prælatum Religionis. 324
 A professione mox electi electio non est irrita, sed dum is non foret satis instructus in observantiis sui Ordinis, irritanda. 324
 Professionem quis emittere nequit nisi post expletum annum probationis. 324

Rector.

Rectori de cura respondere non tenetur Vicarius. 132. 3
 Rector principalis non potest Vicarium impedire in cura. 132. 3
 Rector principalis non potest se, invito Vicario, ingerere in exercitio curæ ipsius. 132. 3
 Rector habitualis solus est propriè sponsus Ecclesiæ. 110. 2
 Rector Ecclesiæ parochialis, dum ea unitur monasterio, ita tamen, ut per sæcularem regatur, is præsentatus à monasterio, non potest ab illa Ecclesia removeri nisi per Episcopum ex rationabili causa. 66

Regressus.

Regressus ad beneficium quid sit, & quando concedatur. 206. 15
 Regressus conceditur tantum Cardinalibus aliisque personis qualificatis Papæ gratis. 206. 15
 Per Regressum, dum acquiritur parochia, opus non est concursu, si regrediens eam ante possedit: secus est, si eam nunquam possedit. 206. 15

Regula.

Regulæ Cancellariæ expirant morte Papæ. 174. 2
 Regulæ de annali & trienniali possessione non habent locum in beneficiis manualibus. 84
 Regula de annali non intrat in Vicaria temporalia. 111. 2

Regulare, Regulares.

Regulare beneficium esse unde arguatur. 35
 Regulari beneficio conditio illa, quod non nisi regulari conferri possit, non est ita essentialis, quin quandoque conferri possit sæculari. 36
 Regularibus non habentibus beneficium, possidentibus decimas, eæ debentur quidem ex Justitia, non tamen de jure communi. 480. 2
 Regulares in odiosis non veniunt nomine Clerici. 278

P. Lauren. Feri Benef. Tom. I.

Regulares etiam exempti ædificare nequeunt in loco non exempto sine licentia Episcopi Diocesani. 43. 1
 Hic tamen consensus necessarius non est ad mutationem monasterii de loco in locum, uti hec ad ampliacionem monasterii. 43. 1
 Regularibus ædificandi novos conventus licentiam dare non potest Ordinarius, nisi vocatis & auditis aliis interesse habentibus. 43. 1
 Regulares, ut ædificent novos Conventus, præter licentiam Ordinarii adhuc requiritur auctoritas Papæ. 43. 2
 Regulares in Ecclesiis sæcularibus habere possunt beneficia. 44
 Regularium in Ecclesiis esse possunt vera beneficia sæcularia. 44
 Regulares habere non possunt in titulum beneficia sæcularia simplicia, etiam si sint Canonici regulares. 46. 1
 Neque ad hoc cum illis dispensare potest Episcopus, potest tamen Papa. 46. 2
 Regularis, etiam monachus, citra dispensacionem obtinere potest Episcopatum in sæculari Ecclesia. 49
 Regulares num etiam citra dispensacionem obtinere possunt prælaturas alias habentes propriè curam animarum. 50
 Regularis an esse possit præpositus aut Decanus in Ecclesia sæculari. 50
 Regularis an obtinere possit dignitates in sæculari Ecclesia, dum hæ non habent curam animarum, nisi respectu Capituli. 50. & 54
 Regulares, etiam monachi & mendicantes, citra ullam dispensacionem habere possunt in titulum beneficia parochialia, seu curata sæcularia, quantum est de jure antiquo. 51. 1
 Opus tamen iis ad hoc est præter consensum Prælati proprii consensus Episcopi, non secus, ac dum sæculares ad id assumuntur. 51. 1
 Item requiritur necessitas aut utilitas talis Ecclesiæ. 51. 2
 Et ut non obstat speciale statutum alicujus Religionis prohibens promoveri ad beneficium sæculare. 51. 2
 Regulares tamen, ne quidem quantum est de jure antiquo, obtinere possunt beneficia solum habitu curata. 51. 2
 Regulares monachi jure novo beneficia sæcularia curata sine dispensacione habere non possunt. 52
 Sed neque in hoc cum iis, etiam non translatis, dispensare potest Episcopus. 52
 Neque ea adhuc in necessitate, ubi nempe non adsunt sæculares Clerici idonei, iis dari possunt in titulum, sed tantum in commendam. 52
 Possunt tamen eos ad ea præsentari, non tanquam claustrales, sed ut sæculares Clericos, tenet Lotterius. 52
 Regulares quoque Canonici & Clerici ab habendis istiusmodi beneficiis curatis excluduntur. 53. 1
 Idemque speciatim de Canonicis Regularibus Ordinis Præmonstratensis probat Pignatellus. 53. 1
 Regularis, ut obtineat beneficium sæculare, sive dispensative, sive citra dispensacionem, eget licentiâ sui Prælati, non tamen sui Conventus. 55
 Hac tamen Prælati sui licentiâ non eget, ut à Papa obtineat beneficium. 55
 Uti nec eâ eget, ut relicto parochiali beneficio habito in titulum, alterum acceperit. 55
 Regularis per obtentionem beneficii parochialis sæcularis est exemptus ab obedientia sui Prælati. 55
 Regulari non sufficit antecederet dara licentia ad electionem, collationem, præsentationem sub conditione: si eligaris ad tale beneficium sæculare. 56
 A quo Prælati dicta licentia concedenda. 57
 Si injustè dicta licentia negetur, compellendus est à suo Superiore ad eam concedendam. 58
 Regularis mendicans, cujuscunque sit Ordinis, ut obtineat Prælaturam sæcularem, ejus provisio pender à pluribus suffragatoribus, eget omnium suffragiis. 59
 Regularis non mendicans ad obtinendum talem Prælaturam eget solum majore parte suffragiorum. 59
 Regularis mendicans ad obtinendum beneficium, ejus provisio pender à pluribus suffragatoribus, & non est Prælatura, eget solum majore parte votorum. 59
 Regularis mendicans creatus Episcopus, si deo alter eidem conferatur Episcopatus, debet quoque in hac secunda electione eligi in concordia, seu habere omnium suffragia. 60
 Regulares per seipos exercere curam jus simpliciter non vetuit. 63
 Regulares illegitimi prohibentur obtinere monasteria & beneficia regularia & sæcularia, quæ pater eorum aliquando habuit. 278

Index rerum

- Regulares Prælati cum suis dispensare nequeunt, ut filius, etiam legitimus succedat patri immediate in beneficio vel Prælatu, et si alias haberent privilegium dispensandi in defectu natalium. 285
- Possunt tamen dispensare cum illegitimis, ut admitti possint ad eundem, in quo pater eorum fuit, Ordinem; quin & ad Prælatu, quas pater non habuit. 285
- Regulares ob delictum pertinens ad officium Inquisitionis affecti poenitentia aliqua non purè saluari post peractam poenitentiam, & postquam recepti in gratiam, inhabiles sunt ad Prælatu Ecclesiasticas, & officia suæ Religionis. 300
- In regularem Superiorem per se loquendo eligi potest non Clericus. 310
- Regularibus non nisi Regulares ejusdem Ordinis præficiendi. 323
- Regulares Prælati, etiam exempti, non possunt cum suis, etiam ad minores Ordines, dispensare in bigamia vera & interpretativa. 358
- Possunt id tamen in bigamia similitudinaria, dum jurisdictionem in suos quasi episcopalem habent. 358
- Regularis exemptus, etiam de licentia sui Superioris, nequit se subicere Episcopo pro petenda dispensatione in bigamia. 358
- Regulares Prælati possunt cum suo subdito dispensare tantum, quantum Episcopus cum suo. 358
- Regulares aliique sæculares Sacerdotes non parochi, etiam eorum, pro quibus approbati, confessiones audite nequeunt in diocesi, à cuius Ordinatio approbati non sunt. 434. 3.
- Regulares post dimissam prælatu, per cuius collationem sententur approbati, quo ad suos subditos regulares, respectu eorundem non manent amplius approbati. 434. 4
- Regulares quidam possunt vi privilegii papalis, non requiritæ parochi licentiæ, distribuere in templis suis omnibus Christi fidelibus communionem liberam, hoc est, non paschalem, aut debitam moribundis in viaticum. 435. 5
- Idque etiam toto tempore paschali, excepto forte ipso die Resurrectionis Domini. 435. 5
- Regulares citra necessitatem citraque privilegium Papæ, Episcopi & parochi licentiam ministrantes communionem incidunt ipso facto in excommunicationem Papæ reservatam. 435. 6
- Possunt tamen eam ministrare non tantum ejusdem Ordinis Religiosis, sed & Conversis, Donatis, Oblatis, Novitiis & familiaribus suis sæcularibus, dum intra eorum claustra habitant. 435. 6
- Regulares celebrare possunt missas, & pulsare campanas ante celebrationem missæ & pulsationem campanarum in parochiali; neque id eis inhibere potest Episcopus. 438. 2
- Regulares à parochis impediri nequeunt, quo minus audiant parochianorum confessiones, etiam in domibus infirmorum, ad quos vocantur. 442. 2
- Regulares prohiberi nequeunt à paroco annunciare in suis Ecclesiis populo festa & jejunia; quin & ab Episcopo cogi possunt, ut id faciant. 442. 4
- Regulares impediri queunt à parochis, quo minus ducant ac dirigant processiones extra claustra & ambitum, incedendo per vias publicas parochiæ. 442. 5
- Regulares impediri nequeunt à parochis in ædificatione conventuum intra parochiam, quod ipsum limitatur. 443
- Regulares neque tenentur reficere parochis emolumenta, quæ ex domibus incorporatis isti ædificationi perceptissent. 443
- Regulares antehac attentè primæ origine, erant subjecti Capitulo Cathedrali, à cuius provincia jurisdictione modò non nisi privilegialiter eximuntur. 447. 3
- Ad regularem Prælatum nunquam spectat peragendum officium in sua Ecclesia, dum ibidem in exequiis intervenit Capitulum Cathedralis solenniter & capitulariter. 447. 3
- Regulares quid juris habeant in deducendis funeribus, & peragendis sepulturis sæcularium, vel etiam suorum. 453
- Vide V. *Funus*. V. *Parochus*.
- Regulares an & qualiter solvere debeant decimas, & qualiter ab eis solvendis exempti. Vide V. *Decime*. V. *Religiosi*.
- Religiosus.**
- Religiosus esse potest sine voto solenni. 46. 2
- Religiosus profectus manens talis ex dispensatione Papæ potest habere dominium fructuum beneficii. 46. 2
- Religiosi Ordinum militarium beneficia sæcularia habere non possunt. 47
- Contrarium tamen etiam probabile censet Castropalaus, 47
- Religiosus ejusdem Ordinis esse non potest illegitimus, in quo ejus pater aliquando profectus. 478
- Ad religiosum & regulare regimen in Superiore non requiritur potestas jurisdictionis, sed sufficit potestas dominativa spiritualis & paterna. 490
- Religiosos quæ tales non tenentur populus alere ex justitia, sed ex gratitudine, charitate, misericordia, religione. 480. 2
- Religiosi curam animarum gerentes, & parochias monasterio incorporatas administrantes, decimas personales ac prædiales exigere possunt perinde ac alii parochi & curati sæculares. 480. 4
- Religiosi jure antiquo præcisus privilegiis ac contrariâ consuetudine, tenentur solvere decimas ex debito personalitatis. 483. 2
- Religiosi, etiam exempti, tenentur hoc debito solvere decimas ex possessionibus acquisitis & acquirendis, dum dictæ possessiones, antequam ad illos devenerint, essent obnoxie decimis, nisi muniantur desuper speciali privilegio, vel consuetudine. 484. 4
- Religiosi omnes hodie exempti sunt à solvendis decimis ex novilibus, quæ propriis manibus vel sumptibus colunt; item ex hortis suis, & de nutrimento animalium suorum. 488. 1
- Limitatur tamen hoc ipsum. 488. 2
- Religiosi ferè omnes hodie per specialia privilegia exempti sunt à decimis solvendis ex prædiis suis, quæ propriis manibus suis vel sumptibus colunt. 488. 4
- Rescriptum.**
- Rescriptum beneficiale, ut dignoscatur, num sit obreptitium, attendi debet tempus datæ. 472. 1
- Reservatio.**
- Reservationes papales fiunt ideo, ut Papa ipse provideat efficaciter, & gratia ejus non frustretur. 49
- Reservationes generales se non extendunt ab beneficiis manualia. 54
- Reservationibus non comprehenduntur Vicariæ temporales. 111. 3
- Reservatio mensium cessat, Papâ mortuo. 174. 2
- Reservata sunt Papæ beneficia sede Episcopali vacante vacantia. 171. 1. & 2
- Residentia.**
- Vide V. *Abesse*.
- Residentia quid sit. 361
- Residentia alia voluntaria, alia necessaria; hæc subdividitur in præcisam & causativam. 364
- Residentia præcisæ causa est vel jus commune, vel singulare. 365
- Residere personaliter tenentur omnes habentes beneficia parochialia & propriè curata. 366. 1
- Residere tenentur Episcopi non secus ac alii curatores animarum. 366. 1
- Residere tenentur parochi actu tales, etiam si reditus tenent, & non nisi tres vel quatuor parochiani remanserint. 366. 2
- Idque etiam si obtinuerint Coadjutorem vel Vicarium perpetuum ratione senii, infirmitatis, &c., quod ipsum limitatur. 366. 2
- Residere pariter tenentur Vicarii tam temporales quam perpetui parochiales. 366. 3
- Residere tenentur obtinentes Ecclesiam baptismalem, cui sola cura baptizandi omnes in oppido infantes incumbit. 366. 2
- Item habentes beneficium curatum solum in commendam. 366. 2
- Item habentes simplicia beneficia, modò habeant exercitium aliquod curæ; quod ipsum limitatur. 366. 2
- Residere tenentur, cui in limine adeptæ possessionis Ecclesiæ parochialis lis moverat in petitorio. 366. 2
- Residere tenentur Episcopi, parochi, aliique propriè ac licitè curati, jure non tantum humano, sed & divino ac naturali. 367
- In residendi lege, an & qualiter dispensare possit Papa. 369
- Residere quoque jure humano ac divino personaliter tenentur, quibus cura animarum latus talis seu exterior incumbit. 370
- Residere non censetur parochus degens in urbe tribus vel quatuor miliaribus Italicis distans à parochia; neque degens in urbe nocte claudi solita. 371. 1
- Residere

Residere non ita tenentur curati, quin quandoque ad breve tempus abesse possint. 371. 2
 Non residendi ad tempus ex causa justa curatis licentiam quatenus date possunt Episcopi. 374. 1
 Ad non residendum ad breve tempus ex gravi causa cum curato potest Episcopus, Legatus Apostolicus, Capiculum sede vacante dispensare. 374. & seq.
 Residentiam de jure requirunt omnia beneficia; ex consuetudine tamen generaliter recepta eam non requirunt beneficia simplicia, prescindendo ab ordinatione fundatoris. 100. 1. & 395. 1
 Residentiam non requirit Capellania, etsi prater onus missarum impositum haberet servitium cantandi in Choro. 100. 1. & 396. 3
 Residentiam tamen requirere videtur, ubi fundator dixisset: *interfit, & assistat*: secus, si dixisset: *canet, & serviat*. 100. 1.
 Residentiam tamen non nisi causativam importare videtur, dum fundator dixit: *interfit, & assistat*. 100. 1
 Residentia deobligatur Capellania fundata cum onere residentie personalis, dimittitur ad insufficientiam fructibus. 100. 2
 Residentiam tollere potest Ordinarius ob diminutionem reddituum. 100. 2
 Residentiam superinducere potest Ordinarius, urgente necessitate, vel utilitate Ecclesie. 100. 2
 Residentiam personalem praecisam requirit Capellania nullus fructus habens in absentia, dum hi inter solos praesentes distribuuntur. 100. 3
 Residentiam requirit Vicaria perpetua parochialis. 106. 1
 Residentia qualitas ubi supponitur, omnino est exprimenda. 396. 1.
 Residentiae praecisae qualitas non praesumitur in dubio inesse beneficio. 396. 2
 Residendi onus & dubia fundatoris voluntas arguitur ex eumolumentis, ita ut si haec sint tenuia, censetur fundator non voluisse residentiam praecisam. 396. 3
 Non residendi studiorum gratia, & in absentia percipiendi fructus, indulta & gratia non valent sine consensu Ordinarii. 375. 2
 Et quare requiratur dicta licentia. 375. 2
 Non residere, & in absentia percipere fructus ob doctorem publicam Theologiae, vel Juris Canonici ad quantumcumque tempus jus ipsum permittit, modo doceatur cum licentia Universitatis, absque eo, quod requiratur licentia Ordinarii. 379. 1
 Secus est de doctore Grammaticae & philosophiae, ad quod requiratur indultum Papae cum licentia Ordinarii. 379. 1
 Quin & habentes beneficia curata, ad abessendum & lucrandum in absentia fructus ratione doctorem, etiam Theologiae, hodie dum egent indulto Papae, & licentia Ordinarii. 379. 2
 Uti & absentes curati ratione studii. 380. 1. & 2
 A residendo excusat lis mota super juribus & bonis ipsius beneficii, etiam sine petita licentia superioris; secus est, dum lis non tangit statum personae beneficiarii, vel beneficii, sed est super re alia, vel etiam beneficio alio. 382. 2
 A residendo, ut excuset negotium, debet implicare utilitatem Ecclesiae vel beneficii, de cujus residentia agitur. 384. 1
 A residendo non excusat lis & persecutio litis super parochiali. 382. 2
 A residendo excusat infirmitas non levis, dum sanus solebat residere, etsi propria culpa contracta. 383. 1
 Idem est de infirmitate spirituali non contracta propria culpa. 383. 2
 A residendo excusat injusta incarceration, excommunicatio, &c. 383. 2. & 3
 A residendo non excusat parochus ob acris intemperiem. 384. 1.
 Neque ob grassantem pestem. 384. 2
 A residendo non excusat parochus, etiam de licentia Ordinarii, ob capitales inimicitias; sed recurrentium tunc ad factam Congregationem. 385
 A residendo excusat Episcopus accessit a Papa pro illius servitio, vel bono universalis Ecclesiae. 386. 1
 Secus est, dum is ex practica sui vocationem ad Urbem, aut ex sola principum saecularium voluntate moratur in eorum Curia in officio Praesidis, Consilarii, Confessarii. 386. 1.
 Ad residendum qualiter obligentur Cardinales. 386. 2
 A residendo non liberatur parochus ob servitium praestitum Episcopo proprio. 386. 4
 A residendo non excusat curatus ob peregrinationem, etiam ex voto. 387

P. Lauren. Fori Benef. Tom. I.

Non residentibus Episcopis jure antiquo non statuta poena privationis ipso jure, sed opus sententiae privatoriae. 388. 1
 Non residentibus aliis curatis inferioribus statuta privatio beneficii ipso jure incurrenda. 388. 2
 Residere quod quis nolit, ex sola & simplice absentia contra juris praescriptum praesumitur. 389. 5
 Non residentibus Episcopis quae poena statuta jure novo. 389. 1.
 Non residendi consuetudo praedecessorum, etiam damnata ut corruptela, etsi non fuerit statuta, nec excuset ab onere residendi, excusat tamen a contumacia & incurfu poenarum de praeterito. 389. 8
 Non residentibus parochis aliisque curatis, quae hodie dum statuta poena a Tridentino, quo ordine & modo insigenda. 389. 4
 Non residentibus parochis statuta poena amissionis fructuum non extendit se ad Abbates ablicates. 389. 12
 Extendit se vero ad ipsos Coadjuutores & Vicarios in parochialibus. 389. 12
 Non residentibus curatis statuta a Tridentino poena nullo privilegio, consuetudine, appellatione suspendi possunt. 389. 13.
 Residere tenentur habentes in Cathedralibus, vel Collegiatis dignitates, Canonicatus, praebendas, portiones, ita ut vi nullius statuti aut consuetudinis abesse possint ultra 3. menses singulis annis. 397. 1
 Residere debet in Collegiata habens ibi dignitatem, maxime primariam, etsi etiam sedem habeat in Cathedrali. 397. 3.
 Residere debet in Canoniatu habens Canoniatum & Monasterium liberum a cura animarum. 397. 4
 Residere debet in dignitate, vel si aequales, in quo maluerit, habens duos Canonicatus vel dignitates. 397. 5
 Non residendi consuetudini, etiam immemoriali, in dictis Canoniciatibus & dignitatibus derogatum per Tridentinum. 397. 6
 Secus est de statuto permittente non residere ultra 3. menses, dum illud a Papa ex certa scientia & causa cognitione confirmatum. 397. 8
 Residere adhuc tenentur habentes dictas dignitates, etiam si ante Tridentinum cum iis super residentia litigatum, & obtinissent sententiam in favorem, quia probant immemorialem. 397. 7
 Non residere & percipere fructus & distributiones vi statuti, vel consuetudinis permittitur emeritis, qui per 40. annos continuos per seipos deservierunt, residendo & intercessendo divinis. 397. 11
 De residendo constitutio illa Tridentina in eo rigore in pluribus Germaniae & Hispaniae locis non est recepta. 397. 13
 Residendi obligationem remittere potest Episcopus, vel etiam Capiculum sede vacante, dum ea solum est ex statuto synodali. 398. 4
 Eam quoque Collegium Canonicorum remittere potest, dum ab ipso solum est statutum residendi. 398. 4
 Non residere amittendo distributiones & omnes fructus, num rura conscientia possit dicti Canonici & habentes dignitates. 399
 A residendo excusatus ob causam justam, an eo ipso lucratur fructus pro rara absentia. 403
 A residentia excusatus, quia versatur in noviziato, non lucratur fructus istius anni. 403
 Residendo in uno Canoniatu, lucratur quis fructus alterius Canoniciatus, dum habet duos Canoniciatus ex dispensatione. 403
 Residendo in parochiali lucratur quis fructus aliorum beneficiorum. 403
 De non residendo dispensatus non lucratur fructus, nisi de super quoque dispensatus. 403
 A residendo excusantur duo Canonici, etiam Collegiatae, vel alii beneficiarii existentes in servitio sui Episcopi, vel etiam Cardinalis, aut Legati Apostolici. 405. 1. & seq.
 A residendo non excusantur universaliter loquendo familiares Cardinalium. 406. 8
 Neque existentes in servitio Regum ac Principum. 406. 10
 A Residendo non excusantur plures quam duo existentes in servitio Episcopi. 406. 4
 A residendo excusantur Canonici, alique non curati ob infirmitatem, etiam propria culpa contractam. 407
 A residendo excusantur iidem ratione studiorum, secus tamen est, ubi residentia requiritur ex institutione fundatoris. 408. 1
 Egent tamen adhuc tales ad hoc licentia Ordinarii. 408. 2
 Pro residentibus adhuc habentur, qui morantur in loco beneficii, etsi plerumque abint ad divinis. 412.
 2 2

Retu

Index rerum

Residentiam qui juravit, non censetur adhuc perjurus, si frequenter officia divina negligat, modò interdum sit in Ecclesia & Capitulo praesens. 413
 Non residentes non possunt recipere, aut retinere fructus aut distributiones, dum alii praesentes, quibus ea accrevissent, eas illis remittunt, vel donant. 421. 1. & 2
 Non residentes non curati quas ponas incurranr. 424
 Non residentes hodie non possunt statim privari beneficiis, etiam moniti: sed pro primo anno, primaque vice solum privandi dimidia parte fructuum, quos suos fecerunt. 424. 3
 Ob non residentiam, ut privari possit beneficio non curatus, procedere debet trina monitio per edictum publicum in Ecclesia cum termino competente. 424. 10
 Ad alias tamen ponas praeter privationem sufficit una citatio peremptoria. 424. 11
 Residentia cum solum causativa requiritur, si quis ratione absentiae privatus restituitur in beneficium quodcumque revertitur, 424. 14

Resignare, Resignatio.

Resignari in favorem nequeunt Vicariae temporales. 111. 1.
 Resignari non potest in favorem Vicariae perpetuae ab obtinente Vicariam secundam curatam; quia prior vacat ipso jure. 140.
 Resignatio facta in favorem excommunicati excommunicatione majore est ipso jure nulla. 325

Rex.

Rex Galliae est Canonicus in Ecclesia S. Hilarii Pictavis, 304.
 Reges & supremi Principes tenentur ex debito personali ad solvendas decimas, praescindendo à privilegiis. 483. 10.

Sacerdotium, Sacerdotale, Sacerdos.

Sacerdotium annexum beneficio vel dignitati curatis intra annum suscipi debet. 319. 1
 Annus hic incipit à die obtentae pacificae possessionis. 319. 2
 Sacerdotium intra annum negligens recipere habens beneficium curatum, illud ipso jure amittit; sed non nisi post lapsum integri anni, 320. 1
 Sacerdotium intendens non suscipere, dum recipit parochialem, tenetur restituere fructus. 220. 2
 Vide V. Fructus, & V. Parochialem.
 Sacerdotii suscipiendi obligatio an, & à quo tempore annectatur Episcopatu. 315
 Sacerdotium non quidem actu, sed habitu annexum est dignitatibus tam Regularibus quam secularibus, uti & beneficiis, quibus cura animarum incumbit. 316
 Sacerdotium quando requiritur, vel non requiritur; quando requiritur actu, quando habitu tantum in promovendo ad beneficium. 101. & seq.
 Sacerdotale beneficium ex eo dici nequit, quòd id semper collatum sacerdoti. 312. 1. Sed nec ex eo, quòd fundator dixit: *obtinens illud dicat septimanarum missas: vel conferatur uni Ecclesiae, qui in ea quotidie celebret.* 313.
 Sacerdos & Presbyter voces, in quò differant. 312. 3
 Sacerdotale beneficium, vel praebenda non dicitur simpliciter, sed tantum causative, ubi speciale statutum, vel fundator dicit: *illud obtinens teneatur fieri sacerdos, alius non facies fructus suos.* 312. 5
 Ad sacerdotium tamen suscipiendum, etiam praecise cogi possit pro utilitate vel necessitate Ecclesiae habens talem praebendam. 312. 5
 Sacerdotium, dum actu requisitum à fundatore, ne quidem de consensu patroni pro unica vice dispensare potest Episcopus. 313
 Sed neque papa in hoc casu derogat illi voluntati vi clausulae; non obstantibus. 313

Schismaticus.

Schismaticus quis. 301
 Schismaticus non simul haereticus independentè ab eo, quòd sit excommunicatus aut irregularis, inhabilis est ad omnia beneficia Ecclesiastica. 301
 Schismaticus Episcopus inhabilis est ad conferenda beneficia, sitque talis collatio ipso jure nulla. 301

Scholasteria.

Scholasteria an requirant Doctoratum. 252. 2

Scientia.

Scientia literarum necessaria ad beneficia. 241
 Scientia & notitia rerum agendarum jure naturae & divinae requiritur, quanta est necessaria ad ritè exequendum officium, ad quod quis promoveretur. 242
 Scientia haec adhuc censetur sufficiens, dum praelatus novit prudenter in implendo munere suo uti operà Vicariorum suorum, deque eorum auxilio aliquo modo judicare. 242
 Scientia quanta requiratur jure Ecclesiastico universaliter pro omni beneficio. 243
 Scientia aliquantò major, quam quae necessaria est ad primam censuram, requiritur ad beneficium simplex nullum Ordinem aut servitium annexum habens. 354. 1
 Ad beneficium tale, an requiratur scientia, quae intelligat sensum literalem verborum in recitatione horarum, 244. 1.
 Scientia major majorisque scientiae spes requiritur ad beneficium, cui annexus Ordo, & in specie tanta, quanta necessaria ad hunc Ordinem recipiendum. 244. 2
 Scientiae defectus per aliquid intrinsicum potest suppleri. 257. 1.
 Scientiae defectus major est quam ex homicidio. 257. 1
 Scientia ad dignitates & Canonicatus non habentes jurisdictionem aut curam animarum, aliquantò major requiritur, quam quae praecise necessaria est ad Ordinem annexum. 245
 Scientia in Canonico Cathedrali quam Collegiatae major requiritur. 245
 Scientia ad beneficia curata, maximè parochialia, requiritur tanta, ut sciant distinguere inter peccata, Evangelium declarare, Sacramenta ritè administrare. 246
 Scientiae hujus mensura num impleta, habenda ratio beneficii curati, respectu loci. 246
 Scientia eadem non requiritur in curato respectu personarum villiorum, quae respectu virorum magnorum. 246
 Scientia quae requiratur ad Episcopatum, 247
 Scientia quae requiratur in Abbate. 248
 Scientia debita carentis promotio ad beneficium an sit ipso jure nulla, 249
 Est jure naturae & divino irritanda, 249. 1
 Scientia debita carentis promotio neque jure positivo est ipso jure irrita, sed solum irritanda, 249. 2
 Scientia literarum in nullo homine praesumitur, sed eget justificatione. 251. 2
 Scientia per testes concludenter probari nequit. 251. 3
 Scientia non probatur gradu doctorali, quamvis is aliquam praesumptionem scientiae faciat. 251. 3
 Scientia literarum non aliter quam mediante examine probatur, 251. 4
 Scientia, qualiscunque etiam, non sufficit, nisi concurrat re ipsa gradus collatus in promovendo ad dignitates eum requirentes. 252. 5
 Scientia jure canonico necessaria carens, ut valide promoveri possit, dispensare potest Papa. 257. 1
 Potest nihilominus etiam Episcopus ex justa causa conferre ei beneficium, qui parum scit, dum creditur, brevi tempore scientiam necessariam assecutus. 257. 1
 Quòd ad scientiam jure naturae vel divino necessariam directe dispensare nequit papa; potest tamen dispensare, ut ante hanc scientiam, dum certa spes est eam acquirendi tempore, quo necessaria erit ad usum officii. 257. 2
 In scientiae defectu raro vel nunquam dispensat papa, nisi per accidens dispensando in aetate, in qua necdum potest esse acquisita scientia, 257. 2

Sedes Apostolica.

Sedes Apostolica alia est spiritualis & immobilis, alia visibilis & transferibilis. 173. 4
 Sede Apostolica vacante cessat resignatio mensum. 174. 2

Sententia.

Sententia tantum data in contumaciam non infamat. 345. 2
 Sententia declaratoria criminis superveniens infami ipso jure retrahenda ad tempus commissi delicti, reddit promotionem illius ad beneficia & officia nullam; uti & actus ab eo gestos, exceptis, quos gestiratione officii publici & jurisdictionis. 342. 2

Ante

& Verborum.

Ante sententiam declaratoriam delicti incurritur quandoque infamia juris. 342
 Sententia data solum in contumaciam, aut non transiens in iudicatum, aut qua lata poena mitior vel severior ordinaria, non parit infamiam juris. 345. 2
 Sententia simpliciter declarans exigitur, ubi poena ipso iure incurritur propter factum. 348. 5
 Sententia declaratoria quando opus non sit, ut lex poenalis sub poena ipso iure incurrenda obligat delinquentem ad executionem. 389. 3

Sepultura, Sepeliri.

Sepultura probatur ex libro parochi, in quo descripta nomina sepulchrorum in eius parochia. 452. 4
 Sepulturam cuique jus determinat, nempe in sepulchro majorum, vel parochiali, relicta tamen potestate eligendi iis, qui electionis capaces sunt. 452. 2
 Sepulturam filio vel pupillo impuberi quis eligere possit. 452. 2
 Sepulturae electio qualiter probetur, remissive. 452. 2
 Sepulturae electione nulla facta, decedentes sepeliri debent, si commodè fieri potest, in sepulchro majorum. 452. 3
 Sepeliri debet filius adhuc in sepulchro avorum & ascendentium, patre contra suam voluntatem alibi sepulto. 452. 3
 Sepeliri debet uxor apud maritum. 452. 3. vide V. Uxor.
 Sepeliri ubi debeant novitii. 452. 4
 Sepeliri possunt famuli domestici regularium mendicantium decedentes intra claustra eorum, in illorum regularium Ecclesiarum vel carneriis, parochio invito. 452. 5
 Sepeliri ubi possunt sine electione sepulturae morientes in hospitali. 452. 6
 Sepeliri quando possint Tertiarum in Ecclesiis Ordinum. 452. 7
 Sepulturam parochiani alibi, quam in parochiali, eligere possunt. 452. 2
 Sepulturam liberè eligere possunt omnes puberes, etiam filii familias sine patris consensu. 452. 2
 Sepulturae officium praestare fidelibus spectat ad eorum parochos. 452. 1
 Quoad sepulturam praestandam parochus praefertur omnibus. 452. 1
 Sepeliendi saeculares privilegium concessum regularibus, utpote contra jus tertii, est strictae interpretationis. 453. 2
 Sepulturam saecularium in suis Ecclesiis peragere nequeunt regulares sine intervenitu & consensu parochi, etiam dum cadaver clam illis nescientibus ad eorum Ecclesias delatum. 453. 1
 Sepulturam intra sua claustra decedentium, ibi casu degeatium saecularium sine consensu parochi peragere nequeunt regulares. 453. 1
 Sepultura Ecclesiastica privantur non solventes decimas. 494. 4

Servus.

Servi seu mancipia, antequam libertate donati, sunt impromovibiles ad beneficia. 359
 Servi promoveri nequeunt ad Ordines, etiam minores & primam tonsuram. 359
 Servus, sciens, & non contradicente domino, ordinatus, etiam prima tonsura eo ipso fit liber. 360. 1
 Servus ignorante domino ordinatus solis minoribus manet servus. 360. 2
 Servus ignorante vel contradicente domino initiatus subdiaconatu vel diaconatu fit liber. 360. 3
 Servus tamen in hoc casu, dum ordinatus est ab Episcopo ignorante, & à nullo inductus, debet domino servum similem dare, vel se ex proprio peculio redimere: vel si neutrum potest, reddendus domino, & is eum intra annum ad servitutem revocare potest, quod si is fecerit, manet servus, & privatur usu Ordinum, & privilegio fori, non tamen canonis. 360. 3
 Servus censetur libertate donatus, si dominus sciens ordinatum intra annum dissimulet. 360. 3
 Servus invito domino ordinatus sacerdos non potest revocari in servitutem; sed amittit peculium quod ad usum illius, & tenetur domino exigenti servire in spiritualibus. 360. 4
 Servi adscriptitii seu originarii personaliter obligati domino prohibentur ordinari. 361
 In servitutis hoc impedimento solus Papa potest dispensare. 361.

Simonía.

Simonía non est, pacifici sine auctoritate Papae super Cappellania non erecta in titulum. 96. 2
 Simonía non est, concedere pro pretio Cappellam & jus illud honorificum, quod ex capella usuali dominio resultat. 96. 2
 Simonía est, vendere jus decimarum formaliter sumptum, nempe ut fundarum in titulo spirituali; secus est de eo sumpto materialiter pro sola utilitate percipiendi fructus. 474. 1

Solemnitas.

Solemnitates, quae ad instar earum, quae in cathedralibus & collegiatis dicuntur pontificales, habere in parochialibus, spectat ad parochos, nec possunt in hoc se ingerere laici aut laicorum congregationes. 441. 1
 Solemnitates spectantes ad majorem cultum Ecclesiae, assumptae ad majus incitamentum devotionis, non tangentes jus parochiale, in Ecclesiis vel oratoriis intra parochiam sitis exequendas impedire nequit parochus. 441. 2

Status.

Status Ecclesiarum non facile mutandus. 167. 1
 Status ultimus beneficii quando attendendus. 11. & 33. 1
 Status beneficii deprehenditur vel per probationem veram vel praesumptam. 33. 1
 Status hujus vera probatio elicitor aut ex fundationis tenore, aut ex legitima praescriptione. 33. 1
 Status ultimo beneficii repugnans praescriptio eger plena & concludente probatione. 33. 1
 Status beneficii praesumpta probatio oritur ex simplici ultimo statu beneficii. 33. 1
 Status beneficii praesumptus cedit manifestationi status contrarii legitime impressi. 33. 1
 Status beneficii praecedens legitime impressus, ut immutetur, debent concurrere plura. 33. 2
 Status hic ut immutetur, requiritur lapsus 40. annorum completus & continuus. 33. 2. & 177
 Item bona fides tam provisi quam providentis durans intra illos 40. annos. 33. 3
 Item potestas murandi hunc statum in collatore. 33. 4
 Item voluntas murandi. 33. 5
 Statum beneficii à Papa impressum nullus inferior mutare potest. 33. 4
 Statum beneficii quando Episcopus mutare possit. 33. 4
 Statum beneficii immutandi voluntas doceri debet, & unde. 33. 5
 Status beneficii saecularis non censetur immutatus exiade, quod regularis rexerit illud per 40. annos. 33. 5
 Status beneficii patronati non censetur per hoc immutatus, quod Episcopus illud contulerit, non facta mentione patronatus. 33. 5
 Status beneficii manualis non censetur immutatus per hoc, quod Papa illud contulerit in perpetuum. 33. 5
 Statum beneficii, ubi de contratio non apparet, optime declarant provisiones Apostolicae. 33. 5
 Status beneficii probatur per plures antiquissimas enunciationes. 35
 Status perpetuitatis est beneficiis saecularibus connaturalis. 65.
 Statum beneficii mutare ita, ut parochialis ex fundatione regenda per Rectorem ad nutum amovibilem, regatur deinceps per inamovibilem, spectat ad Papam. 155. 2

Statutum.

Statutum, quo statuitur, ut canonici absentes ratione peregrinationis percipiant fructus & distributiones, non valet. 411
 Statuto permittente canonici non residere ultra 3. menses derogatum non est per Tridentinum, ubi illud confirmatum à Papa ex certa scientia & causa cognitionis. 397. 8
 Statuto permittente emeritis, qui per 40. annos continuos defervierunt per seipos residendo & divinis interessendo, deinceps non residere, & tamen percipere fructus & distributiones, non est derogatum per Tridentinum. 397. 11
 Statutum capitulare, quod capitulum dare possit canonici licentiam abessendi, non valet, nisi à Papa confirmatum. 398. 3
 Statutum de residendo, dum tantum est synodale, residentiam remittere potest Episcopus, aut capitulum sede vacante; quin & collegium canonicorum, dum ab eo solus est tale statutum. 398. 4
Sals.

Index rerum

Subsidium.

Subsidium charitativum præstare tenentur Vicarii, præsertim intulati. 178. 1
 Solvendum id ab iis juxta ratam portionis obventionis illis ex officio. 138. 2
 Interdum tamen assignatur portio omnino libera, rone nec incumbente Rectori. 138. 2.

Successor.

Successorem sibi designare in beneficio non potest beneficiarius. 30. 2
 Successori in dignitate vel beneficio non nocet mala fides antecessoris. 478. 4
 Successores in beneficio vel dignitate præscribere possunt decimas, quas eorum antecessores illegitimè acceperunt de manu laici. 478. 4

Sensus, Sensus.

Sensus ab omni officio & beneficio, etiam non denuciatus & occultus, est impromovibilis ad beneficia & dignitates ecclesiasticas. 331. 1
 Sensus ab officio simpliciter seu privatus potestate ordinis & jurisdictionis est impromovibilis ad novum beneficium curatum. 331. 2
 Sensus ab officio simpliciter est impromovibilis ad quævis beneficia simplicia, etiam quibus nullum annexum officium præter recitationem horarum. 331. 3
 Non est tamen sensus à beneficio, quod habet. 331. 3
 Sensus tamen ab officio particulari potest promoveri ad beneficium super alio officio fundatum. 331. 4
 Sensus ab Ordine, etiam simpliciter, non est per hoc sensus ab usu jurisdictionis neque temporalis neque spiritualis. 331. 5
 Est tamen impromovibilis ad novum beneficium curatum, maxime Prælaturam, habens annexum usum Ordinis; secus est de beneficio nullum habente annexum usum Ordinis. 331. 5
 Sensus ab Ordine particulari v. g. diaconatu, non est inhabilis ad beneficium non requirens usum istius Ordinis, sed alterius non prohibetur ab eo exerceri. 331. 6
 Sensus à sacerdotio, sensus est etiam à diaconatu. 331. 6
 Sensus à beneficio, & sensus ab officio sunt duæ distinctæ suspensionis species, incursumque unâ, non statim incurritur altera. 331. 7
 Sensus tamen simpliciter à beneficio est inhabilis ad omne officium de novo acquirendum. & è contra sensus simpliciter ab officio est inhabilis ad quodvis beneficium. 331. 7.

Synodus.

Synodum intra eundem annum bis habere non tenetur, vel etiam non potest Episcopus. 187. 1
 Synodum elapso anno mox novam habere debet Episcopus. Idque, etiam si elapso anno novus Episcopus primò advenisset. 187. 1
 Synodum habere non tenetur post annum ab ultima synodo capitulum sede vacante. 198. 1
 Synodum celebrandi potestatem habet capitulum sede vacante. 188. 2.

Thesaurarius.

Thesaurarius seu custos jure communi & ratione hujus officii non præcedit alios canonicos. 32. 3.

Titulus.

Titulum ordinationis non præbet capellania ad nutum amovibilis. 88. 1.
 Limitatur id ipsum. 88. 1.
 Titulum tamen hunc præbet capellania perpetua, etiam si collativa non sit, nec beneficium. 88. 2.

Tonsura.

Tonsura prima seu clericatus necessarius ad quodcumque beneficium quâcumque viâ obtinendum. 302
 Tonsuram primam non habenti tempore provisionis facta, provisio est ipso jure nulla, nec per supervenientem clericatum convalidatur. 303
 Ante tonsuram primam infanti capellania erecta in beneficium conferri potest, ut eam possideat non titulo beneficii, sed seculari, usque dum fiat clericus, si ita disposuit fundator. 303.

Ante tonsuram dari talem capellaniam puero, si simpliciter disposuisset fundator, intelligeretur de capellania ut beneficio, & sic non valeret talis dispositio. 303
 Tonsura prima requiritur tempore præsentationis, non nominationis, estque aliâ præsentatio ipso jure nulla. 305.
 Sufficit tamen, ut quis fiat clericus intra tempus concessum ad præsentandum, dum præsentatur non absolute pro tunc, quando nondum est clericus, sed virtualiter in tempus, quo erit clericus. 305.

Transactio.

Transactione obvenire potest jus decimarum personis ecclesiasticis. 477. 1
 Transactio hæc obligabit successores, si intervenerit in ea auctoritas superioris; privata verò transactio rata tantum erit inter personas paciscentes. 477. 1
 Transactioni huic non derogatur per privilegium exemptionis à solvendis decimis. 477. 1
 Per transactionem quæsito juri parti Princeps non censetur derogare, nisi id exprimat. 477. 1
 Transactio super decimis facta absolute & indefinite intelligitur, non tantum de solvendis decimis præteritis, sed & de solvendis in futurum. 477. 1
 Transactio de decimis præteritis potest fieri cum laicis sine auctoritate Episcopi. 477. 1

Turnarius.

Turnarius esse & conferre potest Canonicus non constitutus in sacris. 318.

Vacatio.

Vacatio in curia eadem est, quæ apud sedem Apostolicam. 173. 4

Vasallus.

Vasallus potest feudum seu rem feudalem sibi concessam subinféudare seu alteri in feudum concedere. 475. 3
 Vasallus non potest res sibi in feudum datas alienare sine consensu domini directi sub pœna amissionis feudi. 475. 5

Vicaria, Vicarius.

Vicariorum nomine qui veniant in jure. 108
 Vicariorum alii constituuntur à canone, ita ut propriam & ordinariam jurisdictionem habeant, subordinatam tamen principaliori. 108
 Vicarii alii constituuntur ab homine, nempe superiore ordinario, ita ut jurisdictionem diversam à constituyente obtineant. 108
 Vicarii beneficiales alii temporales, alii perpetui. 109
 Vicarius temporalis est, qui in locum alterius ad tempus vel ad voluntatem constituentis sufficitur. 109
 Perpetuus, qui auctoritate Ordinarii constituitur in perpetuum in beneficio curato. 109
 Vicarii isti perpetui minùs propriè dicuntur Vicarii. 109
 Vicarii perpetui quandoque veniunt nomine Rectorum beneficii. 110. 1
 Vicarius perpetuus, etsi non sit propriè Rector Ecclesiæ, dicitur tamen propriè Rector curæ animarum. 110. 2
 Vicarius reputari solet tanquam minister pro solo exercitio. 110. 2
 Vicarius, cui simplex exercitium curæ committitur in perpetuum, & ita fit intulatio in exercitio, dicitur Rector ac verus parochus, modò emolumenta parochialia non maneant reservata alteri. 110. 3
 Vicarii perpetui non includuntur in materia odiosa & exorbitante in dispositionibus loquentibus de Rectoribus Ecclesiarum. 110. 4
 Vicarii perpetui habent jus & verum rituum in Ecclesiâ. 111. 1.
 Suntque Vicariæ perpetuæ parochialis vera beneficia Ecclesiastica, & regulantur jure communi beneficiorum. 111. 1
 Possuntque resignari in favorem. 111. 1
 Vicariæ temporales, etsi curatæ, non sunt beneficia. 111. 2
 Neque in iis intrat regula de annali. 111. 2
 Neque ratione illarum est obligatio recitandi horas. 111. 2
 Vicarii temporales non gaudent emolumentis ac prærogativis, quibus gaudent perpetui. 111. 3
 Vicaria temporalis non comprehenditur in reservationibus. 111. 3
 Vicarius temporalis in quibus casibus à jure approbatus constitui possit. 112
 Vicarium perpetuum non tenetur constituere Ecclesiâ collegiata, habens sibi pleno jure subjectam parochialem; secus

& Verborum.

secus est, si habeat eam subjectam titulo tantum simplicis unionis. 112

Vicarium temporalem constituere cuius sit. 113

Vicarium pro Ecclesia parochiali vacante deputare, usque dum ei de novo Rectore provideatur, ad solum Episcopum spectat, vel eum, qui jurisdictionem quasi Episcopalem cum territorio speciali, & potestate cogendi synodos habet; & sede vacante ad capitulum. 113. 1

Vicaria tamen, si ad praesentationem alicujus collegii spectat, illud in repetitis casibus quamprimum constituere potest Vicarium tanquam ad custodiam (non aurem ei alias non habenti dare jurisdictionem & approbare) donec Episcopus factus certior providerit. 113. 3

Vicarii ad nutum amovibilis deputatio in beneficiis unitis spectat ad Capitulum vel Praelatum, cui ea unita. 113. 3

Vicarium perpetuum in Ecclesia parochiali pleno jure subiecta collegiata vel monasterio, constituere potest Episcopus. 114. 1

Requiritur tamen, ut id faciat in visitatione, & iuxta de causa. 114. 2

Vicarium perpetuum in quibus casibus constituere nequeat Episcopus. 114. 3

Vicarii perpetui constitui nequeunt, priusquam erectae Vicariae perpetuae. 115

Vicaria perpetua non instituitur in parochiali de jure, quando ea habet Rectorem, nisi illa parochialis sit annexa alteri alicui Ecclesiae. 115

Vicarius perpetuus non instituitur, nisi per Papam, Episcopum, vel Rectorem principalem. 116. 1

Vicarii perpetui nominatio ac veluti institutio pertinet ad Rectorem principalem, qui parochiam suo beneficio aut Praelaturae annexam habet, praecedente tamen examine & consensu Ordinarii. 116. 2

Vicarii perpetui constitutio non requirit consensum patroni, dum parochialis unita est Praelaturae vel beneficio electivo. 117

Hic tamen patroni consensus requiritur, & debet Vicarius perpetuus Episcopo praesentari a Rectore principali & patrono simul, v. g. in Capella seu Ecclesia filiali constituta ob amplitudinem Parochiae. 117

Vicarius parochiae annexae monasterio, qualis instituendus, temporalis, an perpetuus, saecularis, an regularis. 118

Ad hoc inspiciendum, quid ante haec consueverit, & quid in literis unionis continetur. 118. 1

Vicarius institui nequit regularis, si Rectore principalis est saecularis, v. g. praepositus, vel collegiata saecularis. Si Rectore principalis est saecularis, v. g. Abbas vel monasterium, institui potest regularis ad nutum amovibilis, nisi contrarium expressum in literis unionis. 118. 2

Vicarius perpetuus substituere sibi nequit alium Vicarium perpetuum. 119

Vicarius perpetuus potest sibi substituere proprio jure Vicarium temporalem ad breve tempus. 119. 2

Vicarius perpetuus non est delegatus, sed ordinarius habet curam & jurisdictionem. 119. 2. & 131

Vicarius perpetuus substituere potest temporalem ad breve tempus, etiam sine consensu patroni. 119. 3

Etiam praesens, dum detineretur infirmitate, utri potest operari Vicarii, totum ei committendo officium ad duos menses & ultra, non requisito consensu Ordinarii. 119. 3

Vicarius temporalis Vicarium temporalem, committendo ei totum Vicariae suae officium, substituere nequit, nisi de licentia Ordinarii. 119. 3

Potest tamen citra requisitum consensum Ordinarii, dum solus officium suum implere nequit, adsciscere sibi cooperatorem; vel etiam unum alterumve casum ei delegare. 119. 3

Vicarii deputatio, usque dum de Rectore provideatur Ecclesiae vacanti, non requirit concursum nec examen. 120. 1

Vicariae perpetuae parochialium non providentur per concursum. 120. 2

Vicariae tamen tales conferendae per concursum, si non solum cura actualis, sed etiam habitualis, seu cura tota a Rectore parochialis avocata, & translata in Vicarium. 120. 3

Vicariatum tamen per se existentium, ubi nullus adest Rector, provisio requirit concursum. 120. 3

Vicarius perpetuus a Rectore principali institui nequit sine previo examine & concursu Ordinarii. 121

Vicaria aut Ecclesia parochiali annexa monasterio, collata alicui a Praelato ejusdem non habente jurisdictionem quasi Episcopalem, an is egeat approbatione Episcopi. 121

Vicarius perpetuus, etiam Rectore principali mortuo, amoveri nequit. 121. 1

Vicaria tamen privari potest ab Episcopo ex causa, sicut alius beneficiarius suo beneficio. 122. 1

Vicarius constitutus ab Episcopo loco absentis ad septennium studiorum gratia, intra illud septennium est amovibilis. 122. 2

Vicario etiam temporali assignanda congrua portio ex fructibus beneficii. 123

A quo assignanda, praestanda, unde, quanta haec congrua, pluraque alia concernentia hanc congruam vide V. Congruam.

Vicarius assignata semel congrua contentus esse debet. 123

Vicarius non intitularus non dicitur proprie curatus. 130. 1

Vicario perpetuo mortuo, usque dum alius substituatur, cura & beneficii administratio an spectet ad Rectorem principalem. 131

Vicarius parochialis temporalis non habet jurisdictionem delegatam, sed quasi ordinariam. 132. 1

Secus tamen est de Vicariis illis, qui loco alterius absentis vel infirmi constituuntur. 132. 1

Vicarius habet exercitium juris parochialis in pertinentibus ad curam animarum, Rector principalis habet exercitium juris parochialis in pertinentibus ad extraneam defensionem. 132. 2

Vicarius perpetuus postquam institutus, vix quicquam dependet amplius a Rectore principali. 132. 3

Non potest ab eo impediri in exercitio curae. 132. 2

Non potest eo invito Rector principalis se ingerere in curae exercitio. 132. 3

Vicarius non tenetur de cura respondere Rectori principali. 132. 3

Vicarius perpetuus sine mandato Rectoris principalis potest agere pro iuribus Vicariae suae retinendis vel recuperandis. 132. 3

Vicarius, qui non est de corpore beneficiariorum, neque deputatus ad servitium chori & Ecclesiae, sed tantum ad ministerium curae, jus non habet ad distributiones. 133. 1

Vicarius tamen, quando est unus de capitulo cui annexa est cura, dictaque distributiones cedunt in locum congruae, de iis participare potest. 133. 2

Vicarius de jure Ordinatio non potest praetendere jura & emolumenta parochialia, sed ea spectant ad eum, cui cura habitualis competit. 133. 2

Vicarius perpetuus parochi potest alteri presbytero dare licentiam assistendi matrimonio. 134

Poterit idem probabiliter Vicarius temporalis. 134

In Vicario perpetuo requiritur aetas 25. annorum inchoatorum. 135. 1

Vicarius perpetuus debet intra annum a pacifica Vicariae possessione, & legitimo impedimento cessante fieri sacerdos. 135. 2

Vicarii perpetui tenentur ad residentiam personalem. 136. 1

366. 2

Quo admodum residendi Vicario tali congruunt ea, quae de parcho disposita sunt. 136. 2

Vicarius perpetuus tenetur recitare horas. 137. 1

Secus est de Vicario temporali, exceptis tamen certis casibus. 137. 2. & 3

Vicarii, praesertim intitulari, tenentur ad subsidium charitativum, aliaque beneficiatis ab Episcopo imponi solita. 138. 1

Vicarii plures esse possunt ejusdem parochialis. 139. 1

Vicariae tamen titulus ad plures spectare nequit. 139. 2

Vicarius perpetuus in beneficio curato obtinens secundam Vicariam habentem curam animarum, non potest resignare primam in favorem. 140

Vicario perpetuo mortuo, vacare dicitur Ecclesia per ejus obitum. 141. 1

Dicitur etiam in hoc casu Ecclesia vacare tanquam viduata secundo Praelato. 141. 2

Vicarii tam perpetui quam temporales absque forma concursus praepositi facilius, quam ipsi principales curati cum solennitate concursus approbati & promoti, possunt denuo subijci examini. 140. 2

Vicarius perpetuus institui potest filius ab eo, qui obtinuit Rectoriam principalem patris ejus. 142. 2

Vicarius tamen perpetuus institui nequit filius in parochiali incorporata personatum, quem obtinet ejus pater. 142. 2

Vicariam perpetuam aut commendam (secus est de temporali) illius Ecclesiae habere non potest filius, cujus Rector immediare ante fuit ejus pater, vel etiam cujus Vicarius perpetuus fuit. 142. 2

Vicarius generalis Episcopi.

Vicarius generalis Episcopi nequit esse illegitimus. 263.

Vica.

Index rerum

Vicarius generalis Episcopi non potest præbere auctoritatem adificationi Ecclesiarum vel conventuum. 43. 1
 Vicarius generalis, Episcopo etiam non impedito, habere potest examen pro concursu. 190
 Vicarius tamen hic sine speciali mandato non potest facere collationem parochialis iudicatio & electio magis idoneo. 190
 Vicarius generalis Episcopi potest sine speciali mandato iudicare & habere concursum, & ex approbatis eligere digniorem, & gratificari, dum sunt plures æque digni. 205. 2
 Vicario generali sine examine per concursum conferri nequit parochialis. 207
 Vicarius generalis alterius Episcopi de licentia proprii Episcopi non potest esse parochus, abessendo ad longum tempus à sua Ecclesia. 368. 4
 Vicarius generalis Episcopi absens, in hoc munere suo occupatus, non lucratur distributiones: secus est de Vicario capituli sede vacante. 404. 9
 Vicarius capituli sede vacante nequit esse illegitimus. 263.

Visitatio, Visitare.

A visitatione Episcopi non liberat exemptio, quæ gaudent monasteria habentia sibi unitas parochiales. 209
 Visitationem Episcopi declinare non possunt ex hoc, quod parochia sita sit in ipso loco monasterii, eique pleno iure unita & incorporata. 209
 Visitare tamen nequit Episcopus parochias, etiam citra unionem & incorporationem subjectas Prælato regulari exempto, habenti insuper in territorio proprio jurisdictionem quasi Episcopalem. 209
 Visitari quoque nequit parochia unita monasterio in loco, in quo Abbates, Generales seu capita Ordinum sedem ordinariam principalem habent. 209

Vitium

Vide *Infirmetas.*

Vitium corporis, etiam superveniens jam ordinato, reddens inhabilem ad recitandas horas, reddit quoque inhabilem ad consequendum beneficium. 239.

Unctio extrema.

Unctionem extremam an, & qualiter suis ministrare teneatur parochus. 425. vide *V. Parochus.*
 Unctionem extremam ministrandi parochianis suis concedere cuilibet sacerdoti potest parochus. 435. 6
 Unctionem extremam sine licentia parochi ministrans alius extra necessitatem peccat mortaliter, & si est regularis, incurrit insuper excommunicationem. 435. 6
 Unctionem extremam ministrare possunt regulares, non solum ejusdem Ordinis religiosi; sed & conversus, donatis, oblati, novitii & familiaribus suis secularibus, dum intra eorum claustra habitant. 435. 6.

Unio.

Unio beneficiorum in jure odiosa, ideoque in dubio non præsumenda. 120. 3
 In unione beneficii non requiritur concursus Rectoris illius. 157. 4
 Uniri non potest Ecclesia parochialis simplici beneficio ab Episcopo. 158. 2. & 164.
 Uniones quarumcunque parochialium aliorumque beneficiorum curatorum inter se; vel non curatorum cum curatis facere potest Episcopus. 162. 1
 Uniones tamen illæ non sortiuntur effectum ante mortem vel resignationem obtinentium illa beneficia. 162. 1
 Unioni tali, ut præter consensum, compelli potest patronus. 162. 2
 Unionis talis validitas requirit copulativè solennitatem & causam. 162. 2
 Unio illa redolet speciem prohibita alienationis juris ac bonorum Ecclesiæ. 162. 2
 Unio, dum fit per Papam, auctoritas Apostolica supplet consensum patroni aliasque solennitates. 162. 2
 Unio illa requirit consensum patroni & Rectoris. 163. 1. & 2
 Per unionem perditur jus patronatus. 163. 1
 Unionis suspenditur executio, donec, qui beneficium obtinet, cedit vel deedit. 163. 2
 Unione facta monasterio, canonicarum &c. is Rector dicitur principalis beneficii curati uniri, & præsentare debet Vicarium, qui monasterium illud vel canonicatum obtinet. 166. 3
 Per unionem formalem unita Ecclesia dicitur facta nudum prædium alterius Ecclesiæ. 167. 2
 Unionem factam dissolvere, cujus hæc. 169

Voti.

Voti solennitas non est nisi de jure positivo canonico. 46. 2
 Voto solemniter paupertatis non nisi ex constitutione Ecclesiæ repugnat dominium bonorum retinendorum vel acquirendorum. 46. 2
 Votorum seu suffragiorum major pars dicitur illa, quæ medietatem suffragantium in uno etiam vel dimidio voto excedit, habita comparatione omnium votantium; non autem comparativè ad minorem partem in diversis sententiis abeuntem. 193
 Vota Examinatorum pro concursu quandam dicuntur singularia. 195. 1

Uxor.

Uxor, nisi aliud habeat consuetudo, sepeliri debet apud maritum, si plures habuit maritos, apud ultimum; imò & præmorta ante maritum, tumulanda in sepulchro, si quod proprium habet maritus. 452. 3

F I N I S.

